

Hebrew Union College - Jewish Institute of Religion
Cincinnati, Ohio
Manuscript No.

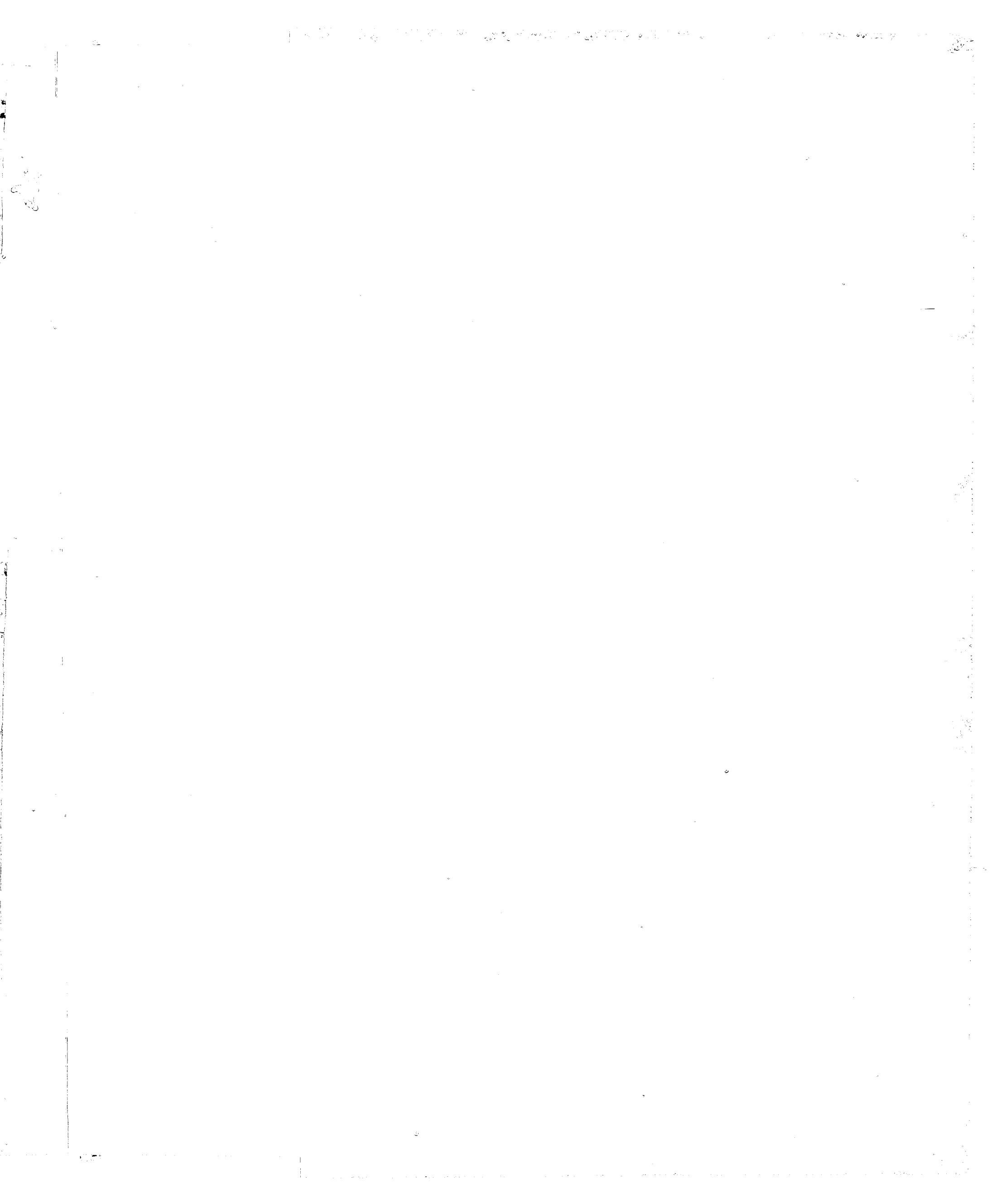
הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשע"א

This text is from the collection of the Hebrew Union College – Jewish Institute of Religion, which holds all copyrights therein. These images may be downloaded or printed for personal use, but may not be reproduced in any publication without the prior permission of Hebrew Union College – Jewish Institute for Religion. For further information, please contact Laurel Wolfson, Administrative Librarian, lwolfson@huc.edu, (513) 487-3274

2020

Small handwritten mark or signature in the upper left corner.

Handwritten text in a cursive script, likely a historical document or letter. The text is written in dark ink on a light-colored paper and is arranged in approximately 10 lines. The script is dense and difficult to decipher due to its cursive nature and the quality of the scan. The text appears to be a formal or official communication, possibly a decree or a report, given the structured layout and the use of capital letters at the beginning of several lines.

וכל שלא נתקן ובמעשר ראשון שלא ניתוס ובמעשר שני
שלא נפרו תל אהץ בלה חמץ ביוחד שאיקורו מאילין יצא
אין קורן מיד דבר אהל: ומנ שהכרעים יצאין ידי הובתן בתמונה
בגבולין וישולא במעשר שני בידושלויסאל מצות מצות ליבה הבר
ל יוסף הגלילי אוב אין אוס יוצא ידי הובתו במעשר שני בידושלויסאל
לחם עב יצא מעשר שני שאין נאכל אבשמה: ודג אוב יוצא
אוס יצא במעשר שני בידושלויסאל מצות מצות ליבה הבר
אם כן למה לא לחם עב חרש למצה שלשה ביין ושמן ודבש:
ויקרא משה לפני זקני ישראל מלמד שנהג משה כבוד בזקנים מלמ
שהוא יצא ללבוש של בלמך שנסתמש משה בזקנים שבדור
לי יוסף הגלילי אוב גדולה חנה אם גדולים הם גדולה חנה שכן
הגבה הבר: אם ילדים הם גדולה חנה שכן גדולה ילדות ואמר
ל הם בלמך שנתן עיניו בהם משעה שאמר להם: משכו ל איעל
אוב אמר להם משכו ידיכם מעל בענין של ואמר להם איש שקוצ
עניו ושלויסאל ל עקיבה אוב משכו מי שיש לו לחם לרבות את
הנותן מתנה: יצא בכל מקום שכל יצאן חופס פנימים ועצים: וא
משכו וקחו לחם יצא נמצינו למידיים לבהמה דקה שנקנת במשיכה
ושחטו הפסח אין מצותו אב בשחיטה שהיה צדין ומה עולה
שלא קבעלה זמן שחיטה אין מצותה אב בשחיטה פסח הנקרב
לו זמן שחיטה אינו דין שללו תהא מצותו אב בשחיטה לא אב אהדת
בעולה שקבעלה מקום שחיטה תאמר בפסח שלא קבע לו מקום
שחיטה לא תהא מצותו בשחיטה תל ושחטו הפסח אין מצותו אב
בשחיטה: ולקחתם ל יהודה אומר בלמך כאן לקחה אב בשחיטה

אדם באמצע דרכים מפני שמלאך המות מהלך וצמצע דרכים
שלום בעיר אל יהלך אדם על עדי דרכים מפני שמלאך המות מהלך
על עדי דרכים דבר בעיר אל יבנא אדם יחידי לצטת הנשאת מפני
שמלאך המות מפקיד כליו שם והע מילי הוא דלא קרוב ציציקין
ולא מעלי בהם עקראי כלבים בוכים מלאך המות בא לעיר ולצי
משחקים איהו עליו השם בא לעיר והע מלי ~~אדם~~ לי לא נקבות
ועבר יי לנפק את מעני נאמ כאן עברה ונאמ להלן עברה מה עברה
האמור כאן מגפה אף עברה האמור להלן מגפה וכך הוא אומ
ובכל פרמים מקפד כי אעבר בקרבך אמר יי: וראה את הקדש
אל המשקוף ועל שתי המזוזות פתח לבית שאין לו משקוף ואין
לו מזוזה: ופסח יי על הפתח הדי קו אזהרה על הפתח: ולא
יתג המשחית לצא אל בתוכם לנגף: מלמד שכינן שעתה נשות
לשלוהין לחבל סוכן לעשות שליחות: אבל אין חוזרין למקום הקדש
ושמרתם את הדבר הזה שמור מצוה האמורה בענין: יפול
אף מגודת אזור ומשקוף ופתי המזוזות תל הזה: לחק לך ולבעך עד
עולם שינהג הדבר לדורות: והיה פיתבא' אלהאריך זו ארץ שבעה
אשר יתג יי לפס זו ארץ שלשה: ושמרתם את בעבודת הקאת: גלוי
וידוע לפע מי שאמר זה העולם שבשישראל נבנאין לארץ עתידין
לעשות אתה פסח וי: הוא אומ ויחננו בני ישראל בגלגל ויעשו אתה פסח
בראשון בארבעה עשר יום לאחדש בערב בעדבות ירחו: והיה
כי יאמרו איכס בעבם עתידין לומר לפס מה העבודה הקאת לכס
זה בן דשע שהו יי אף עצמו מג הכלל ואמור לו בעבור זה עשה
יי לי עשה ולא לך עשה: ואמרתם דבא פסח שהיו על מעשיו

לשם זבח: פסח שיהיו כל מעשיו לשם פסח: הוא פרט לששחטו שלא
 לשמו: ליי לשם במיוחד אשר פסח על בתי בני ישראל וצמצם שלש פסיות
 נאמרו בנגשה אשר פסח יי: ופסח יי: ופסחתי עליכם מן את האמור
 הוצר שכולה ישה: לא היתה פסחה לא על בבתים שנ אשר פסח על
 בתי בני ישראל: מערכו וישראל שדוייק בחצר לא היתה פסחה לא על
 הפתחים שנ ופסח יי על הפתח: מערכו וישראל נחנן במטה לא היתה
 פסחה לא על ישראל שנ ופסחתי עליכם וכן הוא אמר ^{בצדק} ~~עמית~~
 כן יגן יי צב על ידוש גנון והעין פסוח והמליט: אמלא דבר בכתוב
 מאי אפשר לאמרו כחיה ששוחה על פנה זמניקתו ופג הוא אוב
 דבמדבר אשר כאית אשר נשאך יי: אהיך ואוב יפול מעידך אף ורצה
 מימינך אף לא יגש דק בעינך: ואוב יי שומריך ילך על יד
 מינך וק מעתה ועד עולם: אשר פסח על בתי בני ישראל אין לי לא
 בתי בני ישראל בתי גדים ונשים ועבדים מן תלואת בתנוה ציל ויקד
 העם וישתחוו: מלמד ששמחו על בשולה כמעשה: וילכו ויעשו בני
 ושל ליתג להם שכר הליכה כשכל עשייה: כאשר צוה יצ את משה:
 לפי שמציעו שפרשה לאננה אמלוה מקום למשה: ושנה אמר
 להן משה לישל ומנן שאף שעהן שמע מפיקדש וחזר ושנאן לשל
 תל כאשר צוה יצ את משה אין לי לא משה שפרשה תלויה בו מן שאף
 אהרן היה עמו תל כאשר צוה יי את משה ואת אהרן: יכנן משה ואהרן
 שהיו עסיקין במצוה לא היה להן פסח תל כן עשו מן שאנע שלא
 נאכל להן עתידין היו ומעוותדין היו קרידין היו מזודדין היו תל כן עשו
 כן עשו וכן היה בלבם לעשות: ויהיבחיני הלילה זה הוא
 שאמ הכת מקיים דבר עבדו וענת מלאכיו ישלים מקיים דבר עבדו

בצדק

ללפי:
 ותמהלך
 מפני
 יצחק
 כלל
 ות:
 מה עברה
 הוא
 הדם
 קוף
 ולל
 צנה כשות
 קום הקדש
 יי יפול
 לבנך עד
 יי שבעה
 את גלוי
 עתידין
 זו את הפסח
 והיה
 את לבם
 זה עשה
 מעשיו

זה משה דבת ביה לא מק עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא וענת מלאכיו יש לים
 זה משה דבת וישלח מלאכיו ויצאנו ממצר אמר הקב"ה למשה לך אמור
 לישראל ועבדתי בארץ מצר בלילה הזה הלך משה וצג לישל כה אמר יצ
 כהצות הלילה אמר הקב"ה והלא כבר הנטחתי את משה ואמרתי לו כבר
 ביתי נאמן הוא ויהא עבדי משה נדאה כמכנב לא יבד משה אמר כהצות
 הלילה אף אני בחצי הלילה תע לטמע עבדך יחאי משה שאינו יודע
 זמנו ורג עמ ועתותיו שלילה אמר ויהי בחצי הלילה דא אמר משה לך
 לישראל ועבדתי בארץ מצר בלילה הזה ולא קבע להג זמן שלא יהו יוסטין
 ומחרתיך הרהורי דעים ואומרים כבר הגיעה שעה ולא נשאנו אבל
 בשאמר לו משה לפרעה מה הוא אומר כה אמר יצ כהצות הל' אמר לו
 הדבר שקול לכשיחצה הלילה אם כחוט השערה ולמעלה ואם פאט
 השערה ולמטה אבל הקב"ה אמר ויהי בחצי הל' שהוא אשב על אבן
 שעות ומכרין את השעה כחוט השערה שאין מלכות נוקעת בחברתה
 אפילו במלא נימה: לא הגיע זמנה של מלכות ליפול ביום נפלת ביום
 בלי: ופלת בלילה: וכן הוא אומ' ונחף ערדי יום ואומ' ובה פנחס חשך
 היום: וזו ביה בלילה קטיל כלשעה מלכא כשדאד: ואף כשהגיע
 זמנו של אבותינו ליפול מה נאמר בהן און לנו כי פנה היום ויעטו עליו
 ערב ויצ' הנה כל בכור בארץ מצר ולא על ידו שיהיה מבכר
 פרעה: שומיע את דהבנו כשהוא היושב על פסאו כהרבעו אפסד כנה
 תל' מבכור פרעה מלמד שפרעה הדשע בכור היה ולא נקעה בו פנענת
 וכלפך למה כדי לפתות לבס שלמע שיהיו אומ' פרעה קסמ' שלא
 נקעה בו פנענת ועליו הוא אומ' משניא לגווס ויאבדם: וכן הוא
 אומ' ובכל אהי מצרים מעש שפ' אפי: והלא בעל מפונך כלל אהי
 היה מפני מה לא נקעה בו פנענת כדי לפתות לבס שלמע שיהו

פהצות הלילה אבל
 הקב"ה שמו יודע
 זמנו ורג עמ
 שלילה אמר

אוב קשה פדעה שלא נגעה בו פדעטת קשה בעל עבדן שלא נגעה בו
 פדענות ועליו הוא אוב משגיח בגנים ויאבדים ~~באחרונה מההוא~~
 אוב ויכסו מים עריבים אחד מיהם לא נתק מלמד שאף בעל צפון
 נכתת עד בכור השני פאך הוא אוב בכור השני ולהלן הוא אוב בכור
 השפתה מלמד שנמדה הזאת נשתעבדו בהן ישראל: בכור השני זה
 שניתק בא"י: אשר בבית זה חבוש בבטת האסורים הבול זה נתון
 ייפנטא: מפני מה לקו עימהן מפני שהיו אוב אהינו יפדע לבנו מן
 המל המשעבדים אותנו: ל אעזר בנו שלל יוסי הגלילי אוב מפני מה
 לקו עימהן מפני שהיו אוב רצוענו נהיה בשעבודנו וישראל יהיו בשעבודם
 עד בכור השני מלמד ששבו אותם: עד בכור השפתה מלמד שכבשו
 אותם לעבדים ולש אשר אחד הדחיס מלמד שהיו מפליכין בהן: וכל
 בכור בהמה אסורים הטא מה הטאת באמה לא אוי לדשעים ואוי לטיפולתין
 ויקם פדעה לילה לא עמד כדרך שהמלכים עומדין בשלוש שעות
 וישעין בשעת שעות: הוא וכל עבדיו וכל מצרים: מה הוא שלא העמידו
 אדם אף עבדיו שלא העמידם אף מצל שלא העמידו זה אתה: והיה
 צעקה גדולה במצרים מלמד שהיו המצרים רואין את שלהיהן כשהן
 מהתבקע ענפלין למעהן ואעפ שהדברים סתומין כאן מפורשין להלן
 ותגיש ותלעש האדץ מוסדות השמים ויעשו ויתגעשו כי חלה לו ענה
 עשן באפו ואש מפיו יצא: כי אין בית אשר אין שם מת ל יעק אוב
 וכי לא היה בית שלא היה בו בכור לא כך היה מנהגך שלך אשופם מי שלא
 היה לו בן בכור היה קורא הגדול שבבניו בכור בענין שנמנע מדני שמדי
 הראש שלא היה לו בכור: בית שיש בו אנשים הנבהולא היה לאחד מהן
 בעט הגדול שבבית מת: ומנ לגדול שבבית שנקרא בכור שען הוא אוב

פוד אנטבן
 פוד אנטבן
 אדמט

עמד כדרך שהמ
 עומדים בזמל וישעין
 בזמל לא צמ
 מאיד שהיה פד ערמה
 על כל בית עבדיו והיו
 ועבדיו מתחזקין ע
 כל בני ישראל אחד א
 ממקומי ותר

שליט
 ד אמוך
 יה אמו י
 לונכר
 אמר בחצות
 בני יודע
 גשה
 לא יבו יטבן
 נו אבל
 לא חל לו
 אס פאט
 על אבן
 בהכרת
 פלתי דיוס
 נחם חשן
 כשהגיע
 יעטו עללי
 מבכר
 פדעה
 ה בופכענת
 השלח
 כן הוא
 כלל אהוה
 שיהו

בדוד אה אב צפנר אתעלה: לשמעון אוב אין פחות עשש מאות אף
בכורות שמתו בנסתה גדולה שנ נתתי לפדך מעדים והכפל אחו תחת
אחד: דא פי איג באת אשר אין שם מתל נתן אוב דכי לא היה שם בית
שלא היה בו בכור לא פיון שכולד בן בכור לאחד מעגן היה עשה לו דיוקנ
וה יתה אותו היום נדחת ונשחקת ונזדית לפענהם והיה קשה להן כאו
אותו היום קבצם: דא לפי שה מצרים היו קבוצים בבתיהם וכלבים
עבשין דרך ביבין ומחטטין ומוציאין בכורות מקבדיהן ומתעתעין
בהן והיה קשה להן כאו אותו היום קבצם: ויקרא למשה ולאהרן לילה
כגון כאו מעלו והלא ככל נאמ ואתם לא תצאו איש מסתח ביתו עד בקר
לא מלמד שה יציצו עליו מתוך גקטרא ואמרו לו כלילה אין אנן
יוצאין בחצי השם: יצאו מתוך עמי יבול שהוולת תל קומנו: אתם אין
לו לא אתם: גרים ועבדים מל תל גס אונם גס בני ישדא לרצות נשים
וקטנים: ולכו עבדו אתי: כדברכם: עמדה שלכם: ויאמ משה בנעדיך
וצקנינו נלך: יאנכם גם יאנכם משלנו בקרבם גם בקרבם משלשנים:
קחו פאשר דברתם ולכו עמדה שלכם ואמרה משה גם אתה תתן בידינו
זבחים ועולות: ובדבתם גם אתי: אף לנשי ולטפלי: דא ונכרתם גם
אתי: מפאן אתה אוב שהיה פדע ידע שמחוקב תפילב ואנן במקום
מוהל לו לאדם עד שייפיק אתה בידו מה שכך נפל עליו: והוא
יהיה מזבח לוי: בתוך ארץ מצ: הפה שאמ: כן ישאשך חשמע במקלו:
הוא הפה שאמר יצ העדיק מהשכר נטלו עלכך לא תעב מעני כיגד
היית בארצו: הפה שאמ ארדף אשיג אהלך שלל הוא הפה שאמ:
אנוסה מפני ישל מה שכך נטלו עלכך נטית מיניך תכלענימו ארץ
דכו לי קבר שלא יאכלו אותך הייה וניולות: ותחזק מצ עלהעם מלמד

מגיד שהיה פדע מחזק
ומשאיל על משה ועל אהרן
דיכנהן והתנוקות משחקין
בו יבול

יאצין אלו
בדע

שנמלה לו ותרא לפרעה והיו מעוקיך את מותותך ואת מלכה והיו משקע
 אותך בקרנות בעמלות : למחר לשלחם מן הארץ לארץ כנען כדבר
 אומר דרך שלשת ימים כלך במדבר כי אמרו כולנו מותם אצנו משה
 אמר לנו בכורות מתים ואנו רואים בכורות ושאני בכורות והן אינן
 יודעין שכונן שטופיך צמח אחד בא על עשר נשים וילדו לו עשרה
 בנים נמצאו כולן בכורי נשים : עשרה באו על אשה אחת ונולדו להן
 עשרה בנים נמצאו כולן בכורי אנשים לכך אמרו כולנו מתים : וישא
 העם את בעקן טרם יחמץ מלמד שקרב להחמיץ משאיתם צוחות
 בשם על שפם : מה ששירו מן המצה ומה ששיירו מן המרוק : ו
 משאיתם יצבנו על שפם וכי לא היה בידם מה ליטעל ומה לא ליטעל
 והלא לקוף הענק וכת משבחך שהיו כפי אדם עשאים לא מלמד
 שנטלו בידם דבר נמועט ונכנסה בו ברכה ואכלו ממנו אחד ושלישים
 יום שהיה יסרה להן כמן : שכן וכני ישראל עשו כדבר משה : אמר להן לא תנו
 מהלכין משכונה לשכונה שלא תהו שאין כבני אדם הרמאין : כלי
 כסף וכלי זהב ושמלות הראוי לשא כלי כסף ישא כלי כסף : כלי זהב ישא
 כלי זהב : ושמלות מן שהשמלות הביבות מן הכלי כלי כסף וכלי זהב
 ושמלות הביבות האחרון : ויש נתן את חן העם בעיני מלך מהוא
 החן הזה מלמד שלשה ימים היו המצב באפילה וישא מקרקרין בבתן
 ולא נחשד אחד מהן : זכילו על הצנודה והיו מצד דען קלו חומ בעצמן
 ואומ אימתי לאויין לו ליטעל כשאנו שרונים באורה אנו שאנו שרונים
 באפילה כשנטלו לעצמן או כשאנו נותנין להן : וכן את חן העם מלמד
 ששלת עליהן כוח הקדש וכך הוא אצל ושפנתני על בית דוד ועל כל עשבי
 ירושלים כוח חן ותחטנים : את דומה האמר לו השאילוני נעמי והוא

מאות אף
 מאות תחת
 יה שם בית
 שה לו דיוק
 להן כאו
 וכלבים
 מתעתעין
 מהרן לילה
 ביתו ערבך
 אין אנו
 אתם אין
 נשים
 שה בנעריך
 משלשנים
 נתן בדינו
 יפתם גם
 מן במקום
 מהוא
 מע במקלו
 יצני כיג
 שאמ
 ימו ארץ
 להעם מלמד

פי
 גמל

אומ אין לי לא השאילוני שקונעלא שבמקום כל והוא אומ אין לי לאומ
 השאילוני נקטא שבמקום כל השאילוני שקונעלא שבמקום כל וישאילוני
 ל אומ בשתי ישר במעל מה נאמ בהן ושאל אשה משכנתה ומגדרת
 ביתה מלמד שהיו גרים עמהם : בשבטלו מן השעבוד מה נאמ בהן
 וישאן איש מאת ריעיהו ואישה נך מלמד שהיו רעים להן : בשכנאלו
 מן השעבוד מה נאמר בהן וישאילוני מה שהשאילוני לא הגיעו פוהו
 משאילין אותן על כרהן מלמד שהיו יריאין מהן ככני אדם שירואים
 מן קניהם ומפע שהיו אומ למחר יהיו אומות העולם רואין אותן נמדוני
 ואמר דא' מה עשירים עבדיהם של מצרים : ומנ אתה אומ שלא היה כל
 אחד ואחד משראל שלא היה יכול להעמיד אהל מועד וכל קרקעיו קרעוין
 כרהו עם וא' תל' מאת כל איש אשר ידבנו לבו אין לך כל אחד ואחד מיני
 שאין יכול לעשות כל מה שאמרת לך : יכול היה בהם אהל שלד מעל תל'
 וירעו את בכסף וזהב ואין בשבטיו כושל : ואיזה הוא כושל פיו כשווה
 הנכשל ביום הוא כדוד : יכול משה ואהרן שהיו עסקים במצוה לאנטלו
 מביזת מצרים תל' והיה כי תלכו לא תלכו ריקס : אפס משה ואהרן
 שהיו עובדין על מצות עשה ועל מצות לא תעשה תל' גם האיש משה
 גדול מאד : דבר אהל וישאילוני אמר אמי מלמד שהשאילוני בשל
 כרהן אמרי לה בעל כרהן דישראל ואמרי לה בעל כרהם דמצ' : מן דאמר
 על כרהם דמצראי דכל ונות בית תחלק שלל ואן דאמ בעל כרהם דישל
 משום משוי : ויניעלו את מצ' אמר ל יוסי מלמד שעשאוה פמיצוה
 זו שאין בה דקה : ל פמעט בן לקוש אומ שעשאוה פמיצוה זו שאין
 בה דק : למה מחבב הכת את ביזת הים יתל מביזת מצ' לא
 מה שבבתים נעלוהו במצ' ומה שהיה צבת סולאות נטלוהו על י

40
 41
 42
 43

הים שכן הוא אומ' דרפס שלמלכיים כשעה שזינאדן למלכה נעצא
כל כפס וזהבם עמים כדי שלא להעמיד אחים ונתחננו זמן הוא אומ'
כנפי יונה נחפה פכקף ואבדותיה בירקרק חרוץ כנפי יונה נחפה ככף
זו ביזת מע' ואבדותיה בירקרק חרוץ זו ביזת הים תולדי זהב נעשה לך
זו ביזת מע' עם מקודות הבקף זו ביזת הים ותרפי ותמדלכין ביזת מע'
ותבואי בעדי עדים זו ביזת הים כמולה ומולפלות גזה שבזו על הים
ויסעו בני ישראל מדעמקס סנתה מדעמקס לסוכות מאה וששים
מיל והיה קולג שלמשה הולך מהלך ארבעים יום ואל תתמה שהרי
כבר אמר ויאמר יי' אל משה ואל אהרן קחו לכם מלא חפצים פיה כנפן
והלא דברים קלוהו ומה אבק שאין דרכו להלך הרי פהלך מהלך
ארבעים יום קול שדרכו להלך על אחת כמה וכמה: " סלתה לעקיבה
אומ' סכות ממש עשו להן בקונות: ל אעקר אומ' סכות ענני בניך בא
וחנו על גבי דעמקס מושלו משל לה' לחתק שהציא אפריון לפתח
ביתה שלכלה כדי שתכנס בה מיד: ל נחמיה אומ' סכתה כל מקום
שעריך ליתן לו למד בתחילתה תן לו היבסוכו: כשש מאות אף את
הין חסר הין מלא אבל בפדטמה הוא אומ' שש מאות אף ושלשד
אפיס וחמש מאות וחמשים: ל אומ' הרי הוא אומ' ויכו מהם אנשי העי
כשלשים וששה איש שמא מה היו אם שלשים ושבעה היה להן
לשאמר אם שלשים והמשה היה לוכלי אמר מה תל' כשלשים וששה
מלמד וזהו שקולין כנגד כל ישראל: פועא בואתה אומ' ויבא את א
חצר ביתי: הפעמיות אפתח היכל יי' והנה בין האולם ולמזבח בעשנים
וחמשה איש שמא מה היו אפעשורים וארבעה היה להן לוי אמר אם
עשויט וששה היה להן לוי אמר מה תל' כעשורים וחמשה מלמד שחיו

הוא לאומ'
שכ' וישאלו
ה ומגדת
הנאם בהג'
כשנגאלו
הגיעו פהו
ש יוראים
אין אותן נמדדני
שלא היה כל'
יסיו קרעיו
חד ואחד מינ'
למלך תל'
זו שכוונה
ענה להאנטלו
שה ואהרן
האיש משה
ילום בסל'
ל: מגדאמר
לככהם דיטל'
ה כמשודה
גולה זשאין
אין אף
הו על י'

שקולין כנגד כל ישראל: רגלי עושה מלחמה: גבורים חיי מנשים
לכד מטף מלמה שעלו עימהן כתות מבן עשרים שנה: ערב עליה
אתם: וגם ערב עליה אתם מלמד שעלו עימהן גדים ועבדים
שלשה כיוצא בהן עאן ובקר אין לי לא עאן ובקר מן לדבות גמלים
וחמורים וסוסים תל מקנה כבוד מאד כיוצא בו אתה אוב משאל
עורות כשמ על שכ וכי לא היה בידם מה ליטול ומה לא ליטול
לא שהיה מחציין את המצוה: כיוצא בו אתה אוב כי כציתם נאצ
יץ לאמר מייאכילינו פשר וכי לא היה בידם מה לאכול ומה לא
לאכול לא מלמד שנקשו לא עוב שלחנם: כיוצא בו אתה אוב
ומקנה רב היה לבני דאובן לבני גד יכול לבני דאובן ולבני גד היה לשאל
השבטים לא היה לא מלמד שאל: פשטו ידיהם בני: ויאפו אתה בעק
אשר הוציאו ממצ' עונות מצות אין עונה לא הרדה כעטן שז' לוש
ועשי עונות עונות מצות כי לא חמץ מלמד שממין חמץ בשא מצה
כי גדשו ממעלימה שגרשו ממצדים נעשה להן בונס שלא להחמץ
ולא יכלו להתמהמה מלמד שלא יכלו להשתרות: עדה לא עשו להם
להן: מלמד שלא נטלו בידם קודין לדרך: וגם עדה לא עשו להם
מלמד שאף קליות ואיגוזים לא נטלו בידם לא לתניקות לדרך:
ומושב בני ישראל אשר ישבו כמצל שלשים שנה וארבע מאות
שנה היו ישראל כמצ' והלא לא היו במצ' לא מאתים ועשר שנים ומה
תל ומושב בני ישראל אשר ישבו כמצ' שלשים שנה וארבע מאות
שנה: ישיבות הרבה ישבו ישיבת אברהם בארץ פלשתים ושיבת
יעקב בארץ כנען ישיבת יעקב בארץ מגורי אביו הרי אתה מלקטן
ועושה אותן ארבע מאות שנה: קטען שארבע מאות שנה היו

ערב עליה אתם

מ
ט
ו
ז
ח
ט

ופי שלשים שנה
וארבע מאות שנה

נאמר לאמר אבינו בין הבתרים ידע תודע כי צל יהיה קדעך לארץ לא
 להם ועו וענו אותם ארבע מאות שנה ביצחק ואם זינחך בן ששים
 שנה בלדת אתם: וכן יעקב שני מגורי שלשים ומאת שנה הדי מאה
 ותשעים שנה נשתידו שם ^{מארים} ועשר שנים ושינה לדבר שנותיו
 של איוב כשירדו ישראל למצרים נולד איוב ונשעלו סת שג ויוסף
 יני את כל אשר לאיוב למשנה ואומ: ויהי איוב אחרי זאת מאה ומרבעים
 שנה: בחצי הלילה נדבר עם אבינו אבנל בין הבתרים בחצי הלילה
 נולד יעקב ובחצי הלילה לקו בכורות שג ויהי מקץ קץ אחד לכורח
 שלשים שנה ומרבע מאות שנה שלשים ^{שנה} אן מה טיבן משנידבר עם
 אבינו אברהם בין הבתרים ועד שנולד יעקב שלשים שנה ומשנולד
 יעקב עשיצאן ישראל ממך ארבע מאות שנה: ויהי בעצם היום
 הזה יצאו כל יצבאות יי: מארץ מצרים מלמד שאך עבדות מקום היו
 עם ישראל בעער שג בכל צרותם לא צר ואם עמו אנכי בצרה ואומ
 מסני עמך אשר פדית לך ממצרים ואהיו: ליל שמרים הוא ליני מעט
 שנשתמרה להן גאולה ראשונה לדורות וליוצאות ולשמעים ולענים
 ולחדשים ולשבתות ולמים ולשעות ולענות: הוא
 הלילה הזה ליני שמורים גאולה זו נגאין בפרק זה שנה נגאין בפרק
 אחר וכן הוא אומ שומר מה מלילה שומר מה מלילה אומר שומר
 אתה בוקר וגם לילה: מה משמר משמר של אותם אומה באומה
 ומלכות במלכות אפילו בחוט השערה ומה הוא שומר זה הקנין שכ
 שנקרא שומר שג הנה לא ינום ולא יישן שומר ישא דברי ל אעזר
 ל יהושע אומ בניסן נגא בניסן עתידין לבא שג שמורים לכל בני
 ישראל לדורותם שאין תל הוא מה תל הוא ינינו ולא ידעו בו אבות

ח"ץ מנשים
 ה: ערב עליה
 ס ועבדים
 צות גמלים
 אוב משאל
 ה ללא ליטול
 יביתם באב
 זול ומה לא
 אתה אומ
 יגד היה לשא
 אמו אתה בען
 בען שג לושיו
 יצא גמל מנה
 שלא להחמך
 : לא עשו
 לא עשולתם
 ג לדרך:
 בע מאות
 : שנים ומה
 יבע מאות
 שנים ושיבת
 אתה מלקטן
 ג שנה היו

הראשונים שכל כיוס נקם בלצי ושנת גאולה צאה לא ליל שמכין
הוא לויץ: ליל שמנסה וצא מן המצוקים כי אין דתן ואפילו עניני
לא יאכל עד שיקב ולא יפחתו לו מארבעה כוסות שליין ותניא אנבע
כוסות שליין שאמרו שנים מלפני הסעודה ושנים לאחר הסעודה
היכי קימי רבן ומתקנ מלתא דאתי בה לידי קנתא דתניא לא יאכל
ולא ישתי ולא ישמש בתרי: אמר רבנאמן בר יעקב אמר קרא ליל
שמדים ליל השמור וצא מן המצוקין: זאת חקת הפסח כל עדל
לא יאכלנו וכל בן נכר לא יאכלנו מה תל הקה ליתק את האמור פסח
מצרים פסח דורות ואת האמור בפסח דורות בפסח מציל חוץ נאדברי
שמיעט צו הדת: כול אף אגודות ומשקוף ושתי מצוקות: תל לאתק
כל בן נכר לא יאכלנו מה אפי עדיך והלא ככל נאמר כל עדל לא
יאכלנו מה תל כלבן נכר לא יאכלנו זה ישראל משומד שע יצל אין
לי לא איש מנין לאשה שנ כלבן נכר לא יאכלנו: דא כלבן נכר לא יאכל
צו: מלאן אתה למד שאם משך ידו הימנו וחזר ונמנה עליו שעובר
כלא תעשה יכונ יפול את החצורה הבאה עמו: לא יאכלנו: בואי
חונן אצל אובל הוא מצה ומרור: עבד איש ומלתה אותו מלמד
שאם מוהל עבדו איש על פדהו: יכונ יהא אדם מוהל בני איש
על פדהו תל עבד איש עבדו איש מוהל על פדהו ואין מוהל בני איש
על פדהו: אין לילא עבדים שפחות מעין תל וכל עבד איש ומלתה
אותו אין יאכלנו: אם בא הכת מדבר הדי ככר נאמר וכל עדל
לא יאכלנו: מה תל ומלתה אותו אין יאכלנו: זה רבן
שאם היו לו עבדים שלא מלן שפחות שניא
טבלן מעכביז אותו לאכול פסח:

תל לאת חין מוסל
את החצורה הבאה עמו

מ
ט
ו
ז

וכל עבד מצאן אתה חובך וגו' שמות והוא לא עבדים גדולים
 וקטנים וקראו עצמן בע הורף אל וכל עבד עבד שדעות רבו עליו
 יצא זה שאם דעות רבו עליך עבד איש איך לי לא עבדו איש עבד י
 אשה מעיך תל מקנת כסף אין לו לא משלם ויש עתק לו במתנה
 מעיך תל וכל עבד אם כן למה עזר מקנת כסף במלמד שעבדים
 נקנין בכסף ויבול אם עבדי קטן תל יהו מעכבין אותו לאכול פסח
 תל עבד איש עבד איש מעכבין אותו לאכול פסח ואם עבדי קטן
 מעכבין אותו לאכול פסח ויבול יהא מקור לאכול אכליהא פסח
 לשחוכו ולקדוק תל יאכל בו ולהלך נאם ואם יקרב לעשותו אז אם
 לגזרה שווה מה אם האמור כאן מקור באכילה אם אם האמור לגז
 מקור באכילה מה אם האמור להלך מקור במלאכה אם אם האמור נאם
 מקור במלאכה איך לו לא פסח מצ פסח דורות מנתל חקה : תושב
 זה קני קני עולם : שפיר זה קני קני שנים : יאמר תושב מה אם
 צריך לומר לומר שפיר אם קני קני עולם מקור לאכול פסח קני
 קני שנים איך שיהא מקור לאכול פסח לו פסח הייתי אמר תושב
 זה קני קני שנים כשהוא אומר ושפיר גמא בא שפיר ולומר על
 התושב שקני קני עולם : לישמעאל אומר מנ לעדל שאמור לאכול
 בתרומה דיך הוא ומה פסח שמותך לזדים עד לאמור לאכול
 תרומה שאמורה לזדים איך שיהא עד לאמור לאכול ממנה : לא
 אם אמרת בפסח שהייבין עליו משום פגל ונותר וטמא : תאמר בת
 שאיך הייבין עליו משום פגל ונותר וטמא תל תושב ושפיר תושב תושב
 לגזרה שווה : מה תושב ושפיר האמור בפסח עד לאמור לאכול ממנו
 אם תושב ושפיר האמור בתרומה עד לאמור לאכול ממנה : לא יאמר

תל ליל שמות
 ואפילו עניינים
 ין ותניא אנבעה
 אחד הסעודה
 דתניא לא יאמר
 זכר קרא ליל
 פסח כל עול
 אתה אמור פסח
 על חוץ נעבדים
 ות : תל דאמר
 ר כל עול לא
 ד שע עול אין
 יבן נכר לא יאמר
 ה עליו שעובר
 יאמר בו : בואינו
 אותו מלמד
 והל בני איש
 מזה לצע איש
 ד איש ונותר
 נר וכל עול
 זה רבו
 ע שפיר

בזבן אינו אוכל אוכל הוא כמעה ומרור בבית אחד יאכל השמש
שאכל כזית אצל תנור אם היה פקח מצלל פריקו ממנו רצו בע חבורה
לעשות עמו טובה כאין ואוכלין עמו: בבית אחד אין לו לא בית מכ
לבות הצד גנה וקוכה תל באחד יאכל אספן למה נאמר בבית אחד
יאכל: בחבורה אדם יתאכיל: לו תניעא מק הבית אין לו לא מבירב
לצית מחבורה לחבורה מנ רל חוצה חוץ למקום אכילתו: יאכל
לא תניעא מק הבית מן הצטר בשעת אכילתו הוא חייב ואינו חייב
שלא בשעת אכילה: יאכל לא תניעא מן הבית עלכדי אכילה הוא
חייב ואינו חייב על פחות מוכזית יאכל לא תניעא מן הבית עלהבשר
הוא חייב ואינו חייב על הפסוק אין לולא פסח מצרים: פסח דורות מנ
תל חקה: יאכל ועצם לא תשברו בו עלכדי אכילה הוא חייב ואינו
חייב על פחות מוכזית מכאן אמרו אין חייבין לא על שבידת עצם
שיש עליו כזית בשר או שיט בו מוח אבל שאין בו מוח ושאיין עליו
כזית בשר אינו חייב על שבידתו: ועצם לא תשברו בוצעהו לא
בנמא: ועצם לא תשברו בני אחד השובר מצעוד יום או בלילה אשה
ועל: או אחר כמה ימים הרי זה חייב מפאן אכילו שורפין עצמות
הפסח בכל הניתר מבשרו כדי שלא יבואו בהן לידו תקלה: ועצם
לא תשברו בויצו אי אתה שובר שובר אתה בחגיגה הגאה עמו הא
מפני מה שיש צו מה שאין בקדשים ובקדשים מה שאין בו: אי אתה
יצו לדונן זה מזה: כל עדת ישראל יעשו אות: מכלל שבו ושחטו אות
כל קהל עדת ישראל מלמד שפסח נשחט בשלוש פתות בקהל ועדה
וישדא יצו אם שחטו בבת אחת יהא פסול תל כל עוית ישדא יעשו
אות: אות ואפילו בשבת: אות ואפילו במוצאה שאם היה קרב

כ
כ
כ
כ

בשני מקומות כת' אנטיות ובמקום אחד טטפת מלמד שנותנס במקום
אחד יכול יתנס על גבו מצחו תל' על ידן ובין עיניך מה על ידך בגבוה
שביד אקפל הראש בגבוה שבראש ו' אעקר בן יעקב אוב מופנה
להקש וילדיו ממנו גדרה שה' נאמ' כאן בין עיניך ונאמ' להלן לא תתגדדו
ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת מה בין עיניך האמר להלן מקום שע
אף בין עיניך האמר כאן מקום שיער' למען תהיה תורת י' בפיק
לרבות גדלים ועבדים משחררים ו' למען תהיה תורת י' בפיק להוציא
את הנשים מה תפלין מיוחדת מצות עשה שהזמן גרמה נשים פטורות
כך כל מצות עשה שהזמן גרמה נשים פטורות תורת י' בפיק שאנו
אנל בפיק נבין אמרו אין פותבין תפלין לא על עור בהמה טהורה
ושמרת את החקה הזאת למועדה מימים ימי' מכל שפ' והיה לך לא
על ידך ש' אפי' אקטבים במשמע תל' ושמרת לא אמרת לא למי
ש' ש' ש' מפיאן אמרו תינוק שיודע לשמור את תפיליו חיב
בתפלין ו' שמרת את החקה הזאת למועדה ו' איעזר אוב דאר
חקת הפסח ו' עקיבה אוב זו חקת תפלין יכול יהוא תפלין נוהגות
בלילות בימים דין הוא ומה מצודה שאין נוהגת בהולכי ימים והולכי
מדברות הדי הוא עקבת בלילה בימים תפלין שנוהגת בהולכי ימים
והול' מדברות אינן עין שיהוא נוהגות בלילות בימים תל' מימים פלט
ללילות יכול יהו' עין נוהגות בימים טובים ובשבתות דין הוא אמה מזה
שאין נוהגת בהולכי דרבים והולכי ימים הרי נוהגת בימים טובים ובשבתות
תפלין שנוהגת בהולכי ימים והולכי מדברות אינו דין שיהו נוהגות בימים
טובים ובשבתות תל' מימים ולא כל ימים ו' עקיבה אוב יכול יהוא
תפלין נוהגות בימים טובים ובשבתות דין הוא ומה מצודה שאין נוהג

בהולכי דרכים ובהולכי ימים אינו דין שיהו נוהגות בימים טובים ובני
 תמלין שנהגת בהולכי ימים והולכי מדבר אינו דין שיהו נוהגות בימים
 טובים ובשבתות תל לאות עליך יצאו שבתות וימים טובים שכולן
 אותו יונב לא יבדוק את התמלין תל מימים ימימה מכאן אמרו ערוך
 אדם לבדוק את התמלין אחת לשנים עשר חדש נאמ' כאן מימי יא ונאמ'
 להלן ימים תהיה גאלתו מה להלן שנים עשר חדש אף כאן שנים עשר
 חדש: דברי בית הלל: בית שמאי אומ' איננו ערוך לבדוק עולמית ובן
 היה חשש אומ' לו תמלין שלצית אימא: למועדה מלמה שאן מעבדין
 את השנה לאבפרק הקמוך למועד: ומנ' שאן מעבדין את החדש לא צום
 ואין מקדישין את החדש לא ביום תל מימים ימי: ומנ' שאן מעבדין
 שנים ואין קובעין חדשים לא בארץ ישראל תל ושמרת את התקנות את
 לפי: וסמיק ליה זה היה כי יביאך מכאן שאן מעבדין שנים ואין קובעין
 חדשים בחוצה לארץ לא בארץ ישראל ובערי יהודה ויהודה ויהודה ויהודה
 שנ' לשכנו תדרשו: ואם יצא בית דין קמוך לחוצה לארץ לא חתם שום
 בארץ ישראל הרי זה מותר לקבוע חדשים ולעבר שנים בחוצה לארץ אם
 נודע לו שעלה הכס במותו בארץ ישר' ואין ערוך ליה גזירותיה
 אסור לעבר ולקבוע בחוצה לארץ: אמר' ספרא אמר' רב אבהו בשם רבי
 כשידך חנניה בן אחי ל' יהושע לגולה היה מעבר שנים וקובע חדשים
 בחוצה לארץ: שגרו אחריו שני תלמידי חכ' ל' יוס' בן כוסר וצבנו
 של צבניה בן קבטנ' אמ' להן למה באתם אמנו לו ללמוד תורה באנו התחיל
 ושמע' עליהן אנשים הללו חכ' גדולים הם בעיני צדוקים הם ואבותיהם
 שמשו במקדש שכל שנינו קפדיה בן קבטנ' אומ' בעיני הרבה קראת
 לפעון בדניא התחיל הוא מטמא והן מטהרין הוא אוסר והן מתירין

זנס במקום
 בגבול
 מופנה
 לאתגדו
 מקום שער
 בפיק
 פיק להוציא
 שפירות
 צפיק שאני
 הורה:
 יה לך לא
 עאלמ
 ילוי חייב
 לדאר
 נוהגות
 והולכי
 ימים
 מים
 צמח מזה
 יום ובשבת
 הגות בימים
 אל יהוא
 אין נוהג

והוא פוסל והן מכשירין התחיל והכריז עליהן אנשים הללו אנשי
שוא הן אמרו לו כבר בניתי ואין אתה יכול לשתור אמר להן מפני מה
אני מטמא ואתם מטמדין את אוקל ואתם מתירין את פוקל ואתם ממשיך
אמרו לו ומפני מה אתה מעבד שנים וקובע חדשים בחוצה לארץ אמר
להן שכך מצונו בעקבה בן יוסף שעבד שנים וקבע חדשים בחוצה לארץ
אמרו לו הנה לעקובה בן יוסף שלא הניח כמותו בארץ ישראל אמר להן
אף את לא הנתת כמות בכל ארץ ישראל אמרו לו גייתם שהנתת כבר
נעשו תישים ולא עוד שעשו קדעם וכך אמרו לנו אמרו לו משמיעו אם
הוזל במוטב ואם לאו יהא בעדוי ואמרו לעם שעמנו אם הוזלין בגן
מוטב ואם לאו יהא יבנה מצבה ותגניא יגן בכנור ויכפרו ויאמרו אין
להם חלק בלאי ישראל געולהם בבכיה ואמרו חוס ושלוש לאיש לנו
חלק בלאי ישראל ופנסך למה דכרתי מצונו תעא תורה ודבריה מצונו
זהו איך ותיהא לא מיד: כי יביאך עשה מצוה האמורה בעעף שפסלה:
תכנס לארץ: אל ארץ הכנעני וכי ארץ כנעני היתה והלא היא ארץ חמשת
עממים לא מלמד שפענן היה אביהם של כנענים וכן הוא אמר וכנעני ילד אדני
עיר צפון ואתחת: אשר נשבע לך ולאבותיך העל בזכותך ובזכות אבות
ונתת לך לאתרא בעיניך כיוונת אבותיך אמרו עכשו נתנה לך במתנה:
והעברת כל פטר רחם לי: בשלשה מקומות נתקדשו בפונות בארץ מצ
ובמדבר ובכניסתך לארץ: בארץ מצ קדש לוי כל בכור: במדבר כי
לוי כל בכור ובכניסתך לארץ והעברת כל פטר רחם לי: וכן אין לוי לא פטר
בהמה לא ולד גמור: מן סימן לולד בהמה דקה טינוף ובגסה שכליה
וכאשה שפיר ושליה תל שגד בהמה כלשה בהמה שוגרת:
והעברת כל פטר רחם לי: פטר ליוצא דופן: זכר

זכר פרט לטומטום ואנדריגים יהיה לך פרט לנקה בן עזא אומ נאמ
כאן העבדה ונאמ העבדה במעשר מה העבדה האמורה במעשר קדושה
חלה עליו ועל בעל מוס קבוע אף העבדה האמורה כאן קדושה חלה
עליו ועל בעל מוס קבוע: ל יהושע בן קחה אומ כל פטר כחם ליהדי
זה כלל ויכול אף שלא חדים תל מקנך תזכר יכול אף שלקבה תל תזכר
יכול אף שלחיה תל ופטר שור זה הוא כלל שיעריך לפרטו: ופטר
המור ולא פטר גמל ולא פטר קוס מפאן אתה אומ המורה שלא ביכרה
וילדה כמין גמל או כמין קוס וכן גמלו שלא ביכרה וילדה כמין גמל
או כמין המור מן הבכורה פטר שנפטר המור שני פעם שיהא
הילוד והנולד המור: ל מאיר אומ הדי הוא אומ אף בשור שור כלל
בכור שאר הנולד שור: בכור כשב הנולד כשב: בכור עז הנולד עז:
יכול אעפ שיש בו מקצת סימנין דומה לאמו תל אף תפדה מיד תפדה
בכל שהוא ל יופי ביל יהודה אומ אין פחות משקל: בשה שומיע אומ
שה חי אנשחוט הדי אתה דן נאמ כאן שה ונאמ להלך שה מה שפגא
להלך שה חי ולא שה שחוט אף שה האמור כאן שה חי ולא שה שחוט
בשה ולא בהיה ולא בשחוט ולא בטופה ולא בגמל אום ולא כפוע
יכול אם פדאו ממעי אמו יהא פדוי תל ואם לא תפדה ועדפתו אומ
לכלל עדיפה בא לכלל פדייה את שלא בא לכלל עדיפה לא בא לכלל פדייה
יכול אם פדאו לאחר מיתה יהא פדוי תל ואם לא תפדה ועדפתו את שבא לכלל פדייה
לכלל פדייה: ועדפתו ^{פדוי} מפאן עדיפה ונאמ להלך עדיפה מה עדיפה האמורה
להלך עורפו בקופים מאחוריו וקובסה ואקורה בשנאה: אף עדיפה האמורה
כאן עורפו בקופים מאחוריו וקובסו מאחוריו ואקור בהנאה: וכל פטר
אדם בפטר תפדה: מה אע עריך והלא ככל נאמ כל בכור בעאפדה הוא

או אנשי
מכאן מה
ואתם משיות
לארץ אומ
בחוצה לארץ
אמלהק
נתת לבכר
שמעו אם
חוזרין בגן
אמרו אין
יוס לנו
הי מידות
עץ שפסדה
ארץ אומ
ען ילד את
ובזכות אבות
ה במתנה
אין מצ
במדרכי
ען לילא פטר
יה שפיה
שוגרת
זכר

לפדות ובנו לפדות הוא קודם את בנו : וכל בכור אדם בבכך תפדה
מלמד שהבן חייב לפדות את עצמו : וכל בכור בע אפדה : ואפילו לאמר
מיתה : והיה כי ישאך בנך משאלו ומדבורו אתה ידע מה דעתו : ואמרת
אי שלא תתביוש מלומר לו לא מילתא דאית בהית מינה הקדם אמרה
ויהי כי הקשה פרעה לשלחני מנ אתה אומ' כשמ' מתכבדן פרעה
מתקשה תל' ואע אקשה את לב פרעה כשפרעה מתכבדן מי' מתקשין תל'
ואע אחזק את לב מי' כשאלו ואלו מתכבדן המקום מחזקן תל' כיאני
הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו : עלכך אע קבץ לי' כל פטר רחם הזוכל'
בכור בע אפי' מה תל' מנ אתה אומ' שאם שאל המשנשים בתולות וילח
לו חמשה בני' שחייב לפדות את פולן תל' וכל בכור בע אפדהו והיה לאות
על ידכה מפאן אמרו תפלין שליד ושלא שאון מעכבות זו את זו ואם אין
לו לא אחת יתג' ומנ בשנותך את התפלין לא יהא נותק לא שליד ותכלה
תל' היה לאות על ידכה : ומנ שחולץ אין חולץ לא שליד ותכלה תל'
ולטוטפות בין עינך כל קמץ שהן בין עינך יהו שתים : והיה לאות על ידכה
כב אשי אפי' ידכה מל' ביה יד שמש מדכתוב בלשון נקבה : כלה אשת
היך שהיא הלשת פנקבה והיננו שאל' כי בחזק יד והעיואנו י' מי' ממי'
מלמד שנאמרו תפלין קצר ליציאת מצרים : המורה יציאת מצ' שכפל
מצות שלתנה אינן תליות לא ביציאת מצ' וכל המודה בשמו של הקב"ה
ובתורתו חייב להודות ביציאת מצ' : וכל הזוכר בה כאלו כפך בה קב'ה ובתורתו
וכן הוא אומ' אני י' אהיכפ אשר הוצאת אתכם מארץ מצרים להיות לכם
לאהים : ומכע שהוא שוקר הצוני לפיכך קבע המל' זכירתה ביום ובלילה
שי' למען תקבול את יוט צאתך מארץ מצ' בלימי חייך : ימי חייך הימים
כל ימי דבות הלילה וזכ' אומ' ימי חייך העולט הזה בלימי חייך לדבות את

ימות המשיח: הרחמן יזכינו לביאתו ולרעות בשוב עמו ונחלתו ולהתקופ
בעל שכינתו בן יאמר בעל הרחמים:

פרשת ויהי בשלה פלעה

מדשות מלך קיים נצח סלה לעד: משען לנו ומסגת מסמך ומסעד:
יתברך שמו וזכרו היודע ועד: השם נפשינו בחיים עד עולמו עד:
כן יחנינו וינחמינו ויפטר בעד: כל עונותינו ביום קומו לעד:
וישלה לנו רפואה ערי מגלעד: באף ידושגוים ונזעם יעבד:
עירים וחבלים יאמזום חלה להודע: יקרב קץ ישועתנו לכל אשורינו
תמערד: ישכלל עיר קייטבית העש: כי עת להופעה שבא מועד:
ונאמר ש זה אהים אהינו עולם ועד:

וישלה מלך אל הד
הכועד: אכלה הת
מתושי: הילעדי

השם נפשינו בחיים עד עולמו עד:
יתברך שמו וזכרו היודע ועד:
כן יחנינו וינחמינו ויפטר בעד:
וישלה לנו רפואה ערי מגלעד:
עירים וחבלים יאמזום חלה להודע:
תמערד: ישכלל עיר קייטבית העש:
כי עת להופעה שבא מועד:
ונאמר ש זה אהים אהינו עולם ועד:
השם נפשינו בחיים עד עולמו עד:
יתברך שמו וזכרו היודע ועד:
כן יחנינו וינחמינו ויפטר בעד:
וישלה לנו רפואה ערי מגלעד:
עירים וחבלים יאמזום חלה להודע:
תמערד: ישכלל עיר קייטבית העש:
כי עת להופעה שבא מועד:
ונאמר ש זה אהים אהינו עולם ועד:

תפדה
פילולאח
ואמנת
יס אמדה
זין פלעה
נקטין תל
פיאני
זס השכל
ולות וולח
והיה לאות
גזאס אין
שליך
תחלה זל
את עלי יכה
שלא צאש
ויקי מוסר
מע שכל
שלה קביל
ה ובתורתו
ס להיות לבס
אס ובליה
זיך הימס
לרבות את

כיל
מחנה
מלכ

חויה דביתא פד יתבון למיכל שרי מתדתר עליהן עפרא ולא אתבונן
 לקופא זרק גרמיה לגויה: אמר ל ברביה אויביוגם אויביו לרבות זבונן
 וצרעין ויתושין ופלענשין: ל יוחנן אומ' ברצות י; דרבי איש ג'ם
 אויביו ישלם אותו זו אשתו דבת אויבי איש אנשי ביתו: ולו שמעיל
 אומ' ברצותי דרבי איש זה יער טוב גם אויביו ישלים אותו זה יער
 דע: דאמ' לשמעון בן לקיש מאי דכח צופה רשע לעדיק ומבקש
 להמיתו ככל יוס מתקבל יער דע עלינע טוב ומבקש להמיתו ס'
 מלא רחמיו שלהקצ'ה ש' י; לא יעזבנו בידו ולא ירשיענו בהשפנתו
 צנוהג שבעולם אדם גדל עם חבירו שתים שלש שנים בכרך והוא
 קושר לו חובה וזה גדל עם האדם מנעדותו לזקנותו: מיצא להפיל ובתוך
 עשרים שנה הוא מפילו: בתוך ארבעים שנה הוא מפילו: בתוך שמונים
 שנה הוא מפילו: אמר עליו על דבן יוחנן הכהן הגדול ש' מש' שנתו
 גדולה שמונים שנה ולבסוף נעשה צדוקי: הוא שדוד אומ' כל פעמא
 תאב' י; מיכמך מיציל עני מהזק זה יער טוב דכח בהומצאנה איש
 מסתן וחכם: מהזק במנו זה יער דע ש' ובא ליה מלך גדול וקב
 ועני ש' זה יער טוב מגדלו זה יער דע: ל' ב' היה הוא קרי
 ג' אס דעב שונאך הכליהו לחם ואס צמא השקיהו מים: אס ראה
 אדם שיערו מתקשה עליו ומתגדה לו ל' בד' עבירה האכיליהו ~
 מלחמו שלתורה ואס צמא השקיהו מים ממימה שלתורה: למה
 כי גחלים אתה חותה על ראשו וי; ישלם לך ישל' מנו לך והינו דאמרי
 רבנן בע אפ' ק' עך ל' מ' וזה כליהו לבית המדרש אס אבן הוא נמוח
 נאס ברזל הנג מתפוצץ וס אבן הוא נמוח ש' הוי ל' צמא ל' ולמים
 וע' אצנים שחוקן מים: וס ברזל הוא מתפוצץ ש' הל' בה ד' בד'

וכי יתבונן ית
 מזה: הו' ברית
 דרבי איש אומ' ית
 ט' ג' אויביו ישלם
 ד' יער דע: ל'

כאש נאסיני וככטישי פועץ קלע: ודבנך אמרי ביעות יך דרני איש
אן ישלא שנ וכלאיש ישלא בדאותם את הפלשתי: גם אויבע ישלים
אתוזה פדעה הרשע דכח ביה אמ אויב ארדף אשיג: הפה שאמך
וגם את ישלא לא אשלה היה הוא מהזל על פתה היפלהם שלישו
ואוכ להן יאן לשלום לבו לשלום: ומנמה שקרינו בעשמה בשלה
פדעה דא זהשה חכם ליבב ואמיץ כח מי הקשה און וישלם: חכם
ליבב זה הקבה שנותן חכמה ללב בני האדם שנבלב כל חכם לבנית
חכמה: ואמיץ כח זה הקבה שהוא מעצים כוחן של עדיקים עושי
רענו דכח וקוי יך יחליפו כח ואוכ נותן ליעק כח ולאין אינם עימה
ידבה: מי הקשה און וישלם: איך לך מי שנתקשה כנגדו ועצל הימנו
דול המצב שנתקשו כנגדו ואמרן מה שדי כי נעבדנו אמ להם הקבה
שאנו בשמה שהשבעת לכם אתם מכעסיג לפע הייכם שאמחוד
אתם האנשים מן העולם הזה ומן העולם הבא דכח נומד אתגלחן
אשר עלפני האדמה הדי מן העולם הזה וימחו מן הארץ הדי מן העולם
הבא: וכן אנשי מגדל נתקשו כנגדו ואמרן נבנה לנו עיר ומגדל צב
לנו שם אמ להן הקבה שוטים אתם אומדין ועשית לנו שם הייכם אש
מאבר שמש וזכרם שנ ויפץ יך אותם משם עלפני כלהארץ ואוסר
כי שם בלל יך שפת כלהארץ הדי בעולם הזה ומשם הפיעם יך הדי מן
העולם הבא: וכן הסדוק שנתקשו כנגדו והיו מתכוננין לחטא ש
ואנשי סדם רעים וחטאים ליך מאד מה שאמרה ויך המטיד עלקווס
ועל עמרה גפרית ואש הדי בעולם הזה יא את יך מן השמים הדי בעולם
הבא: וכן פדעה הרשע שנתקשה ואמך יך יאני ואני עשיתני: ואמך מי
יך אשר אש הקולו לא ידעת את יך וכיון שקרה בעשה מכות אמ בגל

א אתבונן
לרבות זבובין
איש גם
ולושמעא
אתוזה יצר
ומבקש
מיתו של
עושה פנו
ש ככח והוא
הפילובתוך
פתח שמנים
יבש פתחה
מ כל עמות
אבה איש
גדול וקב
יהיה הוקרי
ים: אשרא
יליהו
ה: למה
והינו דאמרי
הוא נמוח
א לכולם
כה דברי

בעל כרחו יציעו ק הפה שאם בלהבן הילוד היאורה תשליכוהו הושל
 ליאור שנ מככבות פועה ופילו ידה בים: הפה שאם ארדוק אשיג
 אחלק חזק ואמר בעל כרחו אנוסה מפני ישראל: הפה שאמוגס את
 ישל לא משלה שילחט בעל כרחו בעוזה והוא אומ' וי' מנין ממנה
 שקרינו בענין ויהי בשלה פועה: **לא זשה אמרו ללהים מה**
נורא מעשיך בדוב עזך יכחשו אויביך לך אמ' ל יוחנן אמרו לפעלא טבא

פיר
 אדולב
 ואלקטא

וישל מה נורא מעשיך כמה ישיוין עובדך כמה דחילין אינון מנגנין
 חילך הכריגין הודגין את הודגיהן והכעלבין עולבין את עולביהן והמש
 יתקעין ביאר משקעין את משקעיהן בים ההד' בסלח בשלה תריבני
 בקיתא דאמטין מצדא לישל בזה תמטי לדון במידה שדע את ישל
 בה נידונין בדב עוזך יכחשו לך אויביך שדברייהן מכהישין זה את
 זה הפה שאמר לא דעת אתי: ואלקטא אמרין הצי' ק הפה שאם ידע
 י: עמוכם חזק ואמקומו יטא מתוך עמי גס אתם גס בעי ישראל הפה
 שאם גס עמינכם גס בקרבים יעק חזק ואמר גס עמינכם גס בקרבים
 קחו: הרה שאם גס את ישראל לא משלה היהוא בענינו מחזק
 על פתח היכליהם ואם לכו לשלום: מ' ממנה שקרינו בענין דהי
 בשלה פועה אק שילוח אליו: כה ד' את אמר ואבל הולך עמם
 לשלחם: ואם וישלחם יעק וילכו אמ' וישלחם: מה שפר נטלו
 על כן לא תעב מעלי: דא ויה בשלה פועה: עה ד' אמ' חתון
 יתה לביעה ששן לא בדק אחריהם העלה עליהם חז' בל' שלחם לא

מנין עמת הורה
 עתה: ולקחת אל
 עק' ג' חז' וישלחם

אתוך שדק אחריהם גלגל עליו המקום ראשונות ואח' צותשן כחית
 כעין עמיק דרך חז' לא עיהם בדרך ג' חז' ו
 לוי בעינים ל חמות ב' חז' חז'

פשט ביה תמוע שטיין דרך ארץ המים מלמעלה והלחם מלמען בדם הכא
 הלחם מלמעלה הנני ממטייר לכם לחם מן השם והמים מלמען אזי ישנ
 ישראל את השינה הזאת עלי באר ענו לה: דרך ארץ תלמיד מהלך תחלה
 בדם הכא ויץ הולך לפניהם: דרך ארץ תלמיד טטל פנעס לפע הדב בדם
 הכא לא ימישע עבוד הענן יומם: דרך ארץ תלמיד מקחיץ את הרב
 בדם הכא וארחהך במים ואשטף דמים מעליך ואקובך בשמן: דרך
 ארץ תלמיד מלביש את הרב בדם הכא ואלבישך רקמה: דרך ארץ
 תלמיד מנענע את הרב בדם הכא ואנעלך תחש: דרך ארץ תלמיד טוען
 את הרב בדם הכא ואשא אתכם על כנפי עשורים: דרך ארץ תלמיד
 ער והרב ישן בדם הכא הנה לא ינום ולא ישן שומר ישקלא דרך ארץ
 מלשנים פיקרוב הוא קרוב יום מתק תורה שיעמדו בו ישראל לפע
 הרבות: דא כי קרוב הוא קרובה שבועה שנשבע אביו אברהם
 לאבישך שני וענה השבעה לי באהים בזה אמת: דא כי קרוב
 קרובה מלחמת כלשנים עם בני אפרים שני ובני אפרים שנתלחבו
 ותחת בנו ואלעדה בנו ותחת בנו וזנד בנו ושותלח בנו וסע
 והקום אנשי גת הנלדים בארץ כי יקדו לקחת את מקניהם ותאמר
 עליהם אפרים אציהם ומיסלבים ויבאו אחיו לנחמו ועליהם אמר
 בני אפרים נושקי דומי קשת הפכו ציוס קרב: ולמה שטענו בהשבו וישא
 קודם לקץ בשלשים שנה ובלחו ממעונם: והלא דברים קל וחומר
 מה אם קץ שעבוד אבותינו שהוא מפורסם טענו בהשבונו ויבאו קודם
 לקץ ונבשלו: קצו שכל בו כי סתומים וחתומים הדברים עד שתקץ
 על אחת כמה וכמה שטוען המחשבים מפאק אמנו תפוח דעתך
 של מחשבי קצו לא יחכה ויאמין וסוף הטובה לבוא: דא כי קרוב

פל
 מכאל

שליכוהו הושת
 זרדוק אשיג
 אמוגם את
 מנין ממה
 דו ללהים מה
 לפעלה עבא
 לין אינון מנגנ
 לביהז והמש
 צלחה תריבנה
 שרע את יש
 ישן זה את
 ישאם יחין
 ישראל הפה
 גם בקרבים
 מו מחזק
 בענין דהי
 ל הולך עמם
 שבר נטלו
 אוב מתיו
 שנתסאל
 ותשן נחית
 י

הוא והלא נבדלים קלוהו אס כשהשקיקן דרך חזקה אמרו נתנה
לאש ונשובה מעל: כל שכן אס הביאך בפשוטה: כי אמר להם מיתחם
העם אמר הקב"ה אס איני מנעסן דרך פשוטה עכשו הן מחזיקין בשווא
ובכרמים ובטילין מן התורה לא הריעו מקיפן למדבר ארבעים שנה
ויאכלו את המן וישתו מי באר: והתורה מתישבת בגופך: מכאן אמר
היה ל' שמעון בן חאי אומר לא ניתנה תורה לדורש לא לאוכלי המן
שניים להן לאוכלי תרומה: דא כיון ששמעו ונענים שישתא נכנסים
לארץ עמדו ושרפו את הזרעים וקצצו את הנטיעות וסתרו את הבנין
וקיתמו את המעינות אמר הקב"ה איני הצטחתים לאבותיהם שאני
מנעסן לארץ חריבה לא כך הג' מונטחין ובותים מלאים כלטובאמר
לא מלאות הריע מעכבן עד שיעמדו בנענים ויתקנו מה שקלקלו:
בדאית מלחמה זו מלחמת העמלוקי שנוירד העמלקי הישב בארץ
ההיא: דא זו מלחמת בני אפרים שיעאו קודם לקץ: ושבו מצרימה
שלא יראו עצמות אחיהם בצע אפכים ויהגדו: ויקב להם את העם
הניחם בנחש: ולא יהיו יכולין לחזור לא לפניהם ולא לאחריהם: דרך
המדינה ים סוף ל' אינערל אוב' דרך כדי ליגשן שנענה בדרך כתי: המדבר
כדי לינערפן שנ' המוליכך במדבר נחש שרף ועקרבו צמאון אשר איך
מים: ים סוף כדי לנסותן שנ' ומחו עלים בים סוף: ל' והושע אמרין
כדי ליתן להם תורה שנ' בנ' הדרך אשר צוה יי' להיכם אתכם ואל' ואוב'
דרך היים תופחות מוסלו: אמדבר כדי להאכילן מן במדבר: שנ' המאכל
ים סוף לעשות להם נסים ופירות שנ' נודאת עליס סוף ואוב' ויגער
בים סוף ויחרב: וחגשים איך חמושים לא מזויינין שנ' ויעברו בני גד
ובני לאוב' וחגי יצבו מנשה חמושים עברו לפני אחיהם מלמד שעלו

פ"ב
 פ"ג
 ד"ק
 תכ"א
 מ"א
 מ"ב

מטוקסין בחמשה מיני זיין קשת זאה ותלויים ורומה וחרב: י"א חג
 ושמהן שעלה בארבעה דורות ויש מיהן שעלה בחמשה דורות
 י"א וחמש עלו מלמד שעלה עמהן גדים ועבדים חמשה ביוני בני
 י"א חג עלו שלא עלו עמהן אחז מחמשה: ויש אומרים מחמשים:
 ויש אומרים אחז מחמש מאות: ל' נהראי אומ' העבודה ולא אחד
 מחמשת לפיכך וכך הוא אומ' רבבה לעומת השדה נתתך ואימתי נתנו
 עמי האפילה שהיו מצל שריון בחשך וישל קובץ את מנתה גבוה
 ונחולשם שלא לאו שונאיהן ושמתו בפולענות: ויקח משה את
 עצמות יוסף עמו תנן התם יוסף זכה בעצמות אביו אין באהו גדול
 ממנו שני על יוסף לקבור את אביו מי לנו גדול מיוסף שלא נתעסק
 בולא גשמייתני רצון בוא ולאה כמה חביבות מצות על משה רב שני
 יש עוסק במה שלמע' ומשה עסק במצוה ועליו הוא אומ' וישל
 יוסף מצות: ומנהיה משה רב יודע היכן יוסף קבור: אמרו קדח בתאמר
 שתייתת מאותו הדור הלך משה מצלה ואמר לה גיבן יוסף קבור
 אמר לה יוסף שלמותכת עשו לו מצל וקבעוהו בגילוס נהר סי' שנתעור
 מיומיו הלך משה ועמד על שפת נהר אמ' יוסף יוסף הצעיר האענה
 שנשבעה קצת לוי שדלן לנגלן והגיעה שבעה שבעת אתי שאל עשו
 שביעה וישל מעוכבך לך אם אתה מונה עצמך הרי מאטב אמלוא
 נקיים אנו משבועתך מיד צף ארוננו שני יוסף: ל' נתן אומ' יוסף צפונות
 שלמלכים היה קבור הלך משה ועמד על קברו שטן שלמלכים ואמ' יוסף
 יוסף מיד נדעזע ארוננו של יוסף הלך משה ושלל והציאו עמו לכך נאמ'
 ויקח משה את עצמות יוסף עמו במחנה לוייה מכאן אמ' טמא מת מותר
 להיכנס להר הבית ואפילו המת עצמו שני ויקח משה את עצמות

פ"ב לקראתה והי
 תרבת לאגלא

מחוא עמו

י"ו נתנה
 י"ט מיתוס
 י"קין בשוח
 י"ט שנה
 מ"אן אומ'
 י"ל ה"ן
 ל' ככס'ים
 י"ו אתה בעין
 ש' שא"כ
 י"ל טובאמר
 י"קלס'
 י"ט
 מ"ע"מ
 ג' הע"ס
 י"ה"ס: ד"ן
 י"ה: המ"ב
 ז"ש א"י
 ע"מ י"ן
 י"ט ו"א
 ש"ה המ"ב
 י"ב ויגע
 י"ו בני גד
 ג' למד שעל

יוסף עמו עמו במחנה לוייה כל אותן ארבעים שנה שהיו ישראל מול
במדבר היה ארון השכינה וארון של יוסף מהלכין זה בעד זה והיו
העזרין והשכין חמורין מה טיבן שלשני אחנות הללו אמר להן אחד
שלשכנין ואחד שלמט ופירא מעל למת להלך עס השכינה אמרוק
זה מה שכתב בזה : בלוחות דוד אנכי יי אהרן וביוסף כן וזה
אפי' בזה כן לא יהיה לך וביוסף כן את האהים יאני ירא : בזה כן לא
תשא וביוסף כן פדע אסתצאו מזה בזה כן זכור את אס השבת
וביוסף כן וטובה טבה והכן אף והכן לא לשבת : בזה כן כזה ובה
כן וכלכל יוסף את אבי : בזה כן לא תרעה וביוסף כן ואף אע
הרעה הן הזאת וחט' לא אמר לה לא יי שאמנה עס המנא פירא
עס הרעה : בזה כן לא תנאף וביוסף כן לא שמע אלא לשבת
להיות עמה : בזה כן לא תגב וביוסף כן וילקט יוסף את פסוק
ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה בזה כן לא תענה וביוסף כן
יוסף את דבת רע ויועיא יוסף אין כן לא יבא : בזה כן לא תהנה
וביוסף כן וימין האמר אל אשת אדוני כי השבעה שכיב אפני
ערוה עת אפי' מפע מה השביע אחיו ולא השביע את בנו אמר
אני השביע בני אף מפע מנחין אותך להעלות אתי הן אמרין אפי'
העלה את אביע ואמרין להן אפי' כס מלך היה לפיכך לא השביע בנו
השביע השביע השביע לזניה וזניה לזניה : פקד יוסף שתי מקור
אחת בתשרי ואחת בניסן בתשרי בעלו מן העבודה ובניסן נגלו
יא פקד יוסף ופקד בניסן יוסף עלהים : פקד במדבר יוסף בעל
אלנון פקוד בעונ' זה יוסף לעול הבא : והעליתם את עמקתי
אפי' להם אפי' מאני מלך בעלית את אפי' פשהוא שלם אפי' :

אתם העלו אתי אפילו עצמות והעליתם את עצמותי שופטע אפי מיד
 תל אתכם: ושמעתם בן לעזר אוקי מן שכל עצמות השפטים על העמו
 תל והעליתם את עצמותי מזה אתכם יונן אלא היה משה מתעסק
 יז לא היו נשאל מתעסקין בו תל ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל
 אמר קברו בשכם: מלמד שהיה בליים להעלותו לא מתן שראו ישראל
 שהיה משה מתעסק בו אמרו הניחו לו כבודו בגדולים יתב מאן הקטנים
 יונן לו לא היה משה וישראל מתעסקין בו ולא היה בניו מתעסקים בו
 תל והיו לבני ווסף לחלה: לא כיון שראו בניו שהיה משה וישל מתעסקים
 בו אמרו הניחו לו כבודו במרוצין: יתב מאוועטין: ויסעו מקכות ל
 עקבה אוקי אין קוכות לא עני כבוד שני על כל כבוד חופה וכן לשני
 לבוא וקובה תהיה לעל יתב מאוועטין: דא ויסעו מקוכות שלש פנים
 נאמרים עני שלא הגיעו לים: ויזי הולך לפניהם זמם בעמוד ענן
 מלמד ששבעה ענני כבוד היו עם ישראל: זמם בעמוד ענן הרי אחד
 ובענן עומד עליהם הרי שנים ובעמוד ענן אתה הולך לפניהם זמם
 הרי שלש: ובהאריך הענן הרי ארבע: ובהעלות הענן הרי ארבעה זמם
 לא יעלה הענן הרי ששה: כי ענן יז על המושב זמם הרי שבעה זמם
 מארבע רמות העול ואחד מלמעלה ואחד מלמטה: ואחד שנקיים
 לפניהם מתקן להן את הדרכים מגביה להם את השפל ומשפיל להם את
 הגבוה ועשה להן דרך קלוט מיושור כעץ שנכלקיא יעשא וכלה וקטנה
 ישפלו והיה העקב למי ששור והרכסים לבקיה: ואוק והיתה מסלה
 לשאר עמו אשר ישאר מאשור כאשר היתה לושדא ביום עלותו
 מארץ מצרים הרידה בא במלמד ונמצא למד מה לעתיד לבוא כל
 גוי יעשא וכלה וקטנה ישפלו כן היתה להן בעלייתן מארץ מצר: דאוק

פ"ג
 וע"ד

דזי ישראל מרגל
 בעד זה והיו
 אמר להן אחד
 יינה אמרוקיי
 ש פתחתי לא
 ז: בזה כול לא
 אתים השבת
 ז: כבוד ובה
 פתחתי אע"פ
 זממא פירגל
 חלש פבאע
 חלש פבאע
 יוסף פתחתי
 צלחתה
 שפיע מקטנה
 דבניו אמר
 אמרין אבינו
 שביע בני
 ד שתי פקידות
 יוסף נגלו
 פקדנות
 נקטתי
 ד אבלי

דא ויזי הולך לפניהם במדבר שאדם מודד בה מודדין לו אנדהם לזה
 מלאכי השרת דבת ואבל הולך עמם לשלחם לפיכך ליוה הקנה את
 בני ארבעים שנה במדבר: "ללכת יומם וליילה מקיש נסיעתך
 צמים לנסיעתך בלילות מה נסיעתך בימים לא היו מחוקדין אורה
 אף נסיעתך בלילות לא היו מחוקדין אורה: מה נסיעתך בלילות לא ידעו
 ולא יצמאו ולא יכס שרב ושמש אף נסיעתך בימים לא ירעבו ולא יצמאו
 ולא יכס שרב ושמש: לא ימוש עמוד הענן יומם ועמוד האש
 לילה מגיד הכת ששעמוד הענן קיים היה עמוד האש צמא בשעמוד
 האש קיים עמוד הענן דלה: דא לא ימוש עמוד הענן יומם אין
 אור חמה מבטלו: ועמוד האש לילה אין אור הלבנה מבטלו: דא
 לא ימוש אעפ"י ממרים ואעפ"י מכעוסין ואעפ"י מנאצין: דא לא ימוש
 אעפ"י שנתעין לאחוריהן שנים עשר מטב: דא לא ימוש וכי מבי רך
 לעמוד עקומי נעקד לעמוד אש לא ליתג הפרש להבש ולקבור
 לצרות ולולדות שהיו ביעה ל מאיר אומ"ה הרי הוא אומ"ה והוא עומד
 עליהם תחת העץ ויאכלו ספיכך מקדיש להן הקצה שהנה ענע כבוד
 וידבר יצ אל משה אלא נמר: דבר אל בני ישראל שמעו בקול
 יוחאי אומ"ה כל מקום שנ' לאמ' ואמרת ליהם הרי זה לדורות וכל מקום
 שלא נאמר לאמור ואמרת ליהם הרי זה לשעה: ל אומ"ה אף במקום שהיה
 נאמר לאמר ואמרת ליהם הרי זה לדורות חוץ משלשה מקומות וישבו
 ויחנו לפני פי החירות אלא מקום חירותם של מצרים מקום עולין שלהן ואת
 עץ שלהן לשעבר היתה נקראת פיתם בענין שנ' את פיתם ואת דגמקם
 חקרה להיות נקראו פי החיות שהיו מאתפין את עובדי יהו' אמרו חידאו
 הללו לא היו פירות לא מוקפות ולא היו משופעות לא בן ודיות ולא היו

פירוש
 ויזי הולך לפניהם
 ל יוקי הגלגל
 אומ"ה אמלא
 מקרא בת
 אי אשכ
 למדו כאב
 שנת פונק
 לית בני וכרב
 שנת פונק
 ספט עכדו

פיר
 אומ"ה

גלות לא מדועות עינים היו להם והיו מפותחות לא היו מעשה בשר ודם
לא מעשה שמים כמיין קכל ונקצה היו דברי ל' אימור ל' יהושע אויחיות
פועד אחד ומגדול מצד אחד וים מלפניהם ומצ מאחריהם: דא וישבו
יחכו לפע פיה החדות אמר להן משה חזרו לאחוריכם: כיון שתקעו קול
לחזור התחילו מחוקרי אמנה שבהן מתלשיין בשערי זמקלעין כנסותן
אם להן מעשה מפי הקדש נאג לוי שאתם בני תאין: בין מגדול ובין
הים שם היתה גדולת שלמיע ושם היתה תפארת שלהן ולשם צינס יוסף
את כל הכסף פעש של יצא יוסף את הכסף ביתה פרעה: לפי כעל
ציון נשתייר להם מה לואות כדאי לפתות את ליבן שלמיע ועליו הוא אמר
משגיא לבנים וואבדים: נסחו תחוו עליהם מגיד שהיו כנגדו ל
הוא וסין כנגד כל יועאי מעל: דא ככחו תחע עלבים כדאי לפתות ליבן שלמ
הם פעה לבב ישלף כבוכים הם באל איך כבוכים לא מטנדסן כענין אן
מה ואתה בהמת עדלי בקר: דא איך כבוכים לא מעודכבן פעש של
העיד שושן (בוכה): דא כבוכים אמר פרעה מש העען ואת
לאיך מוליכין אין נבא לא משה פעשן שנ עלה אל תה העען: דא כדאי
דא כבוכים וזכר פעה ולא ידע מה אמר שע עדין יסור ללבוש
פעשן שנ ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בגילה במוח
כגר עליהם הודבר אמר פלע ולא ידע מה אמר שע עדין וזכר ללי
עדין של פעשן: דא כדאי פלע פלע פלע: דא סגן עליהם אמר
פלע על צפן: דא עליהם חיות דעות ציין מעחות אחת לעבוד
ופי הית כיון שלוא: דא שוגר ושונא לודף נשאן עיניהם למדבר צינס
עליהן הקצה חמת דעות ולו היו מעחות אחת לעבוד שנ חגד
היה מה דא איך סגידה לא חיה זעה כענין שנ איי שיה מלאכה

ס

אברהם ליה
הקצה את
נסיעתך
אורה
זולת לא ידע
הו ולא יצא
עמוד האש
על כשעמו
יומם איך
אלו: דא
לא יצא
מכבוד
לצבור
ואעומד
דענע כבוד
שמענין
וכל מקום
כקוסטין
ותישבו
אשר יקרא
לעמקם
כדו חיה אמר
דא ואלו

שורה לתלמיד
אם לדיוק אסור
לדווק ואפי

וסגר פום אריתא : וחזקתי את לב פרעה ורדף אחריהם ואצבא
בפרעה ובכל הילוי פרעה התחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה פורעו
כיוצא בו אתה אובי וימא אתכל היקום מאדם ועד בהמה מי התחיל
בעבירה תחלה ממנו התחילה הפורענות : כיוצא בו ואת האנשים
אשר פתח הבית ה' בם מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה
הפורענות : כיוצא בו אתה אובי כי משחיתים אנהנו את המקום
הזה מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה הפורענות : כיוצא
בו אתה אובי וצבת בטנה ונבלה ירכה ושאר הגוף לא פלט לא
מי שהתחיל בעבירה תחלה ממנו התחילה פורענות : אף כאן הוא
אובי ואפודה בפרעה ובכל הילוי פרעה התחיל בעבירה תחלה ממנו
התחילה פורענות : והלא צריים וכי איזו מידה מרובה מדת הטוב או
מדת הפורענות הוי אובי מדות הטוב מרובה ומה אם מדת הפורענות
שהיא מועטת מי שהתחיל בעבירה ממנו התחילה פורענות קלוהווא
למידת הטוב שהיא מרובה שכל המתחיל במצוה תחלה נוטל שפרו
באש : לא ואיכפדה בפרעה כשהקצה נפצע מן הרשעים שבו
מתגלל בעולם וכן הוא אובי ושמת בהם אות ושילחתי מהם פלוטיס
אל הגוים תבשיש פול ולוד מושכי חשת תובל טון האיים הרחוקים אשר
לא שמעו את שמעי ולא ראו את פניי מהוא אובי והגידו את כבודי בגל
כיוצא בו אתה אובי ונשפתי איתו בדב וצדס וגשם שזעם
מה הוא אובי ואפני והתקדלתי והתקדשתי ונודעתי לעיני גוים רבים
כיוצא בו אתה אובי יי עני ומעוזי ומנוסי ביזם ערה איד
גוים וימנו מאפסי ארץ ויאמרו אך שקר נחלו אבותי כסבלואן
בם או צילי כיוצא בו אתה אובי פה אמר יי יגיע מצ וסחר פוגש

ופבאים

וסבאים אנשי מצה עליך יעבדו וכל יהיו אחריך ילכו ויזקיקים יעבדו
 ואיך ישתחוו אליך יתמללו מה הוא אומ' אך ב' אלואין עוד אומ'
 אלים כיוצא אתה אומ' ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את
 הר' עשו מה הוא אומ' והינה ליי' המלוכה ואומ' יי' מלך עולם
 ועד אבדו גוים מארצו ואומ' יתמו העמים כנגד ארץ ולשעים
 עוד אים בדכיו נפשי אתיך הללויה ואומ' יי' שומר את גדיס יתום
 ואלמה יעודד ודרך שענים יעזב מהוא אומ' מלך יי' לעולם אהיך ציון
 לדור ודור הללויה וידעו כי אומ' יי' יעבד לאהיו ויודיין
 אתיך עכשו וידעו מצ' כי אומ' יי' יעשו כן להידוע שבחך שלושנו
 שלא אמרו לו למשה הואך נחזק לאחורינו שלא נשבוכ לב טף שעמע
 לא האמינו והלכנו אחר משה דא ויעשו כן אמרו לו ציון ולא דו יי' ציון
 אין לנו לא צבר בן עמרים ויגד למלך מצרים יקעו בני ישראל מלעמק
 למצות ומקבות לאיתם ומאיתם לפי החירות ערב שבת ושבת ואחר
 שבת שהן חמשה ונשר וששה עשר ושבעה עשר בשבת
 לנסיעתך שהוא יום שמעטה עשר היו ישראל מציעין ב' ובי' ובי'
 רליהן ליעאת אמרו להן קטרין הגיע פרת צמיה שלכם ה' ואת
 פען שנ' דין שלשת ימים נלך במדבר אמרו להן ציון שיעצו משה
 יצאו מרשות פרעה אמרו להם הוציט ולא הוציט קופכם לחזק ולקיים
 דברי מלכות עמדו עליהן ישראל ונבו מהם ופעעו מהן והדגו מהן והלכו
 והגידו לפרעה לכך נאמ' ויגד למלך מצל מי הגיד לו קטרין שהיו עמהן
 יש אומ' דין באות היו לו ויש אומ' עמלק הקיד לו כי ברח העם
 כי ברחים היו והלא כבר נאמ' ופני ישראל יוצאים ביד רמה לאמרון
 שהדגו את קטרין הלכו ואמרו לפרעה ה' ממה ופעעו וממה וקיים

הש' ואצמא
 ילה כודע
 מ' מי התחיל
 האנשים
 יתחילה
 המקום
 כיוצא
 פלט לא
 מאן הוא
 מצבו
 הטוב או
 פורענות
 קלוואור
 נ שפרו
 ש שמו
 פלוטיס
 זקיים אשר
 צבודי בגו
 שם שועף
 ס רבים
 האין
 יבלואן
 מושא
 אים

פי
 י

לא מושל ולא שר בענין שנ מלך אין לארצה ויצא העץ כולו ויהי
לבב פרעה ועבדיו אל העם אתמול ויאמרו עבדי פרעה אליו ער
מת יהיה זה לנו למוקש שלה את האנשים ונאמר ויהי לבב פרעה
ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשית כי שלחנו אמרו אילו שלחנו
ולא לקינו כדאי היה לא שילחנו ולקינו או לקינו ולא שלחנו כדאי
היה לא לקינו ושילחנו: אילו שלחנו ולקינו ולא עטל ממנו היה לא
שילחנו ולקינו וניטל ממיענו: מושלו משל להם למלך בשרודם
שאמר לעבדיו קרא לידגמן השוק הלך והביא לו דג מבאיש אמר
גזרה או אלל אתה אתה הדג או לוקה מאה מכות או נתן מאה מנה
אמר הדיני אופן אתה הדג לא הקפיק לגמור נפשו קניטה עליו אמר
הדיני לוקה מאה מכות לקה ששים או שבעים נתקלקל אמר הדיני
נתן מאה מנה: כך נעשה להג למיני לקו ושילחו ונטל ממנו גם
לכך נאמר מה זאת עשית כי שלחנו את ישראל: ויאמרו מה זאת
עשית מגיד שבין שיעמו ישראל ממני בטלה מלאכת שלמעדיני
בעבדיני מי עבדיני עבשו היו כל אומות העולם מקישות
על ישראל ואומי ומהלן שהיו בדשותק הנהו והלכו להן עכשו היו
אנו כולים לשלח לאדם יתרים ולאדם יצוה לה עמות לנו מקיס ונשנו
לם עבדים ושפחות לכלהך שהיה פניה שלנו מקור העולם נעו
סופו ושלטונות היו לו מקור העולם ועד סופו מפע כבודך שאלושרא
ועליו הוא אומר שלח מלאך ויתדיהו בני ישראל עמיס וימתהו איך
לך כל אומה ומלכות שגבתעבו: בהקניעל ולא שיתה מקור העולם
עד סופו מפע כבודך שאלושרא: במלך אשור הוא אומי ותמצא פקק
ידי לתי העמים ובאקור נעים עצובות כלל ארצי ועי אשתתי

במלכות בכל הוא אמר והיה הגוי והממליכה אשר לא ועבדו אתו את
נבוכד נצד מלך בכל ואת אשר לאיתן את עונאיהו נענך מלך בכל נחב
ונדעב ונדבד אמרוד על הגוי ההוא נאם יהוה עדי תמי אותם בידו
במלכות מדי הוא אומ באדין דריוש מלכא בתב לכב עוממיא אומי
ולישניא די יריין בכל אדעא שלמכון יסג ואומ וישם המלך אחשוורוש
מס על הארץ ואיי נשם במלכות ין הוא אומ וארבעה ראשי לחיותא
ושלטן יהיב לה במלכות רביעית הוא אומ ותכונ כל אדעא ותדושע
ותדקנה הא איך לך כל אומה ומלכות ששלטה בהן ולא שלטה מסוף
העולם ועד סופן מפע כבודן שלושנא לכך נאם ויאמרו מה זאת עשין
אמרו והלא בשביל טובה באה עלינו היה ליוסי מושלו משל להר
לאחר היה לו בית כבוד גד ומערו בדיד מועצתו הלך ונתולקח ופתחו
מעינות ונטעבו גנות וכנדיסים התחיל המוכד נחנק כך מערים
שילחו ולא ידעו מה שילחו וכן הוא אמר שלחך כדק רמונים עם
פרי מגדים כפרים עם נרדיים היה לשמעון מושלו משל להמנה
לאחר שנכלה לו פלטורה בירושלם במדינת הים ומכת מותו מועצ
הלך אותו לוקח ומצא את אונתה של אונתה ואבנים שחורות
התחיל המוכד נחנק נעשה להן למערים לקח האבנים והמנעם
נאם ויאמרו מה זאת עשינו ויאמר את לכבו הוא בידו אפרו
דך מלכים להיות עומדין וזחר שמועצתם להם אכל כאן הוא ברא
אפרו כיון שכאן גדולי מלכות שמועצתו לעצמו עמד כל אחד ואחד
והציע לעצמו ארבעה אפרו כושה אברהם וזקף פרעה שלעם
לשמעון בן יוחאי אמר תבוא חבישה תעניוד על חבישה תבוא חבישה
שהבש אברהם לך ולישות דעון אפי שבושתי שתעניוד על חבישה

פיל
באור
או
פלא
פז
קצב

ויהיך
ליו ער
דפרעה
ושלחנו
כדאי
ההלא
אשר וים
אמר
מה מנה
ליו אמר
על הדין
אונם
יו מה זאת
למעריב
זישות
ישו היו
סיס ונש
ולש נעו
אלושרא
יהו איך
העולם
צא פקק
די

שהגש בלעם ליכף לקלל את ישראל תבא אסירה ותעמוד על אסירה
תבוא אסירה שאסר זסוף לקראת ישראל אביו ותעמוד על אסירה שא
פרעה למחר לדדוף אחרי ישראל תבא הדב יד וישלח אברהם את
ידו ויקח את המאכלת לשחוט את בנו ותעמוד על הדב יד שלפני
שאם ארוק הדב תוריש ימי יד ואת עמו לקח עמו לקחן עבדו
בדברים אמר להגדוד מלכים להיות מהלכך בקוף והילתם תחלה
אבל אע הדיני הולך לפנים תחלה ודרך מלכים להיות בודדין
לעצמן ונוטלין חלק בראש אבל אני משה לכם בזה ולא עוד אם
שאת פתח לכם תקראות ומחלק אני לכם בקף וזה הכל אבנים טובות
ומרגליות בענין שנחלק שלל לכך נאמר ואת עמו לקח עמו לקחן
עמו בדברים ויקח שש מאות רכב בחור משלמי היו אם תאמר
משלפדעה היו בכל נאמר הנה יד יניחיה במקנך ואם תאמר
משלמי צדים היו בכל נאמר ^{ויבדל מקנה מערים} הנה יד יניחיה במקנך ואם תאמר
משלמי צדים היו בכל נאמר וגם מקנינו ילך עמנו משלמי היו הדי
הוא צד א את בצל יני מעבדי פכעה הניס את עבדי ואת מקנה
העבדים הגדו תקלה ישראל בצדאן אמרו היה ל שמעון בן יוחאי
העשר שנים יתקפה שבעה שנים לצד מחו: בשדה בנשים
בעלת נשפים: אשרי מי שעשה כצו המקושר: שש מאות
רכב בחור וכס רכב מצדים ל שמעון בן גמליאל אהב באודאה עשרה
וגדלה שלמלכות זו שאין לה נימרון אהת בטובה לא כולן לעות כיום
ועלילה כן הוא אומ שש מאות רכב בכור וכל רכב מצ כנגדן שלמע
כולן עומדות בטובות ושלישים אין שלישים לא גבדדים בענין
שנ שלישים וקרואים דוכבי קוקים כולם: דא ושלמישים שהג

משולשין בקיץ : יא ושלושים רבן שמעון בן גמליאל אומר :
 שלישות שלמרכבה שמתחלה לא היו לא שנים בא פתחה והושק
 שך אחת לכבוד ולדוק אחריו ישראל איש אומר אמנינוס הוסיפה :
 יא ושלושים שלשה לכל אחד ואחד ויש אומר שלשים לכל אחד
 ואחד ויש אומר שלש מאות לכל אחד ואחד : יא ושלושים על כל
 לפי מרכבות הוציא עליהם חילים : כיוצא בדבר דלשדב ודמיה ושא
 אליהם זמן הנושי בחיך אלף אלפים ומרכבות שלוש מאות לפי
 מרכבות הוציא עליהן חיילות על כל עלמנת לכלות לשעבר אנ
 אמרת כל הפך הילוד האור : תשליכהו וכל הדב תחין עכשיו ושלושים
 על כל עלמנת לכלות אדוק הדבי תודישימו ידי : ויחקיק את לב
 פתחה מלך מעק וידוק שהיה לבו דלוק אם לדוק אם לא לדוק וידוק
 אחרי בני ישראל מגיד הכת שאם היה אונטה אחרת לא היה דוק אחרת
 וכן ישראל יעאם ביד ומה : מגיד הכת שכשהוא מצרים כודפין אחרי
 ישראל היו מצאין ומחדקין ומגדפין וישלח מפארין ומחמדין
 ומקלסין ומהללין ונותנין שיר ושצה גדולה ותפארת ונצח
 לגוי שהמלחמה שלו כעשן שכל דוגמות א בצרונם חרם פתח
 ואם רומה על השמים אהים על כל הארץ כעשן : ואמר יי אהי יתני
 ארומתך אודה שמך כעשית כל אעצות מרחוק אמונה אומן :
 יא ביד רמה בראש גלוי : יא ביד רמה שהתהיחו רמה עב
 המצרים : נידמן מיל אחריהם מגיד הכת שלא צבשל אחד מהם
 כדי שינחשו ויחזרו לאחוריהן וכך מצונו שהגויים מצחשים ענפי י
 הגויים הלא אשר אתם יורש אותם אל מעונעם זאלמקומם ישמעו
 ואמר וילכו קצת מואב וקצת מדן וקסמיים בידט : אבל למאן לא

עוד על אסורה
 לא יקרה שאם
 ח אברהם את
 יב יד שלפני
 לקחן עבדו
 לותם תהלה
 להיות בזדון
 ולא עוד אלא
 לא דנים טובות
 עמם לקחן
 יו אם תאמר
 אם תאמר
 סתאמר
 עי היו הדי
 יו ואת מקומה
 יבן יוחא אומר
 צדה בנשים
 שש מאות
 ומה עשרה
 ל לעותביום
 נגדן שלפע
 ים כעצק
 יום שהיא

נכשל אחד מהן כד שינחשו ויחזקו לאחדיהן: וישגו אתם חונים
 על הים לפני בעל צמון כיון שראה פרעה את בעל צמון שמה ואמר
 הסכים בעל צמון לגידתי אני אמרתי לטבען במים הסכים בעל צמון
 לגידתי לטבעם במים התחיל אגזח ומקטר לפני עך שלן שנ לפני
 בעל צמון: ופרעה הקריב: ד'א ופרעה הקריב שהקריב המורענות
 לבא עליה: ד'א ופרעה הקריב מה שהילכו ישראל בשלשת ימים הלכו
 קטדין ביום ומחצה ומה שהילכו קטדין ביום ומחצה הילכו פרעה ביום
 אחד הדישני בשבת ושלושי ורביעי: בקוף יוס רביעי שהוא עשרים
 הקריב פרעה מחנותו והיה הענן והחשך כל ליל אחד ועשרים שווא
 ליל חמישי והוא ליל רביעי שלפסח ובא שמורות הבוקר טבעו המצ
 שנ ויהי בא שמורת הבוקר ויטקף יגיעל מחנה מצל: ד'א ופרעה
 הקריב וישאו בני ישראל את עניהם והנהל מתוך שהבו מן הקטדין
 היו יודעין שקופק לדוף אחריהם: והנה מצרים נסע אחריהם
 ויבא בא לא נוסע אחריהם מצד הפת שנעשו כולן טור מאורתי
 ויבא בני ישראל אל יצ תפשו בידם אומנות אבותיהם אבל
 ויעקב בא אל הוא אומ בירא מים והעי מקדם ויבן שם מצבה
 ליה ויקרא שם אצל בשמיני: ביצחק הוא אומ ויצא יצחק לשווא
 בשדה אין שיחה לא תפלה שנ יערב עלי שיחי: ואומ ערב תקל
 ועהרים אשיחה: ואת תפלה לעע כי יערק ולפני יגי ושפך שיח
 ביעקב הוא אומ ויפגע במקום ואין פגיעה לא תפלה שנ ואתה אל
 תתפלל בעד העס היה ואלתשא בעדס ינה ותפלה ואלתפגע בני
 ואומ אל תיראיתולעתיעקב מת ישראלמה תולעת זרמין מכרה
 ארזים לא בפה כן אין להם לישאל לא תפלה ואומ אשך לקחתי

פיר
 בוקא
 ויבא בני ישראל אל יצ תפשו בידם אומנות אבותיהם אבל
 ויעקב בא אל הוא אומ בירא מים והעי מקדם ויבן שם מצבה
 ליה ויקרא שם אצל בשמיני: ביצחק הוא אומ ויצא יצחק לשווא
 בשדה אין שיחה לא תפלה שנ יערב עלי שיחי: ואומ ערב תקל
 ועהרים אשיחה: ואת תפלה לעע כי יערק ולפני יגי ושפך שיח
 ביעקב הוא אומ ויפגע במקום ואין פגיעה לא תפלה שנ ואתה אל
 תתפלל בעד העס היה ואלתשא בעדס ינה ותפלה ואלתפגע בני
 ואומ אל תיראיתולעתיעקב מת ישראלמה תולעת זרמין מכרה
 ארזים לא בפה כן אין להם לישאל לא תפלה ואומ אשך לקחתי

מיד האמרי נחדבי ובקשתי וכי בחרני ובקשתי לקח זה לא כבוד נאמר
כי לא בקשתי אפסח וחדבי לא תושיעיני האמה וכל בחדבי ובקשתי קו
תפלה וכן הוא אומ' ברוך הגבול אשר יבטח ביני ויהי יי' מבטחו קו תפלה
ואומ' אדול הגבול אשר יבטח באדם ושם בשלדקו ומני יסור לבו קו
תפלה: ביהודה נאמי שמע יי' קול יהודה בדוד הוא אומ' אתה נא אלי
בחדל בחנית ובכידון ואני בא איתך בשם יי' עב אהי מעלמות ישראל
אשר חרפת ואומ' אלה ברבב ואלה בסוקים ואנחנו בשם יי' אלהינו נשפיר
המה ברעו ונפלו ומה נחנו קמנו ונתעורר: באסא הוא אומ' ויקרא
אסא אלי יי' אלהי ויהי יי' אית עמך לעמוד בין רב לאת כח עזרתי יי'
אלינו כי עליך נשענו ובשמך באנו על הרמון הזה יי' אלהינו אתה אל
יעקב עמך אנוש: במשה הוא אומ' וישלח משה מלאכים מן משכן
מלך אדום אמר לו אתם מתגאים במה שהוריש אתכם אני גם כן
קל יעקב זי שמע קלנו: ואנו מתגאים במה שהוריש אותנו אביך
והידיים יי' עשו ועל הרבך תחיה נהוא אומ' ויהי אליך ארון הברית
כי פן בחרב אעא לקראתך: אף באן אתה אומ' ויצעקו בני ישראל
תפסו אומנות אבותיהם אברהם יצחק ויעקב: ויאמרו אלהינו
המבול אית קבדים במצו לקחתנו למות במדבר: משנתע שאר בני ישראל
הלכו להק אעל משה אמרו לו הלא זה הדבר אשר דברנו איתך מצו
לאמר מה אמרו לנו למשה במעב הרי הוא אומ' ויפגעו את משה
ואת אהרן נעבים לקראתם אמרו לו היינו מצטעדים על שעבדנו מצו
מיתתנו במדבר קשה לנו לשעבדו יי' במצו: היינו מצטעדים על אחיך
שמיתו באפלה מיתתנו במדבר קשה עלינו יתד ממיתת אחינו באפלה:
שאחינו נספרו ונקברו אבל אנו תהא נבלת שנאינו משלכת גהרוב

אתם חונים
הוא אמר
ש בעל צפון
שן לפני
זולענות
מים הלכו
פרעה ביום
עשרים
שנים שמו
טבעו המצ
אופרה
עון הקטן
חזיהם
ימאות
הם אבל
ש מצבה
יצחק לשוח
לרב ופקר
אפק שיד
ואתה אל
ע בני
מכה
ל לקחתי

ביום ולקרח בלילה: ויאמר משה אלהים אל תפאן להודיע חמתו
של משה שהיה עומד ומפיים כל אותך אלפים וכל אותך רבבות ועליו
מפרש בקבלה החכמה תעוז לחכם: התיצבו וראו איך יציבה בכל
מקום לא רוח הקדש כענין שנקרא אתיהושווע והתיצבו באהל מועד
ואז יבא יי ויתעב ויקרא בפעם בפעם שמו של שמואל ואז ולקחת
אתם אל אהל מועד והתיצבו שם עימך ואז והנה יי נעב עליך ואז
לאיתי אתי יי נעב על המזבח למה ישאל דומין באותה שעה ליונה
שבדחה מפני בגנץ נכנסה לה לנקיק הקלע ונחש מוכות לפנים ממנה
ליכנס לפנים אינה יכולה מפני טהש: לצאת לחוץ אינה יכולה לצאת
מפני בגנץ: היתה גווחת ומטפחת כדי שישמע בעל השופך וישא
כך כיון שראו ישראלים סוגד ושונעו לודף נשאו עיניהם בתפילה וענין
מפרש בקבלה יונת בחגי הקלע בקתל המדונה הראי את מלאך
השמייעי את קולך עדב בתפלה ומלאך פאזה במעשים טובים: וא
התיצבו וראו את ישועת יי אשר יעשה אמרו לו אומות אמר להם
היום אמרו לו אין בעובת לקבול התפלל משה באותה שעה והראו נמין
טורמאות טורמאות שלמלאכי השדת עובדים לפניהן כענין ש
וישכס משדת איש האהים לקום ויעא והנה קילסובב אתהעיר וקום
ולכב ויאמר נעלו אין אהה אדני איכה נושח ויאמר אל תפאן פי
דמים אשר אתנו מאשר איתם: ותפלל אל שיעו ויאמר יי תקחני את
עיני ויראה ויפקח אהים את עיני הנער וירא והנה ההר מלא קוסים
ולכב אש קביבות אישע: ואף כד התפלל משה והראו המקום
טורמאות טורמאות שלמלאכי השדת עובדין לפניהן וכן הוא אומ
מלגדן עבדו עביו: עין כנגד טורמאות של אהה י

כ"ב
מלכות

ברוך כנגד אבני בלוסטא : וגזלה אש כנגד טורמנטא : אש כנגד פיל פיל
 כפשו שלהן : ידעם מן שמים : כי כנגד הגפת תרוסין שלהן : ועליון יתן לוץ פיל
 קולו : בעד צווחות שלהן : וישלח העין ויפיעם כנגד העים שלהם ונדקום
 רב ויהם כנגד יחצות זין שלהם : 44 וישלח העין ויפיעם פיל
 וברקים רבו והם שהיו העים מסגלין אותם וברקים מכנסין אותן : והם
 הממם עירבם נטלסגנין שבזין ולא ידעין מה הג עושין : 44 והם
 אין מהומה לא מגפה כענין שנ והמם מהמה גדולה עד השמדס :
 כי כאשר ראיתם את מצל היום לא תוסיפן לראתם עוד עד
 עולם : בשלשה מקומות הזהיר הקצה את ישראל שלא לחזור למעל
 כאן ואוכל ויז אמר לכם לא תוסיפן לשוב בדרך הזה עוד : ואוכל בדרך
 אשר אמרת לך לא תוסיק עוד לראתה : בשלשתן חזרו ובשלשתן גשנו
 יי ילחם לכם בארבע כתות עמד : ישלח עליהם : אחת אומרת נבון
 לים : ואחת אומרת נחזור למע : ואחת אומרת נעשה מלחמה : ואחת
 אומרת נצוח כנגדן : זו שאמרת נבון לים אמר להן בראש וולאם
 ישועתי : וזו שאמרה נחזור למע אמר להם לא תוסיפן לראתה
 עד עולם : וזו שאמרה נעשה מלחמה אמר להם יי ילחם לכם
 שאמרה נצוח כנגדן אמר להן ואתם תחדישון : 44 יי ילחם לכם
 ולא לשעה לא לעולם יי ילחם לכם : למאיר אמי ילחם לכם ואתם
 תחדישון : אם כשאתם עומדים ושותקים במקום עושה לכם נשים
 וגבורות קלוחומר כשאתם אומרים לנו שירושבה : למאיר אמי ילחם
 לכם ואתם תחדישון המקום עושה לכם נשים וגבורות ואתם עומדי כי
 ושותקין אמרו לו ומה עלינו לעשות אמר להן היו מסאריץ ומאוממין
 משבחין ומקלסין ומתורין ונותנין שירושבה גדולה תהיה ויפארת

יהודי עחכמתו
 בצות ועליו
 גיעובה בכל
 יאהל מועד
 אוח ולקחת
 צבעלין ואח
 עה ליונה
 לפנים ממנה
 יבולה לעאת
 שיוצד ויטא
 יתפילה וענין
 אתמלאין
 טובים : 44
 י אמר להם
 יה והראו נמין
 יענין שש
 תדעיק וקום
 לתרא פי
 יתקח את
 לא קוקים
 ז המקום
 וכן הוא אומ
 י

והנצח וההוד למי שהמלחמה שלו באותה שעה פתחו ישראל פיהם ואמרו
שירם אשירה לך כי גאה גאה ויאמר יי אל משה מה תצעק אלי ל
ישמעל אומי אין להם לישל לא נסיעה: ל אעזר אומי אמ לו הקבל למו
בני שרויין בצרהים סוגר ושונא רודף ואתה עומד ומרבה בתפלה למו
מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויקעו: ל אבעלוס הזקן מושלו
משל למה הדבר דומה למלך אשר ודש שכעס עלבנו והיה אפטרופ
הוא מבקש מלמש אמר לו פלוס אתה מבקש מלמע אלא בשבט
בני כפר נתרצית לבני דבר אל בני ישראל ויקעו: ל אומי אמ לו
אמש היו אומי מבלי אין קברים במצ עפשו אתה מרבה בתפלה
לפני מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויקעו: הקי עוצרים מלכם
ל מאיר אומי אמ לו אם לאדם יהידי עשיתי ים יבשה דכת ויאמג
להים יקו המים מתחת השמים אלמקום אחד ותראה העשאה לקו
קדושים לו שנבהם לקדושים אשר בארץ המה איני עושה להם
ישמעל: ל ושמעל אומי אמ לו בזכות יושלים אע קודע להם את
הים שנעודי עורי לבשי עזק ציון: ואומי עורי עורי לבשי עזק
יני עורי כימי קדם דודות עולמים הלא את היא המה צבת דרב
מחוללת תנן הלא את היא המחלבתים מיתתהום רבה השנה מעמי
ים דרך לעצור גאולים: ל בניה אומי בזכות מצוה שעשה אצל למע
קודע להם את הים ויבקע עצי עולה מהוא אומי ויבקעו המים: ל
הגלילי אומי כפר יצחק כאל עקוד לפע עלגבי המזבח ואצל פלו של
ידו ויקח את המאכלת: ואתה גמס את מטך ונטה את ירך עז
הים ובקעהו: ל עקיבה אומי בזכות יצחק קודע להם את הים
שנ והיה קרעך כעמד הארץ ופל יאחו: ל אעזר בני יהודה אושבו

אומ' בזכות שבטוים אני קודע להם אתהים שנ נקבת במטוץ ראש
פרזיון: שמעון איש קטרון אומ' בזכות עצמות יוסף אני קודע
להם אתהים שנ ועזב בגדו בידה וינס ויעא החופעה מה הוא אומ'
הים למה וינס: שמעון התימני אומ' בזכות מילה אנ קודע להם
אתהים שנ אם לא ברית יונם ולילה איזו היא ברית שהיא נוקבת
ביום ובלילה אי אתה מועא לא מילה מא הוא אומ' לגזלים יוסף
לגזלים: אל תקרא לגזלים לא לגזלים: שמעיה אומ' כדאי אמנה
שהאמין בי אכלהם אנ קודע להם אתהים שנ האמין ביץ ויה שביה
לו עדקה: אבטליון אומ' כדאי אמנה שהאמינו בי ושכא אנ קודע
להם אתהים שנ ויאגן העם: אחריס אומ' כדאי אמנה שהאמינו
בי ושכא במעלים אני קודע להם אתהים שלא אמנו לו סלמשה לאין
אנו יוצאין למדבר תהו הזה שאין בופלוס ואין בידינו מהיה לדור
אנ עמו על אמנה זעליהם מפושש בקבלה הלוך וקראת באזע יתנ
לאמ' פה אמ' יי זכרת לך חסד ועורוך אהבת כלולותיך לטובת
במדבר בארץ לא זנועה: מה שכר נטלו עלכך קדש ישגל לך וישגל
תבואתך: ליעזר המודעי אומ' אמר לו הקב"ה למשה עלב עמו
מיצונו עלבני ועל כוועלידי אני עריך ענוי כבד מופתין לטובת
ימי בראשית שנ כה אמר יי: אם ימזון שמיים ממעל ויתקדו במוקדי
ארץ גם אני אמאס בקדע בית ישראל: ל אחא אומ' אמר לו הקב"ה למשה
אלול עעקתך ככל איברתים מן העולם שנ ויאמ' להשמידם לולי
משה בחירי: ל שמעון בן יהודה איש שפר עיכוס אומ' ככל קדמה
יעקתם ליעקתך ויעאו מאך ויעקו שגשגאל אליי: ל נתקאות
משוס ל יסי המחוזי אמ' לו הקב"ה למשה כבד הבתני עליך בעודה

דל פיהם ואמרו
התעק אלי ל
מה לך למה למה
יבה בתפלה לפע
שהקן מושלו
והיה אפטהפוק
ע אלא בשביל
ל אומ' אמר לו
קדמה בתפלה
יצרים מלכס:
ה דבר ויאמג
מה הנשמה לקנ
עושה להם
קודע להם את
לכשי עת קדוע
נחצבת דרב
השמה מעמין
שה אכל לפע אנ
יו המים: ל יוקי
ואכל עלו שלח
טה את ידך על
יעלהם אתהים
יהודה איש ברתני

בכל בית נאמן הוא: אתה ברשות והים ברשות ככל עשיתך גזבר
עלין ואתה הרם את מטך: עשדה נקים עעשו להן לישאל על הים
נבקע הים שנ ויבקעו המים: ונעשה כמין כיפה שנ נקבת במטין ראש
מדזין: נעשה גרדים כמנין שבטים שנ לגוקר ים סוף לגרדים: נעשה
יבשה שנובע ישר הלכו ליבשה: נעשה חומר למעלים שנ דנכת
ביום סוקין חומר מים רבים: נעשה כקלעים שנ שבדת ראשי תגנים
על המים: נעשה פידורין שנ אתה פודרת בעזר ים: נעשה להן כמין
בולם שלזכוכית והיו לואין זה את זה שנ חשרת מים עבי שחקים כלום
מחיצות שלמים היו זנים כשחקים: יצא להן זכרון מים מתוקים מתוך
מים מלוחים שנ נעבו כמונד נוזלים: ואין המים כיון שמסתפקין מהן
קופאין שנ קפאו תהומות בלבים: ואנ הנני מחזק את לב מצרים
כענן שנ למעלה: ויסע מלאך האהיסל יהודה אונג הריזה מקרא
עשיר במקומות הרבה: מושלו משל למה הדבר דומה להלך כסוד
ודשגיה מהלך צדק ובנו עמו במדבר: באו לקטיום לשבותו מלכנו
נטלו ונתנו לאחריו באזאב ליטלו מאחדיו נטלו ונתנו לפניו: לקטיום
מלכנו וקאב מאחריו נטלו הרבצו על כתיבו כענן שנ והמדבר אשר
לאת אשר נשאך יי אהין: התדנ מעטפער ליקחו על זרועותיו כענן
שנ ואנכי תרגלתי לאמרום קחם על זרועותיו ולא ידעו כי רפאתים:
התחול מעטפער מפכ חמה פדש עליו בגדיו שנ ענן למסך: רעב
האבילהו לחם כענן שנ הנני ממטיר לכם לחם מן השמים: עמא
השקהו מים שנ ויעאו מים מן הלבטן ונזלים מקלע: ואין נוזלים
אמרים חיים שנ מעין געם באר מים חיים ונוזלים מן לבנון: שאל נתן
אתל שמעון בג יחאי מפכ ניה בכל מקום בית מלאך יי וכאך

פיל
מלאיה

בת מלאך האלים אמר לו אין אהים בכל מקום לא דין שהיו ישראל באותה
שעה אסלוינעלי ואסלאנד עם המצלים: ויבא בין מחנה מצ
ובין מחנה ישראל העץ בין מחנה מצל ובין מחנה ישראל כענין שני עמוד
בין המתים ובין החיים: ויהי הענן והחשך הענן לושאל והחשך למצ
את מוצא שכל מישנתון באפילה רואה מי ששלאוי באורה:
והיו המצרים שרויין באפילה ורואין את ישראל שהן שנויין באורה ואולן
ושותן ושמתים והיו קורין בהם חיים ואצני בלוסטא והיה מלאך וענן
מקבלין כעץ שנ אל תירא אבדם אנכי מגן לך שכרך: ואומ' להי יצורי
אחקה בו מגני וקרן ישיעי מסגבי ומנוסי: ואומ' כל אמרת אלה צרופה
מגן הוא לכל החוסים בו: ולא קרב זה אל זה כל הלילה: היה המצרי
עומד אינו יכול לישב: יושב אין יכול לעמוד: טעון אין יכול למדוק:
מדוק אין יכול לטעון: והיה מטשטש באפילה שנ וימש חשך:
דא ולא קרב זה אל זה שלא קרב מחנה מצל לתוך מחנה ישראל ולא מחנה
ישראל לתוך מחנה מצל: דא ולא קרב זה אל זה אמר שמואל על
נחמט אמר יוחנן מאי דכתיב ולא קרב זה אל זה באותה שעה בקטן ש
מלאכי אשדת לומר שיהיה לפני הקצה אמר להן הקצה מעשה ידי טובעיה
ביס ואתם אומרים שירה לפני ציצעא בוב ציצעא לפני החלוץ ואומ' הודו ליין
כי לעולם חקדו: אמר יוחנן מפני מה לא נאמר כי טוב בפני שיה קו לפי
שאין הקצה הפי במפלתן שלושנים וכן הוא אומ' והיה כאשר ששיי
עליכם להיטיב אתכם ולהדבות אינכם טקיישישיי עליכם להאביר
אתכם: אמר לי יוסי גד הניפה הוא אינו שש אכל אחריים משייש י
ודוקא נמי: דכתיב ישייש ולא כתיב שוש שמע מנה: ויט משה את
ידו על הים ויוכר יי ית הים התחיל הים עומד כנגד משה: מושל

שיתוך גזבר
שאל על הים
במנון ראש
קדים: נעשה
שנ דרכי
ראשי תגנים
שה להן כמין
שחקים כגון
אתוקים מתוך
נסתפקין מהן
תלב מצרים
דיוקה מקרא
הלך כשר
שבות מלכנו
לפניו: לטעם
במדבר אשר
דועמנו בענין
לפאתים:
צקן: געב
עים: יצמא
ואין גזלים
קו: שאל מתן
וכאן

משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שהיו לו גזות שתיים זו לפנים
מזו מכר את הפטמית ולא מכר את החי צונה בא לוקח להבנס ולא העניו
שומר אמר לו בשם המלך ולא קיבל עליו: הראהו טבעתו ולא קיבל
עליו: נהג המלך וכו': כיון שראה שומר את המלך התחיל בודה אמרו
בכל יום הייתי אומ' לך בשם המלך ולא קבלת עליך עכשיו מפטמה את
בודה אמר לו לא מלפניך אע בודה לא מלפני המלך אע בודה: כך
כשבא משה ועמד על הים אמר לו דבריך עליך שיש נאדרך ויעברו
גאולים: משיב הים ואומ' למשה בן עמרם והלא אדם הראשון לא
נברא בתחלה לא בקוף ששתי מי בראשית ואע נבראת קודם שיבוא
הדיני גדול ממך אני נבקע מלפניך: משיב משה לפני הקב"ה כך וכך
אמר הים רבוננו של עולם כדאי הוא אין הים נבקע מלפני אא אמור לו
אתה במאמרך ויבקע אמר לו הקב"ה למשה אם אע אומ' לים ויבקע
שוב אין לורפואה לעולם ולעולמי עולמים אא אמור לו אתה ויבקע
כדי שתרא רפואה עליך לא הדיני מעין גבורה עמך: מייד בא
משה וגבורה לימינו מהלכת שנ מוליד לימין משה ארבע מאות
בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם: כשראה הים את הגבורה
שהיא עומדת לימין משה אמר לה לא אדף אדף עשי לי מחלות ואנ
בחלליך מפני אדון המעשים ברוך הוא: וכשנראה משה את הים
שהוא גם מפניו אמר לו משה בכל יום הייתי אומ' לך בשם הקודש
ולא היית מקבל עליך: הראיתך מטה ולא קבלת עליך עכשיו מה לך
הים כיתנוס משיב הים ואומ' למשה בן עמרם בן עמרם אל תתן רבות
לעצמך לא מפניך אע נסא מפני אדון כל המעשים שיתקדש
שמו בעולמו שנ מלפני אדון חלי אדף מלפני אה יעקב:

ויולך אתהים ברוח קדים עזה עזה שבדוחות והיזולו דוח הקדים
 וכן הוא אומ' הנה ברוחו הקשה ביום קדים ואמ' כי הוא בין אחים יפריא
 יבוא קדים דוחי' ממדבר עולה ויבוש מקורו ויהרב מעיניו הוא ישקו
 אוצר פלגלי חמדה : מהוא כי הוא בין אחים יפריא אמר לבא אמלו
 שופתא במלא רפוא : אמר בג יוקף אפילו סיכנה בדפא רפוא רפוא : גל
 אחא בר יעקב אמר אפילו קעא בפנתא רפוא : יבוא קדים דוח יקי
 אמר ל' אשה מפלת בג : ושמוא אמ' אפילו מדגלית שבים מדקצת
 בו : ול יחנך אמר אפילו שכבת לרע שבמע אשה מקרחת בו : אמ'
 ל' יחנך בר יעקב שלשתן מקרא אחד לשון יבוש מקורו זה מקורה
 שלאשה : ויהרב מעיניו זה שכבת זרע שלאיש בגופה שלאישה הוא
 ישקה אוצר כלכל חמדה זו מדגלית שבים : וכן אין הקצה נפלע מן
 הדשעים לא ברוח הקדים : שנ ברוח קדים אפיצם : וישם את הים
 להרבה עשאו נחובה : ויבקעו המים כל מים שבעולם נחלקו
 מניין אתה אומ' מים שבנאר ושכשיח ושכמערה ושכנד ושכחית
 ובכוס ושבעלהית אל ויבקע הים אין כן לא ויבקעו המים כל מים
 שבעולם נחלקו : כלום זה היסוד טבעו להיות כמנוס וניקוב אותה שעה
 עמד ועשה כלן הוא מן יבש : ל נתן אומ' מען שהמ' העליונים
 והתחתונים נחלקו שנ לאך מים אלוהים לאור מים ידלו אן מים
 ועליונים אף ידגזו תהומות אן מים התחתונים : ואומ' נתן תהום קולו
 דגם ידיו נשא : וכשחזר הים כל מים שבעולם חדרו וישב הים
 אין כן לא וישבו המים כל מים שבעולם חדרו : ויבקעו המים
 יבש להם הקצה את המים תחלה ואת המים ל' יבש : התחילו
 ישראל אומרין מים יכול ל' יבש וטוט אינו יכול ל' יבש אמר להם הקצה

פיל
 כצאב
 פי' אקאדוס
 קלה
 לומ' אקאדוס
 פ' אהא

ש קו למנים
 זנס ולא העתו
 וולא קיבל
 בודה אמרלו
 מפטמה אתי
 דח : כך
 ירך ויעברו
 הדאשון לא
 נ קודם שיבוא
 צב' כן וכך
 לא אמר לו
 זוכ' לים ויבקע
 לו אתה ויבקע
 מ' מ' ב' א'
 ל' ויבקע אתו
 את הגבורה
 ל' מחלות ואנ'
 שהאת הים
 שם הקודש
 יבשומה לך
 אלתתך רבות
 ים שיתקדש
 בקב:

את המים תחלה ואת הטיט לא יבש: התחילו ישראל אומ'מים יכול
ליבש ועיט אינו יכול ליבש אמר להם הק'בה ניסיתי אתכם ולא עמדתם
הלא כדרך שאגדו מעל בים כך אתם לאויין ליאבד מן העולם אבלמה
אעשה הריני עושה בעבור שמי הגדול שנקרא עליכם הלא היא דבתיב
וימרו עליכם בים סוף מיד יבש להם הק'בה אתה שיטו ויצאו
בני ישראל בתוך הים ביבשה: למאילול יהודה למאיר אונ' בשבא שבטיו
ועמדו על הים זה אומר אני אורד וזה אומ' אני אורד כעתן שיטה'בין
זה את זה קפץ שבעו שלבנימין ונפל לו לתוך גלי הים שנשם בנימין
צעיר נודם אלתקרא נודם לא רדיים: התחילו שרי יהודה לדגום אותם
באבנים שנ שרי יהודה רגמתם: מושלו משל למה הדבר דומה למלך
בשרודם: שהיו לו שני בנים אחד גדול ואחד קטן אמר לגדול הנראה
שאתעמידני עם הנץ החמה בא הקטן והעמידו עם הג' החמה ולא העניו
בדון אמר לו אני לא אמר לך שלש שעות: אמר לו אני לא אמר לך
לא עם הנץ החמה מתוך שיטה בין זה עם זה כעור אביהן אמר להן יודע
אני ששניכם לא נתכוננתם לא לכבודי אף אני איני מקפיד שפרכם
מה שפר שפר שבעו שלבנימין שרת שינה בחלקו כענין שנוצן
בתפיו שני: מה שפר נטל שבעו שרי יהודה נטל מלכות שנ שני יתן
רגמתם אין רגניה: לא מלכות כענין שנ באדין אמר בלש אצד הל' בשו
לדע'א אדגונא: שני דלן שרי נפתלי מגיד הנת שבשם שנעשו
נסים לישראל עלידי שבט יהודה ובנימין עליהם כך נעשו נסים
לוישל עלידי שבט דה' אן שבט נפתלי בימי דימי דבורה וברק ופ'הא
אונ' ונשלה ותקרא לברק בק' וב' כנעם מקדש נפתלי: ולקחת
עמך עשרת אלפים איש מבט נפתלי ומבט דבולון ואומ' דבולון עם

פיכ
תל
ופעס תה
צרתה
ומערה בא
לך

לשלוש שעות
אמר לקטן הנץ
שאתעמידני עם

ד
ע
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
כ
ל
מ
נ
ס
ע
פ
צ
ק
ר
ש
ת
י
ל
מ
נ
ס
ע
פ
צ
ק
ר
ש
ת

הדרך נמשו למוות ונפתלו על מדומי שדה : ל יהודה אומ כשבאו
שבעים ועמדו על הים זה אומ אכ ארד וזה אומ אני ארד שנ קבצני
בכחש אפרים ובמרמה בית ישראל קפץ נחשון בן עמינדב ונפל לו לתוך
גלגלי הים שנ ויהודה עד רד עם אלתקרא רד עם לא רדים ועליו מפוש
בקבלה הושיעני אלהים כי באו מים עד נפש טבעתי בין מצולה ואין
מעמד אלתשטפני שבולת מים באותה שעה אמה לו הקצה למשה
ידי מושקע בם ואתה עומד ומרבה בתפלה לפני מה תענק אלי דב
אלבני ישראל ויסעו ואתה הרם את מטך ונטה את ידיך על הים ובקע
מה אמרו שבעים על הים מקדש יי כוננו ידיך : באותה שעה אמ
לו הקצה למשה מי שקידש שמי על הים הוא ימשול עלי ישראל שנ
ביצאת ישראל ממצר היתה יהודה לקדשו ישל עממלחתי יהודה שקידש
את שמו על הים הוא ימשול עלי ישראל : וכבר היה ל טרפון תלמידים
ישבים בכרם ביבנה אמ להם ל טרפון לתלמידי השותה מים לעמא
מהוא מצרך אמרו לו ילמדינו רב ואמ להן בנא נפשות נחסרונך
אמ לו לימדתנו רב : אמ להם הכי הוא אומ וישבו לאכל לחם וישאו
עיניהם וראו והנה ארחת ישמעאים להודיע דבותו של צדיק עד
איכף היא מקדמת שאו ידו יקף למע עם הערביים לאהיו הורג
אותו בריוה דע שלהן לא זימן לו הקצה שקיס מלאים בשמים
והדוח מנשבת בהן מפני ריה של ערביים : אמ להם באינו דבות
נטל יהודה את המלפות אם משום שאמר צדקה ממני דייה להודיה
שתכפר על הביאה : אם מפני שאמר מה בעע פינהך את אחינו
ליה להעלה שתכפר על המנירה : אם משום שאמ כי עבדך ערב
את הגער והלא ערב הוא ובכל מקום ערב משלים אמ לו ילמדינו

כול
מדתם
בלמה
דבתיב
ויבאו
באו שבעים
להביך
ע בנימין
ם אותם
למלך
נראה
לאהניחו
אמר לי
להן יודע
שכרם
שנאובין
שני יתע
ד והבישו
בנעשו
נקים
ירק ופנהא
ולקחת
לבווא עם

לפ אה להג כשאבאן שבטיים ועמדו עליהם זה אומי אני אורד וקרה
אומי אני אורד קפץ נחשן בגעמינדב וכו' כי היכי דפתיבא לעילא:
והמים להם חומה עשאן כמיין חומה: מימינם ומשמאם
מימינם בזכות תורה שעתידין לקבל בימין כענין שנ מימינא אשות
למו: לא מימינם זו מקוזה ומשמאם קותפילה: וירדפו מערים
וירבאו אחריהם כלסוס פרעה זה שא לסוס ברכבי פרעה דמיתוך
רעיות: ל מאיר אומי לפי שיעא פדע הרשע בקוסיא נקבה לפיכך
נגלה עליו הקצה בכסא הכבוד דמות קוסיא נקבה: ומג שיעא פרעה
הרשע בקוסיא נקבה לא כך אמר להן להיילותו ב כל בהמה טלה
קל שא עמוד וארכוב עליו וארדוף אדרי ישל אמרו לו היילותו
אין בכל בהמה קל לא קוסיא נקבה שלך שכולה יבעונן ולא היה
כיוצא בה מעולם ולא היה כיוצא בה מעולם לפיכך קוסים זכרים
חייג ורעין אחייה עמד ונכב עליה וירד בים שנ כלסוס פרעה
רכבו ומשין אלתוך הים: וכשם שאמר פרעה הרשע להיילותו מינינו
בהמה כולה קל כך אמר להן מלך מלכי המלכים ברוך הוא למלאכי
השדת מי בכל הנדיות המשמשות לפני קל אמרו לפנינו רבנו שלע
הכל שלף והכל מעשה ידיך גלוי וידוע לפניך שאין בכל הנדיות כולן
לא רודן שיעצאת מותה כסא הכבוד לפיכך נגלה על כבוד שנ וירכב
על כבוד ויעקו: ויהי באשמרת הנקר בכר הקדים להם בוקרו
שלא צל שנ וישכס אבדהם בבקר: בוקרו שלי צחק שנ וילכו שניה
יחדו בוקרו של יעקב שנ וישכס יעקב בבקר: בוקרו של משה
שנ וישכס משה בבקר: בוקרו של יהושע שנ וישכס יהושע
בבקר: בוקרו של צמול שנ וישכס צמול בבקר: בוקרו של צמול

שעתידין לעמוד עליהן שני הדשים לבקרים ובה אמונתך בוקרו
שלעול הבא שני בקרת שמע קולי: וכך את מוציא כשהקצה נפדע
מן הדשעים אין נפדע מהם אלא בבקרים שני לבקרים אינמית בלדשע
ארץ: וישקף יי על מחסה מצרים שלא נמדת בשל ודם מדת המקום
בשל ודם כמה שמכה בו אין מרפא אלא מכה באזמיל ומרפא ברטייה
אבל הקצה כמה שמכה בו מרפא: כשבירך הקצה לא בירכך אלא ב
בהשקפה השקפה ממעון קדשך מן השמים וברך את עמך את
ישראל: וכשנפדע מן הדשעים לא נפדע מהן אלא בהשקפה וישקף
יש אלמחנה מצרים: בעמוד אש וענן היה עמוד הענן עושה את
הים טייט ועמוד האש מרתיוהו בקפת והיו טלפי סוקין נשמטיק
זכר למעלה ונקבה מלמטה וכן הוא אומ' אז הלמו עקבי קוס מדהרות
דהרות אביריו: ויהם את מחנה מצר' הממך עדבבך נטל קנעך שבו
ולאהיו יודעין מה היו עושין: לא ויהם אין מהומה לא מגפה ש
והמם מהומה גדולה עד השמים: ויסר את אומך מרצוננו ליהודה
אומ' מחמת אש שלמעלה נשרפו גלגלים שלמטה והיו מוטות מלכות
רעות ונכנסות על כדהן שהיו טעונות כסף וזהב ויצבים טובות ומתגלות
כדי שיטלו ישראל את הביזה: לנחמיה אומ' מחמת דעט שלמעלה
ניתנו צנורות מלמטה שנקולרעמך בגלגל האירו ברקיס תבלו אתה
ותחל הארץ והיו מוטות מוטות רעות ונכנסות על כדהן שהיו
טעונות כסף וזהב אבניה טובות ומתגלות כדי שיטלו ישראל את
הביזה: וינהגיהו בכבדות במדה שמדון בה מדד להן הם אמרו
תניבד העבודה אף אתה באותה מדה מדדות להן: וינהגיהו בכבדות
לשעבר כנחות מוטות את המרכבה עכשו מרכבה מוטות את

את ישראל

וקרה
אעילא
אמאם
גאשות
אערים
ימיתך
בה לפיכך
עא פנעה
המה טלה
יילותיו
היה
כדים
דעה
תו מיננו
למלאכי
ונו שלע
יות כולך
נ וירכב
בוקרו
ילכו שניה
למשה
ושע
שנגימים

הפרדות: וינהגו בכבוד ל יהודה ביל שמעון אומ לפי שיע
מע כולם בקוסים לפיכך העמיד להן הקצה קוסים שלאש
והיו מכין את הפרדות כולן ומה זידין אותן ליפשה והגלגלים מש
אותן לים לכך נאמר וינהגו בכבוד ל מאיר אומ כשנגלה הקב
על המצב בים נגלה עליהם בתשעים אפים רבוא ממלאכי הבלה
מהן מלאכי זיע ומהן מלאכי קצת: ומהן מלאכי ברד ומהן מלאכי
שלהבת והלחלה אחזת למי שנראה אותן אמרו לפענו לבנות
הנה לנו ועשה רצונך במצב אמר להן איך דעת מתקור דעת עד
בעצמי נפלע משונאיהן שלושוא לכך נאמר וינהגו בכבוד:
ויאמר מצ אנוסה מפני ישראל טפשים שבהן אמרו מ
מה אנו דקים וסופים או אנו כבוד חייך: פיקחין שבהן אומ מי
להן במצ הוא יעשה להם נסים בכל מצ: ל יום אומ מנ שהאמ
נלקח על הים היו מעץ מפות שבמצ שנ כי יצלהם להם במ
מעץ מפות שבמצ ואומ אה הם האוהים המכים את מצל כל מנ
במדבר: ולא במצעים בלוצ לא בכל המצות להן עד סוף בלהד
וכן הוא אומ יך צביו אחור חופת עולם נתק למו ואומ יצי ואויבי
המה בשאלו ונפלו: כמובט אויביהם אכעע ועל עריהם אש
ידי: ואומ יקרה קנאת אפרים ויערני יהודה יבתו ואומ לשבד
בארצי ועל דני אבוסנו סר מעליהם עלו וקבלו מעל שכונו יסור:
לונהגת על פני כל הארץ שנ לאת העצה היעושה על כל הארץ
היו שטויה על כל הנהגים מסכ מה: כי ייעב יעץ ומי יפל ויד
הנטויה ומי ישיבנה: הא לא המצ בלוצ לא בכל המצות להן עד
כל הדורות לכך נאמר כי יצלהם במצ: ויאמר יצא

נצח ידך עליהם איהם עומד כנגדך : וישבו המים על מצרים על
רצו ועל פרשי החזיר עליהם אתה גלגל שיהזור עליהם זרזם שבמחשבה
שהישבו בה אנדנס : הם הישבו לאבד בני במים אף איב מאנדן
לא במים : וכן הוא אומ' בור כרה ויהפחהו ויפל נשחת יפעל כורה שחת
נה יפול וגלגל אפן אליו שוב חופר גומץ בו : פול ופודץ גדל ישבנו
נה שפוטיע אננים יעצב בהם ובוקע עעים ספן פם : ואומ' ישוב
תשבע בראשו ועל קדקדו חמסו ירד : וכן שלמה אומ' מפרי פי אוש
תשבע בטנו וגמול ידי אדם ישיב לו : וכן ישעיה אומ' בעל גמולות
פעל ישרים המה ליעריו גמול לאיביו לאיים ישרים ישרים : וכן דמיה
אומ' גדול העצה ורב העליה אשר עיניך פקוחות על דרכי ברכ
האדם לתת לאיש כדרכין כפרי מעלליו : וכן איהו אומ' תלילה לאל
מדשע ושדי מעול : וכן יתרו אומ' עתה ידעת פי גדול יצ מפלה האים
פי פדשך אשר גדו עליהם : מכירו הייתי לשעבר שביתך שבמחשבה
שהישבו מצל לאבד את ישראל זה דנס המקום פי בדבר אשר דדועל :
לעולם אמרו במרה שאדם מודד בה מודדין לו : ויט משה את
ידו עליהם אין היס עומד כנגד משה : וישב היס לפנות בקר לאיתנו
(אין איתנו לא תקפי בענין שכל אותך מושפיד ויאים בכלע קניך
ל נתן אומ' אין איתך לא לשון קשה שפני ייתן הוא גוי מעולם הוא
לא לאיתנו ל יונתך אומר אל תיקרא לאיתנו לא לתנא תנאים
תתנה קרבה עם היס שיהא בקרע לושטל הוא דכתיב וישב היס לפנות
בקר לאיתנו לתנאו : ומע נסים לקראתו מנע אתה אומ' בכר
מקום שהיה המצרי דץ היה היס מן דמו תל ומע נסים לקראתו
מושלנו בשל למה הדבר דומה ליה שבהה מפני כן נכנסה

ומ' לפי שיעשו
שלמש בים
והקלגלויס משימ
ששנגלה הקבלה
לאפי חבלה א
נרד ומהן מלאכי
לפעו רבונו שנע
קודרת עד שא
הו בכבדת
בהן אמרו מכס
יהן אומ' מי שנעלו
אומ' מנ שהמכוס
לחס להם במצ
תמצל ככל מכה
אך עד סוף כלה דוח
ומ' עני ואוניבי לי
עריהם אנשיב
זומ' לתיבזר אש
לשכמו יקור : ומ
לפל הארץ וזא
זומ' יפר וידו
אצירץ להן עד סוף
ויאמר יצ אלמ

עור

לה לטרוקלין שלמלך כתח המלך חלונות מזרחית ויצאת והלכה לה
נכנס בן נקן אחריה נעל המלך כל אותן חלונות והתחיל מידה צוח אעסין
כיון שעלה האהרון שבישראל מן הים ידו מעדים לוס סתם עליהם
יס מארבע רוחותיו כדי לאבדן והיו מלאכי השדה מזרקין בהן אבני
ברד ואבני אגביש כענן שנ ונשפוטו אתו בצדל ובדס וגשם שוטף
ואבני אגביש וינער יז את מצדיו בתוך הים כאדם
שמנעל את הקדלה שהתחתון עולה למעלה ועליון יורד למטה
א וינער יז את מצענתן בהן כוח נערות כדי שיהיו יכולין לקבל רוב
פודענות א וינער מסרם למלאכים עדים למלאכים אנקראים
כדי שישמטו את נשמתן כענן שנ ומלאך אפזני ישלחו בן ואוכי
תמות בנער נפשם והיתם בקר שים וישובו המים כל מים
כלמים שבעולם חדרו ויבטן את הדבב ואת הפרשים לכלחיל פרע
אפילו פרע שנ מורכבת פרע והילן ירה בים דברי ל יהודה ל נחמיה
ארכי הוץ מפרע שנ ואולם בעבור זאת העמדתך ויש אומ באתרוני
אא ועבע שנ כי ביקוס פועה ובני ישוא הלכו ביבשה בתוך הים
והמים להם חומה גומה כח היו מלאכי השדה מתמהזן לומ בט
אדם שע ענן ויבשה בתוך הים אף הים נהלא עליהם חומה
ובקש לאבדן שלמעלה הוא אומ חומה וכתן הוא חומה מיגדם
להם להינצל מימינם ומשמאלם מימינם בקלות תורה שעתידין לקבל
בימין שנ מימיני אשדות לכון ומשניאל בזכות תפלה א
וחמים להם חמה ויש לפריוס והוא באחד ומישיבענן הואן יחידי מתנ
ב זי העולט ואין להשיב לדבבו אמר לו לעקיבת דיין פפיוס האמא אתה
מקיים והוא באחד ובני ייבנו שלא להשיב על דברי מי שאמץ והיה

ה
כ
כ
ח
כ
ז
ז
פ
ו
ז
ו
ז
ה
ה
ז
ל
ז
ז
ז
ז

העולם שהכל בדין והכל באומדן: ודש ל פפס הג האדם היה כאחד
ממנו כאחד ממלאכי השבת אמר לו ל עקיבה דיין פפוס מה ארצה
מקיים הג האדם היה כאחד מלמד שנתן הקצה לפניו שני דרכים דרך
חיים ודרך מות וצדק לו הוא דרך המות: ודש ל פפוס: וימירו את
כבודם בתבעת שור אוכל עושב: שומע אני שור שלמעלה תלך
אוכל עושב אמר לו ל עקיבה דיין פפוס מה אתה וימירו את כבודם
שומע אני בשור שבשאר ימות השנה תלך אוכל עושב איך לך מטול
ומשוקץ משור משעה שהוא אוכל עושב: ודש ל פפוס לקוסותי בזכני
פרעה רכב פרעה עלקוס זכר בו יכול נקלה לו הקצה על סוס זכר שר
וירכב על כדוב ויעף הזר ורכב עלקוס נקבה בו יכול נקלה לו הקצה על
קוס נקבה שנ לקוסותי ברכבי פרעה אמר לו ל עקיבה דיין פפוס מה אתה
מקיים לקוסותי לקסתי בת בשם שששתי על מצח לאדם כך ששתי על
ישראל לאבדתי מי גרם להם להיניחל מימינם ומשמאלם: בזכות תורה
שעדיין לקבליםין ובזכות צבילין שהיא בשמאל: וישע יצום
הוא את ישראל מיד מצ מצטר שנתונה בידי אדם שאם מצביש ידו
עליה חמעה הרי הוא חוכך וכן הוא אומר נפשיט לצפור נמלית מצור
יקשיים הפח נשבר ואחריני נמליתו בדרך יצ שלא נתנגטרק לשעתיים
ויש אומר לאדם ששומט עובר ממעי הפרה וכן הוא אומר ואתכם
לקח יצ ויציא אתכם מפוג הבדקל מצ: וירא ישראל את מצנים
מת על שפת הים: איך כול לא מת על שפת הים יתים ואיך מתים:
ביוצא בן אתה אומר: ויהי בצעאת נפשה כי מתה וכי מתה היית לא
מה להלך מתה וינה מתה אף כאן מתה ואיך מתים: וירא ישראל
את מצנים מת מפני ארבעה דברים שלא היו ישראל אומר בשם שעליו

פה לה
אעסוך
עלוהם
קאבני
שוטף
דם
למטה:
כל דוב
אמראים
ואוכל
למים
דיל פרע
נחמיה
אחרונה
ף הים
לומבט
חומה
מי גרם
יך לקבל
א
חיי אתני
עא אתה
יהיה

מיצד זה כך הג עלו מיצד אחר ו'א שלא יהיו מצרים אומ' כשם שאמרו
במים כך הג אבדו במים ו'א בשביל מטרות ומלככות שהיו טעונות
כסף וזהב ונאבנים טובות ומרגליות כד' שיטלו ישראל את הבדה
ו'א כד' שיהיו נותנין עיניהן בהן ומופחין אותן וכך הוא אומ' אפי' יחך
ואעלכה לעיניך ואומ' ותלא אויבת ותכסיה בוששה האמורה לי איה יצ
אהיך עיני תבציעה בה עתה תהיה למרמס פטיט חוצות ועליהם נא
אומ' ועל צמותי יעמיד יעאל המצרים שהיו צמותיהן שלישראל בשעה
ששיקען הקצה לים והשליכן ליבשה והיו ישראל רואין אותן מושלכין
מתים ביבשה שנ' וירא ישראל את מיצד מת על שפת הים וכל אחד ואחו
מישראל היה כסלבלבו והולך ונותק רגלו על צוארו של מצרי לקיים
מה שנ' ואתה על צמותימו תדרך והיה ישראל אומ' לכלבו אכנ' מן הים
הזו המשתעבדת צ' אכנ' מן המתים הללו שהן שמהין בשעבודי
נדוד מס' שיה' למען תמחץ רגלך בדם לשון כלפיך לכך כנסת ישראל
אומרת ועל צמותי ידריכיני למניעה פנקנותי בשביל שעשית לכו
פלה נקיים הללו שהצלתנו מן המצרים ושקעת אותך בים והשליכן
ליבשה כד' שנראה היאך נעשה הדין בהן לפיכך נצט' לך נעחוק ואמרו
לפניך שירה: אק' ושיר משה וצט' ישראל וירא ישראל את הים הגדול
מכות המורות ומכות משונות זו מזו ומיתות משונות ומיתות חמות
זו מזו: ל' יוקי הגלילי אומ' מנין אתה אומ' שלקו המצ' במצ' עשר
מכות ועל הים לכו המשים מכות שבמצ' הוא אומ' ויאמרו החלומים
אל פרעה מצבע אהים היא ועל הים הוא אומ' ויאמר ישראל את הים הגדול
במה לקו באצבע עש' אמר מעתה במצרים לקו עשר מכות
ועל הים לקו חמשים מכות: ל' אעזב אומ' מען שכנ' מכה מכה

ביום למאז לוהקנה

המקום בה עלה מצרים היתה שלמדנו מצות שני שלח בסדרון אפן
 עבדה אחת וזעם שתיים וצרה שלש ומשלחת מלאכי דעים ארבע
 אמור מעתה במצרים לקו ארבעים מצות ועלויים לקו מאתיים מצות
 עקיבה אומ' מנ' שכל מצה ומצה שהביא המק' בה עלה מצ' היתה
 שלחמש מצות שני שלח במ' חרון אפן הדי' אחת עבדה שתיים דעם שש
 צדה ארבע משלחת מלאכי דעים חמש : אמור מעתה במצ' לקוחות
 מצות ועל היס' לקו מאתיים וחמשים מצות : וייראו העם אתי
 לשעבר לא היו יראים אתי עכשיו ויראו העם אתי דיאמינו בי' ובמשה
 עבדו : אם במשה האמינו קלוחו במקום לא ללמדך שכל האמין
 בדועה ישראל לא האמין בני שאמ' והיה העול' : כיוצא בו אתה אומ'
 ידבר העם באלהים ובמנ' אם באלהים דברו קלוחו במשה לא ללמדך
 שכל המדבר בדועה ישראל לא מדבר בני שאמ' והיה העול' : לא
 ויאמינו בי' ובמשה : גדולה אמונה לפע מי שאמ' והיה העולם
 שבשכר אמונה שהאמינו זכר ששהת עליהם לנת הקודש ואמ' שיהיה
 שני ויאמינו בי' אז ישיר משה ובני ישראל ל נחמיה אומ' מנ' שכל
 העושה מצוה אחת באמונה לפע מי שאמר והיה העולם כדאי הוא
 שתשרה עליו כח הקדש ויאמ' שיהיה שכן מצינו באבותינו שבאנו
 אמונה שהאמינו זכר ששרת עליהם לוח הקדש ואמרו שיהיה שנאז
 ישיר משה ובני ישראל ונ' את מוצא באבל שלא יתש העול' הקדש
 והעול' הבא לא בשכר אמונה שני והאמין בי' וחשביה לו צדקה :
 ואומ' פתחו שערים ויבא גוי יצדיק שומר אמותים בשענ' זה בעל
 אמונה נכנסין זכר הוא אומ' טוב להודות לי' ולקמ' לשמך עליו
 להגיד בצדק חסדיך ואמונתך בלילות כי שמחתני כי במעליך מי גדם

מ' כשם שאמ' :
 דין טעונות
 את הבה :
 אומ' אפי' חן
 ה' לי איה יצ
 ועליהם הוא
 לו שרא בשעה
 ותק מושלכין
 וכל אחד ואחד
 צרי לקיים
 אנו מקהיה
 בשעבודי
 כנקת ישראל
 שית לכו
 ש והשליח
 יצחוק ואמ' :
 אתה יד הגדול
 ומיתות המות
 יצ במצ' עשר
 ארו החלטה
 את הירדן
 ר מצות
 מכה מצה

לנו לשמוח בשמחה הזאת אמנה שהאמינו בעולם הזה שכולו ליליות
וכן הושפט אוב האמינו ביצי אהיבם ותמינו האמינו בנביאיו ובעל
וכן את מוצא שאין גלויות מתכנסות לא באמנה שנ אתי מלבנו בלה אמ
מלבנו תבואי תשועי מלאש אמנה ואוב ואידשתוך לי באמונה ואמ
ועדיק באמונתך יהיה ואוב יצ עינך הלא לאמונה הא גדולה אמנה
לפנימי שאמר וציה העולם שבשכל אמנה שהאמינו ישל אדת עלי
כוח הקדש ואמרו שידה שנ ואמינו ביצי ובמשה עבדו: אז ישיר משה
ובני ישראל ולהלך הוא אוב ואמינו בדברו ישירן תהלתו: אז ישיר
בנשה ובני ישראל יש אק לשעבר ויש אק לעתיד לבוא אק החול לקרא
בשם יצי: אז אמרה חתן דמים למולות: אז יבנה יהושוע מזבח אק
אמר דוד: אז אמר שלמה לשעבר: אז תיראי ונהדת: אז ידלג בתיבת
אק תפקחנה עיני עורים: אז יכלא שחוק פינתו לשוענו רצה: אז יאמר
והגדיל יצי לעשות עם אלה לעתיד לבוא: ל אומ אק שיר משה
ובני ישראל אין מתבן לא אז ישיר משה ובני ישראל נמצאנו למדיים לתת
במצרים מן התורה: אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הגארת ליי
ויאמרו לאמר לא שאין תל לאמר ולמה נאמר לאמר לא שהן ישראל
אחדי ושלמשה על כל אפך ודבר בקודין את ההלל אשירה ליי כי גארת
גאה לכך נאמר לאמר: ל סומיה אוב בקודין את שמע הין קודין לאמר
את ההלל: תני רבנן ביום בו ביום דנשל עקיבה בשעה שעלו ישראל
הים נתנו עיניהם לאמר שירה ביצד אמרו שירה כגדול המקרא אתה
והקעוני אחרין ראשי פרקים משה אוב אשירה ליי והן אומר אפי
ליי משה אוב כי גאה גאה והן אוב אשירה ליי משה

אז ישיר משה וכל
ישראל תני יהושוע
ביום עקיבה

אם קום ורובבו דמה בים וזה אום אשירה ליי: ו איעזר בנו של יוסף
הגלילי אום בקטן המקרא אתה לל והן עונק אחרין מה שהוא אום
משה: משה אום אשירה ליי ויש אום אשירה ליי: משה אום כי
גאה גאה והן אום כי גאה גאה: ו נחמיה אום בקופס הפוס על שנגע
בבית הננסת שהוא פולח תחלה והן עונק אחרין: בניאי קאמי פלו
בלאמר קא מכלי ל עקיבה סבר לאמר מילתא קמיתא: ו איעזר בנו
של יוסף הגלילי סבר לאמר אכל מילתא ומילתא גושטא: ו נחמיה
סבר ויאמרו דאמור כולהו בהדי הדדי: לאמר וסתח להו משה במשא
תפ דכנן דרש ל יוסף הגלילי בשעה שעלו ישראל מקהים נתנו עיניהם למד
שירה כי עד עולל מוטל על כרפי אמו ותנוק ונק משהו אמן כיון
ששדתה עליהם שפיעה עולל הגביה צואה ותנוק שמשוד מלמאמו
שירה זה אי ואנוהו שנ מפי עוללים ויונקים יסדת עוק תפידה יהל מאיד
אום מכנן שאפילו עוברין שבמעו אימין אמרו שירה עליהם שנ מקרב
ברכו ישראלים ממקור ישראל: והלא לא לאן אכל תנחומה בדין שפיתון
נעשית להן כפסקלניא המאירה וראו: ו א משה ובני ישראל עקוד הלת
שהיה משה שקול כנגד ישראל וישראל שקולין כנגד משה בשעת שאמרו
שירה: ו א משה ובני ישראל מלמד שאם משה שירה כנגד ישראל
את השירה הזאת מיכלל דאיתא אומריאתאן תעא ובי שירה
אות היא ותלא עשר שירותה: ראשונה שנאם במע השיר יהיה לכם
כליל התקדש חג: שניה שאמרו עליהם זה אי ואנוהו: שלושית שנאמלה
על הצאן: אק ישיב ישראל את השירה הזאת עלי צאן ענולה:
דביעית שירת האדינו וידבר נגשה באזני פלקה לישראל
דברי השירה הזאת: חמישית שאמר יהושוע אק דבר יהושוע את

לו לילות
יאו ונע
ונבלה יא
מונה ואת
לה אמונה
שדת עלי
שיר מש
אזי שיר
לקרא
מזבה יא
לכ באי
אק יא
שיר מש
גדים לת
את ליי
ע ישראל
יי כי גאה
דין לא
יו ישראל
לא אתה
אל אפי
משה

את השירה הזאת ביום תתיני אתה אמרתי ששית שאמרה דבורה וברק
ותשל דבורה וברק בקאפינועם שביעית שאמך דוד וידבר דוד את
דברי השירה הזאת שמינית שאמר שלמה מזמור שיר חנכת הבית
לדוד ופי דוד צנאו ואלא שלמה בנאו שנ ויבנה את הבית ויבלהו שא
שנתן דוד נפשו עליו נקרא על שמו ודיכך נתן נפשו עליו שנ זכר ייג
לדוד את כל ענותו אשר נשבע ליך נדר לאמר ועקב אם אבוא באזהר
ביתו ואם אעלה על ערש יעועי עד אמצא מקום ליץ משכנות לאבי
יעקב מה נומד לו עתה דאח ביתך דוד הא כלדנד ודבר שאדם נותן
נפשו עליו נקרא על שמו דא שירת שלמה דכח שיר השירים אמר
לשלמה תשועית שאמר יהושפט שנ וינעץ אלהים ויעמד משורדים
ליץ ומה ללויס להדרת קדש בצאת לפני החלוץ ואומה דודו ליץ פי לעולם
הקדו עשורית לעתיד לבוא שנ שירו ליץ שיר חדש תהללתו מקצה
הארץ ואיך שירו ליץ שיר חדש תהללתו בקהל הקוראים כל תשועות
שעבדו נקראו על שם נקבה כשאם שנקבה יולדת כדתשועות שעבדו
יש אחריהן שיעבוד אבל תשועה העתידה לבא נקראת על שם זכר
כשאם שאין הזכר יולד כענין שנ שאלו נאוראן אם ילד כדתשועה
העתידה לבא איך אחיה שיעבוד שנ ישלנו שיע ביץ תשועת עולמים
לא תבושו ולא תכלמו עד עולמי עד ליץ ליץ אמרה ולא
לבשר ודם ולא כענין שנ ותענה הנשים המשחקות מפלעי יהודה
לשיר והמחוללות לקראת שאונ המלך בתפיש בשמחה ובשלישים
ותעננה הנשים המשחקות ותאמרנה הנה שאונ בא לפיך כדבבותי
אבל כאן ליץ ולא לבשר ודם ויאמרו לאמר ונחמיה אמרו
הקודש שרת עליו שרל ואמרת שורה כפי אדם שקורץ את שמעו ליש

דוד

ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סה
סז
סט

בן תודאי אומ' משה פותח ואומ' אשיכה ליי' וישל' עונן אהרין אומ'
עמוס ורובכו רמה צים: משה פותח ואומ' עזי וזמרתיה וישל'
עונן אהרין וגומרין עמו זהאו ואנוהו: משה פתח ואומ' יצ' איש
מלחמה וישל' עונן אהרין וגומרין עמו יצ' שמע: לא ליי' נאה
גדולה ליי' נאה גבורה לו תפארת והנצח וההודי וכג' חיד' אומ' לך יצ'
הגדולה והגבורה וההנצח וההודי: מנשלו משל למה הדבר דומה
למלך אשר ודם שנבנס למצויים ומקלסין לפניו שהוא גמר ואיט' לא
קלש שהוא חכם ואינו אטפוש: שהוא עשיר ואינו אעני שהוא
רחמן ואינו לא חקדי: שהוא דייג שהוא נאמן ואין בו אחר מכלהמות
הללו לא שמחנפין לו: אבל מי שאמר והיה העולם אינו כן שירו לך
שהוא גבור שני יצ' עזר וגבור יצ' גבור מלחמה: שירו ליהודה שהוא יצ'
חכם יצ' בחכמה יסד ארץ ואומ' עמו חכמה וגבורה לו עצה ותבונה
שהוא עשיר שני הן ליי' אהרין השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר
בה: ואומ' ליי' בקרף ולי' זהב אמר יצ' עב: שהוא רחמן שני יצ' אל
רחום והגן ואומ' כי אל רחום יצ' אהרין: שירו ליי' שהוא דייג שני יצ' אהרין
משפט יצ' ואומ' אהרין נצב בעדת אל בקרב אהרין ושפט: שירו ליי' שהוא גבור
נאה שהוא הדג שהוא משוכה שני מי בשחק יערך ליי' ידמה ליי' בצב
אלים ואומ' יצ' אהרין עב מי פמוך חסין יה ואומ' אין פמוך באלים יצ' ואין
כמעשיך ואומ' דודי יצ' ואדום דגני מלככה ראש ופתם פג קוננותיו
תלת לים כול עב צד דודי וזה לועי בנות ירושלים: הא ליי' נאה גדולה
ליי' נאה גבורה לו תפארת נצח והודי: וכג' חיד' אומ' לך יצ' הגדולה
והגבורה והתפארת והנצח וההודי: כי גאה גאה הגאני והגאיתיו
הגאני במצ' כה אמר יצ' גני כלדי ישל' ואק' אע' הגאיתיו ואמרתי

שומר בכר עשה
ואומ' אל אהרין עני
שירו ליי' שהוא נאה

וברין
את
רבות
לא
לך יצ'
זוהל
לאכיל
נותן
אין
אורחים
כילעולם
יקצה
אנעות
בבדו
זכר
שנעה
עולמים
ולא
יהודה
לגשים
בביתו
אומ' רח
מעולמי

לפניו שירה השיי יהיה לכם כליל התקדש הקדוש חגאע עליהם ויסע
מלאך האהים ההלך לפני מחנה ישראל כו ואף אע הגאיתו ואמרת
לפניו שירה זהאי ואנהו: דא כיגאה גאה גיאהועתיד להתגאות
שנ כי יום לייז על כל גאה ודם ועל כל נשא ושפל ועל כל ארזי הלבוץ
הדמים והנשאים ועל כל אלון הבשן ועל כל ההרים הרמים
ועל כל הגבעות הנשאות ועל כל מגדל גבוה ועל כל חומה צעורה
ועל כל אניות מלשיש ועל כל שכיות חמה ושא גבהות האדם
ושפל דום אנשים ונשגב ביז לבדו כיום ההוא: דא כי גאה גאה
מתגאה הוא על כל הגאים במה שאומות העולם מתגאין לפניו בו
נפרע מהן: וכך את מוצא באנשי מבול שבמה שנתגאו לפניו בו
נפרע מהן: וכך את מוצא באנשי מגדל ובאנשי סדם: וכך את מוצא
במל שבמה שנתגאו לפניו בו נפרע מהן שנ ויצו פרעה לכל עמו לאמר
כל הבן היילוד היארה תשליכהו: מה נא מבין מרכבות פרעה וחילון
ידהים: וכך את מוצא בקיזרא שבמה שנתגאה לפניו בו נפרע ממנו
שנ ויזעק כי קרא את כל לבבו תשע מאות לכב בדל ואת כל העם אשר
אתו מארשת הגוים אלנחל קישון ומה הוא אום מן שמים נלחמו
המרכבים מבקלותם נלחמו עם סוסיהו: וכך את מוצא בקנחריב
שבמה שנתגאה לפניו בו נפרע ממנו שנ ייך מלאכך הרפתיע ותאמן
ברוב רכבי אני קולותי ושתת מי ואחרים בכך פעמי פלאודי עליתי
מרום הרים ירפת לבנון ואבוא מלון קצו יענ כדמלו: אע קרתי
ושתת מי ואחרים בכך פעמי פלאודי מצור: מה הוא אום ויצא
מלאך ייך בנחה אשר מאה ושמעוים וחמשו אנך ושמעו בכך
והפה בולס פגרים מתופו לו ראשו גיקות שלו אמרו גיל שבהק

י
נ
ה
פ
כ
ות
או
עו
עו
ה
מ
ש
וד
בה
כיו
בס
דע
וד
רפ
שנ
ול
לז

2

הוא ממונה על מאה נשמונים וחמשה אף: קטן שבהן אין פחות
 משש אפים שני ואיך תשיב את כפי פחת אחד עבדי אדני הקטנים
 ותצטח לך על מצרים לדבב ולפגשים ועתה התערב נא את אדני
 המלך ואתנה לך אפים קוקים מהוא אומ זה הדבב אשר דבר יי עליו
 בדה לך לענה לך בתולות בית עיון אחריך הנעשה לאש בתולושלים
 וכן את מועא בנבוכד נער שבמה נתגאה לפניו בו נפרע ממנו שנ
 ותאמר בלבבך אלה שמים אעלה בין פוכבי אלהים נסאי מהוא
 אומ אך אל שאול תורץ אל רכתי צור: יבן את מועא בנגיד
 עוד שבמה שנתגאה לפניו בו נפרע ממנו שנ בקאדסאמור לנגיד
 עוד נה אמר יי אהים יען צדה לבך ותאמר אל אני מושב אהים ושבת
 בלב ימים ואנה אדם נולד אל ותתן ליבך בלב אהים: מהוא אומ עליו
 מותי ערלים תמות ביוד אדם פי אנה רכתי נאסיי אהים: הא במה
 שאנמות מתקאין לפניו בו נפרע אהן לכך נאמ כיגאה גאה: קוס
 ורכבו וכי סוס אחד ורכב אחד והלא בכך נאמ ויקח שש מאות רכב
 בחור לא מלמד שלא היו לפע המקום לא כקוס ורכבו בלבד:
 פיועא בו אתה אומ כי תעא למלחמה על אביך וראית סוס ורכבו כי
 בקוס אחד ורכב אחד אומות עולם ידעאין לא כל זמן שישל אעשן
 דענו שלמך אין אפיהם לפניהם לא כקוס ורכבו בלבד: הא קוס
 ורכבו מלמד שהיה קים קשור בכבו ורכבו קשור בקוס: הא קוס ורכבו
 רמה בים בת אחד אומ דמה בים: וכת אחד אומ ידה כאיזה עדי יתקמו
 שני כתובים הללו: רמה שהיו עולין למדום ידה שהיו יורדין לתהום
 ולא היה נפרדך זה מזה: בעהג שבעולם אדם דורן שני בלים לאניך
 לא סוף אחד מהן ליפנד מחציתו אבל טאן רמה אה רמה נשעין עולין

ויסע
 אמרת
 ותגאות
 זי הלבב
 אים
 יעורה
 זאדם
 הגאה
 עו בו
 לפניו בו
 את מועא
 מולאמר
 זה וחילן
 ב ממנו
 העם אשר
 לתמו
 סנהדיב
 עני ותאמר
 די עלית
 שרתי
 זוכ ויעא
 פמו בפתן
 שבהג

למרום ידה שהיו יורדין לתהום ולא היו נפלדין זה מזה בנהג שבע
אדם זורק שני כלים לאויר לא סוף אחד מיהן לימד מחבירו אבל כאן
רמה אמרמה שהיו עוליין למעלה ידה שהיו יורדין לתהום ולא היו נפלדין
זה מזה דא רמה בים כיון שדאי יעדא שרה שלמע שפכל התחילו
טתנין לפינו את השבח לכך נאמר רמה בים וכך את מוצא שאין
המקום נפלעמן המלכיות עד שמכיל את שריהן תחלה שני פוס דהוא
יפקד יצ על צבא המרום במרום ואחר כך ועל פל מלכי האדמה על
האדמה ואומי איך נפלות משמים הילל בגשחרי ואחר כך נגשע
לארץ הולש על גוים ואומי כיוותה בשמים הרפי ואחר כך הנה על
אדום תרד ועל עם הרמי למשפט דא קום ורכבו רמה בים היה הקבו
מביא קום ורכבו ומעמידין בדין אומי לקום מפעמה רצת אחר בע
אומי לו מצרי מרי צני בעל כדהי שני וירדפנו מערים ויבאו אחריהם
כלקום פרעה אומי למצרי מפני מה רצת אחר בע והוא אומי קום היה
מרי צני בעל כדהי שני כי בא קום פרעה והיה קקבה מביא קום ורכבו
ודנס כאחרי זה שאל אנטענוק את דבי אמר לו ומאחר שאדם זה כטת
וגוף בולה כלום הקלה מציאו לדין אמר לו על שאתה משאליני על
גוף טמא שאליני על גשמה שהיא טהורה מושלו משל למה הדבר
דומה למלך בשל ודס שהיה לו פחדם והיו בו בכורות נאות והושיב
בו שני עבדים חגר וקונה לשמדו אמר לו חגר לקומה בכורות נאות
אני רואה אמר לו קומה וכי רואה את אמר לו חגר וכי יכול את להלך
מה עשו רכב חגר על גבי קומה והלכו כטלו את הכורות וישבו במק
לימים בא המלך וישב בדין אמר להן איכן הן בכורות אמר לו קומה וכי רואה את
אמר לו חגר וכי יכול להלך המלך פתח היה הדפיב חגר על גבי קומה והיו מור
אמר להן כך עשיתם ואכלתם את הבכורות כך הקלה מביא גוף ועשמה

ל
מ
ה
ו
א
ה
א
כ
א
ל
ה
פ
מ
ו
ש
מ
יה
ני
וע
הו

ומעמידן בדין אוב לגוף מפע מה חטאת לפע אוב לפענו רבנו שלעול
 אני שחטאתי נשמה שחטאת מיום שיצאת ממני לא מושלך אני
 לפעך באנן אוב לנשמה מפע מה חטאת לפע אומרת לפענו רבנו
 שלעול אני שחטאתי גוף שחטא מיום שיצאת ממני לא טהורה אני
 לפעך הקבה מביא נשמה ומכעסה לגוף ודנס כאחד שנ יקרא אכל
 השמים ועל ואלה הדברים לדין עמו יקרא אל השמים מעל להביא נשמה
 ועל הארץ להביא הגוף ואחר כך לדין עמו מדין עמו דא סוס ורכבו
 איסי בן שמיא אוב נאמ כאן קוס קתס ונאמ להלן פיוס הדוא נאס יצ
 אפה מלקוס בתמהון ורונכו בשגעון ועל בית יהודה אפק את עיני
 וכלסום העמים אפה בעורון ואוב וזאת תהיה המגפה אשר יגף יצ
 את כל העמים אשר עבאו עליהם שלם המק בשלנו והוא עומד על
 רגליו ועיניו תמקנה בחוריהן ולשונותם כפיהם וכן תהיה מגפת
 הקוס הפרד הגמל והחמור וכל בהמה אשר יהיה במחנות ההמה
 כמגפה הזאת בא מפורש ולימד עלהסתוס מה מפורש בהמש
 מכות אף סתוס בהמש מכות עזי אין עזי לא תקמי שני עזי ימעז
 ואוב יז עזי ומגני בו בטח לפי ונעדרתי דא עזי אין עזי לא תודה
 שני עז לעמו יתן ואוב ועז מלך משפט אהב דא עזי אין עז לא
 מלכות שני בעקד ישמה מלך ואוב יז עוז ומעוז ישועות משיחו הוא
 דא עזי עוזד וקומך אנה לכל באי העולם ולי ביותך וזמרת
 יה שאמרה את לכל באי העולם ולי ביותך שהדי אומות העולם אומרו
 ביאותי ושבו שלומי שאמ והיה העולם כולו מכלשלי נעים לפעו שני
 ונעים זמירות ישראל הוא עשאו אימרה ואף אני עשיתו אימרה
 הוא עשאו אימרה ויז האמירך היום ואף אני עשיתו אמירה אתי

פיל
 עלם

הגשבע
 אבל כאן
 יונקו דין
 תחילו
 שאין
 יוס דהוא
 ימה על
 געט
 הנה על
 היה הקב
 חר בכ
 חריהם
 קוס היה
 וק ורכבו
 זה כתי
 זליני עז
 מה הדמ
 והושיב
 רות נאות
 אני להלך
 ישבו במין
 ירואה הע
 זה והיומה
 ונשמה

ואמרת היום ישראל אומי מי כמוך באים ייז ורוח הקדש מבשרת על
ידיהם ואומי אשריך ישל מי כמוך ישל אומי שמע ישל ייז אלהינו ייז
אחד ורוח הקדש מבשרת על ידיהם ואמרת ומי כעמך ישראל גוי אחד
בארץ ישראל אומי כתפוח בעצי היער כנדודי בין הבנים ורוח הקדש
מבשרת על ידיהם ואמרת כשושנה בין החוחים בין לעית בין הבנות
ישל אומי זה לי ואנוהו ורוח הקדש מבשרת עלידם ואומי ישל אשריך
אתפאר ויהי לי לישועה ישועה אתה לכלבאי העולם ולי ביותר
דא ויהי לי לישועה היה לי והוה לי היה לי לישועה והוה לי לעתיד
לכא שני ישראל נושע ביצ תשועת עולמים זה לי ואנוהו ל איעזר אומי
מנין שראתה שפחה עלהים מה שלא ראו ישעיהו ויהזקא שני וביד
הנביאים אדמה ואומי נפתחו השמי ואראה מראות אהים מושל
משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שנכנס למדינה ואילת צפונה
מקיפתה וחילות מלפניו ומאחוריו וגבורים ממיתו ומשמאלו הכל
צדיקים לשאל עליו ולידע איזה הוא מפני שהוא בשר ודם כיוצא בזה
אבל כשנגלה הקצה עלהים לא נערך אחד מהן לשאל אלא הכיח כולם
ופתחו כולם פיהם ואמרו זה לי ואנוהו לישמעאל אומי וכי הואך
אפשר לו לאדם לנאות אתקונ אמה היה נאה למינו במצוה
עשה לו קופה נאה לולב נאה תפלין נאות ציצית נאה אבא שאול
אומי הדמה לו ביה הוא חנון ורחום אף אתה היה רחום וחנון ליוקיים
דור מקיית אומי עשה לו בית המקדש שנחזה יניח קרית מועדינו
עיניך תראינה ירושלים נאה שאנן ואומי לביתך נאה קופת וואו
ואת נוח השמי דא ואנוהי ליומי הקבוליו אומי ארבע בעמות ותש
שלמי שאמר והיה העולם בה ל עזיבה אומי נאותו ושבחן שלמי שוא

והיה העולם למצא אומות העולם שהרי אומות העולם משאלין אתי ש
 ואומ' לבן מה דורך מדוד היפה בנשים שכך אתם מומתים עליו וכך אתם
 נהרגים עליו בענין שנ' על כפצ' למות אהבוך אלתקרא עלמות אה
 אפילו עלמות אהבוך ואומ' כי עליך הורגנו כל היום כולכם נאים כולכם
 גבורים צאו והתערבו בנו וישל אומ' להן נא לכם מקצת שבחו או אתם
 מכידיים אותו דודי עה ואדום דגול מרבבה ראשו כתם פג כל קרד
 זה דודי וזה רעי בנות ירושלים כיון ששמעו אומות העולם נאותו ו
 ושיבחו שלמי שאמר והיה העולם אמרו להן לוישראל נבוא עימכם ש
 אנה הלך דורך היפה בנשים אנה פנה דורך ונבקשנו עמך וישראל אומ'
 אומ' להם איך לכם חלק בן אה אנה לדודי ודודי לי הרועה בשושנים אנה
 לדודי ועל תשוקתו וי' נחנהו וחפ' אומ' גלונו עד שנבוא עמו
 לבית מקדשו מושלו משל למה הדבר דומה למלך בשר ודם שנכנס
 למדינה ואמ' לו הרי בנך במדינה פלונת יצא אחריו ועמד עליו נכנס
 למדינה אחרת אמרו לו הרי בנך במדינה פלונת יצא אחריו ועמד
 עליו נכנס למדינה אחרת לו הרי בנך במדינה פלונת יצא אחריו ועמד
 עליו נכנס כך ידעו ישראל למערים שפינה עמהם שנ' אנכי ארד
 עמך מערימה עליו שפינה עימהם שנ' ואנכי אעלך גם עלה יודו לים
 שפינה עימהם ויסע מלאך האלים באו למדבר שפינה עימהם שנ'
 ובמדבר אשר לאית אשר נשאך יי' אהיך עד שבאו עמול לבית מקדשו
 שנ' כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה את שאהבה נפשי
 אחזתיו ולא ארפאנו עד שהביאותנו אל בית אמי זה אהל מועד ואל
 חדר הולתי שמשם נתחייבו ישראל בהוראה אלהי אבי עמי נהג
 במדת לחמים ועם אבות במדת הדין אלי איך אלי לא מצאת לחמים שנ'

ית על
 נו יי
 גוי אה
 קדש ו
 הבסת
 אש בך
 ל
 לעתיד
 עזר אומ'
 שנ ופי
 של
 לת צפיה
 הכל
 צו צאמן
 יח כולם
 הואך
 בא שאול
 ל וקין
 מועדינו
 דודש ווא
 אות ותש
 שלמי שא

להג
עת
הקד
ונק
זמני
לש
והו
והו
אני
מל
אני
מז
במי
יני
ית
כש
בד
שו
אוי
ומ
אי
אי
לה

אֵלֵינוּ לְמַעַן עֲזֹבְתֵנוּ וְאוֹכְלֵנוּ אֶלֵינוּ רַחֵם נָא לָנוּ וְאוֹכְלֵינוּ אֵלֵינוּ וְיֵאָדָר לָנוּ
דָּא אֵלֵינוּ אֲבִי אֲנִי אֲהוּבָה בְּתֵּי אֲהוּבִים מְלִכָה בְּתֵּי מְלָכִים טְהוּרָה בְּתֵּי טְהוּרִים
קְדוּשָׁה בְּתֵּי קְדוּשִׁים מוֹשְׁלוֹ מוֹשֵׁל לָמָּה הִדְבַּל דוּמָה לְמֶלֶךְ בְּשֵׁר וְדָם
שִׁנְאָה אֵשׁ פְּעָמִים בּוֹשֵׁב מִשְׁכַּחְתָּה פְּעָמִים בּוֹשֵׁב בְּקְדוּבוֹתֶיהָ
אֲבֵל אֲנִי אֲהוּבָה בְּתֵּי אֲהוּבִים מְלִכָה בְּתֵּי מְלָכִים טְהוּרָה בְּתֵּי טְהוּרִים
קְדוּשָׁה בְּתֵּי קְדוּשִׁים וְאוֹמְרָם הִלְלוּ שְׁמֵךְ שְׁמֵךְ בְּךָ אֱלֹהֵינוּ כִּשְׁשֵׁי שְׁשֵׁי
עוֹשֵׂי רִצּוֹן שְׁלֵמָה שְׁמוֹ מִתְגַּדֵּל בְּעוֹלָם שְׁכִינֵנוּ שְׁמֵנוּ אֵת אֲשֶׁר
הוֹבִישׁ יְיָ אֶתְּמִי יִסְקוֹף מִפְּנֵיכֶם בִּיצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לְשֵׁנִי
מִלְכִי הָאֲמֵרִי וְנִשְׁמַע וְיִמָּס לְבַבִּינוּ וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ מִפְּנֵיכֶם
כִּי יֵי אֱהִיכֶם הוּא אֱהִי בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת וְכִשְׁאֵין
עוֹשֵׂי רִצּוֹן מִה הוּא אֲנִי וְיִבָּא אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר בָּאוּ שֵׁם וַיְחַלְלוּ אֵת
שֵׁם קְדֹשֵׁי בְּאֵמֶר לְהֵם עִם יְיָ וְנִמְאָר יְיָ אֱהִי אֲבִי וְאוֹמְרָם הִלְלוּ
לֹא עֲלֵנוּ שְׁעָשָׂה עִמִּי בְּלִבִּי אֲנִי נֹתַתְּ לִפְנֵינוּ אֵת הַשְּׂבָח לֹא עֲלֵנוּ
שְׁעָשָׂה עִם אֲבוֹתֵי וְעַתִּיד הוּא לַעֲשׂוֹת עִמִּי לְכֹךְ נִאֵם אֱהִי אֲבִי וְאוֹמְרָם
יְיָ אֱהִי מְלַחְמָה יְיָ שְׁמוֹ לִי יְהוּדָה אֲנִי הִרִיזָה מִקְרָא עֲשִׂיר
בְּמִקְוֹמוֹת הַרְבֵּה מִגִּיד שְׁנֵגְלָה לְהֵךְ בְּכַף כְּלִי זִינִי נִלְאָה לְהֵם בְּשִׁיר
וּבְכּוֹבַע כְּעֵץ שֶׁן וְיִלְבַּשׁ צִדְקָה פְּשָׁדִי וְכּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרִאשׁוֹ
נִלְאָה לְהֵם כְּפִי כְּעֵץ שֶׁן וְיִלְבַּשׁ עַל כְּדוּבוֹי עֵץ נִלְאָה לְהֵם כְּגִבּוֹר
חֲגוֹר חֲדָב כְּעֵץ שֶׁן חֲגוֹר חֲדָב עַל יוֹךְ גִּבּוֹר נִלְאָה לְהֵם בְּקִשְׁתֵּי
שֶׁן עֲלֵיהֶם תִּעֲוֹר קִשְׁתֵּיךְ נִלְאָה בְּצַעַת וּמִגֵּן שֶׁן חֲזַק מִגֵּן וְצַעַת נִלְאָה
לְהֵם בְּחַנְתֵּי שֶׁן לְנוֹגֵה בְּדֶק חֲנִיתֵךְ שׁוֹמֵעַ אֵנִי שְׁעִמִּיךְ כָּל הַמִּדּוֹת
הִלְלוּ תְּלִי יְיָ אֱהִי מְלַחְמָה יְיָ שְׁמוֹ בְּשֵׁמוֹ הוּא נִלְאָה לְפָרֵט וְכִלְמִתֵּי
הִלְלוּ לֹם שֵׁם יְעֲטֵרְנוּ יִשְׂרָאֵל לְאָחִד מֵהֵךְ הִרִי הוּא עוֹשֵׂה לְהֵם אֲנִי

ואין צורך לכלמדות
הללו אספן למה
צדק לפי

להם לאומות העולם מה ששומעות אקניהם שמי שאמר זה היה העולם
 עתיד הוא להלחם בהם: דא יי איש מלחמה יי שמו: לטי שפננקה
 הקצה עליהם נראה להם כבחור עושה מלחמה: שני יי איש מלחמה:
 ונקלה עליהם כסוע בקון עטוף כענין שחזה הזית עד די ברסוק ופנין
 זמין יתב לבטיה כחלף חיד ושעד לישיה פעמל נק: כולן שהן שתי
 רשות תל יי שמו: דא יי איש מלחמה יי שמו הוא נלחם במצרים
 והוא על הים והוא על היודן והוא על כחלי ארנון הוא בעולם הזה
 והוא לעולם הבא הוא לשעבר והוא לעתיד לבוא שנראו עתה פיאנ
 אני הוא ואנכי אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא דא יי איש
 מלחמה יי שמו יש גבור עומד במלחמה וכחו עליו כן ארבעים שני
 אבל אין דומה לבן ששים או לבן שבעים שכל זמן שהוא הולך כוחו
 מתמעט אבל מי שאמר והיה העולם אינו כן לא יי איש מלחמה הנלחם
 במצרי יי שמו הוא לשעבר והוא לשעתיד להיות וכך הוא אומר אני
 יי לא שכיתי: דא יי איש מלחמה יש גבור עומד במלחמה ומשחץ
 יתא מידן אין יכול להחזירו אבל מי שאמר והיה העולם אינו כן לא
 כשאין ישראל עושין רצונם של מקום גללה יוצאה מלפניו שנאם שנות
 בדין חלבי עשו תשובה הרי הוא מחזירה שנות אחז במשפט ידי
 שומע אני שמחזירה דיקם תל אשיב נקם ליצרי אני מחזירה על
 אומות העולם: דא יי איש מלחמה יש גבור עומד במלחמה
 ומשקנאה וגבורה לובשתו ואפילו אתיו ואפילו אחיו ואפילו קרוביו
 אין מבחין לא מכה והולך ברמה: אבל מי שאמר והיה העולם
 אינו כן לא יי איש מלחמה הוא עושה מלחמה ואעפ"כ יי שמו
 רחוק הוא על כל בריותיו מה שמו יי אל רחום וחנון ארך אפים

נו
 טהורים
 ודם
 תיה
 יולים
 שישל
 אשר
 יתם לשני
 לפעכס
 וכשאין
 ילו את
 זוממנה
 יא עלשים
 ואדומעם
 עשיר
 ס בשחן
 או
 יג כגבור
 יקשת
 ענה: נוא
 המדות
 וכל מקו
 הם אוי

ורב הסד מרכבת פרעה והילך ירה בים במדה שמדד בה מדדתל
הוא אמר מי יי אשר אשמע בקולו אף אתה הראית להן יראתך
ואימתך עליהם: מרכבת פרעה וחילו ירה בים: הוא אמר על הלח
הילוך היאורה תשליכה ואף אתה באותה מדה מדדת להן מרכבת
פרעה וחילו ירה בים: הוא אמר ושלשם על כלו אף אתה באות
מדה מדדת להם ומבחל שלישי טבעו בים סוף לפי שנ וימלח
את חייהם בעבודה קשה בחמל ובלביעם אף אתה הקשית עליהן
מי לבטיט והיו משתקעין בתוכו אין טביעה לא לבטיט בעעץ של
ויטבע ירמיהו לבטיט ואוכל טבעתי ביון מעולה ואין מעמד:
תהמת יכסימו וכי יש תהומות שם לא מלמד שעלה תהום התחת
וחיפה עליהן את הרקיע והקדיני עליהן את המאורות וכך הוא אומ
כלמאורי אור בשמים אקדירם עליך ונתתי חשך על ארצך נאם
י יי אלהים והכעסתי לב עמים רבים בהביאי שברך בגוים על ארצ
אשר לא ידעתם ואומפי כוכבי השמים וכסיליהם לא יהלו אורם
השך השמש בצאתו וירח לא יגה אורו מכני מה כי פקדת עלתם
דעה ועל רשעים עונם: ואומ ובתחפתח השך היום פשברי שם
את מוטות מעלים ונשבת בה את גאון עזה: מני מה כי הוא עט
ובקנה ובנותיה בשבי תלכנה: לא תהמת יכסימו וכי יש תהום
שם והלא שונעת היא לא מלמד שעלה תהום התחתון והעליון וה
נלחמים במצרים בכל מיני פורעניות ונה ירד לתהום אחד שנתהום
וסובבני והם ירדו לשתי תהומות שם תהמת יכסימו: ירדו במצ
נכי יש מצולות שם והלא שונעת היא אן מלמד שנפרץ ים הגזוז
לתוכו והיה נלחם בהם בכל מיני פורעניות: ונה ירד למצולה

פיר
נניקס שהיה
עולה בצעם

אד
כג
כא
אז
מכ
לב
שפ
לד
ש
עש
בל
לעו
לע
אוי
אף
אין
שנ
הרד
שנ
ובו
הוא
בע

אחת שני ותשליכיני מעולה והם ידדו לשתי מעולות שני ידדו במעון
 כמו אבן זוכת בינינים שבהן כשרים שבהן מטרפיק בקש: בינינים
 כאבן: לשעים עללו בעופרת במים אדירים: דא כמו אבן הוא
 אוב וראיתך על האבנים אף אתה הקשית עליהן מים כאבנים והיו
 מכין אותך על מקום האבנים שלהן: דא כמו אבן לפי שהקשו את
 לבם כאבנים אבל את בחקך ובטובך וברחמך הרבים ובימינך
 שפשוטה לכל באי העולם שני כי ימינך וזרועך ואור פניך כי רציתם
 ימינך ייז מאדרי בכה נאה אתה ואתיר בכה שנתתה ארצה
 לזר המבול כדי שיעשו תשובה ולא עשו ולא גמרת עליהן כלאה
 עד שהשלימו בדשען: וכן באנשי מגדל וכן בסדם וכן המצרים
 עשו מכות הבאת עליהן ולא גמרת עליהן כלאה: עד שהשלימו
 בדשען לפניך: ימינך ייז תרעץ אויב בא וראה כשישראל עושין
 רצונו של המקום עושין את השמאל ימין שני ימינך ייז: וכשאין עושין
 רצונו עושין את הימין שמאל שמאל שני השיב אהור ימינו מפני
 אויב: כשישראל עושין רצונו מתמלא חמה על שונאיהם שנוחלה
 אף יצבלם: וכשהן איך עושין רצונו שלהקדבה איך חמה לרצונו שני
 איך חמה לה: כשישראל עושין רצונו של המקום הוא נלחם בם
 שנויהפך להם לאויב הוא נלחם בם: ולא עוד אלא שעושין את
 הרחמן אבדרי כענין שנהיה ייז כאויב: כשישראל עושין רצונו
 של המקום איך שינה לפני שנהיה לא ינוס ולא יישג שונא ישראל
 ובשאיך עושין רצונו כויכוב שינה לפני שני וייקץ ביטן ייז וכן
 הוא אוב ובהמרותם רבן עיני: כולל שאן שינה לפני בשעה שישוא
 בעדה ואומות העולם בכוחה: תרעץ אויב זה פרעה שני אמר אויב

הוא נלחם להם
 שני ילחם להם
 וכשאין עושין רצונו
 כויכוב הוא נלחם

מדדתל
 יראתך
 ער עלה
 גר כבת
 תה באות
 ויכלת
 ת עליה
 יענין
 צמד
 דוס התחת
 זה הוא אוב
 יצך נאם
 על ארצו
 לו אור
 ית עלתה
 שברי שם
 יי הוא עט
 ישתהמ
 עליון נח
 ד שנתה
 ידו במצ
 יים הגז
 למצולה

אלדוף אשיג ויש אומ' זה עשו שני יעק' כי אמר אויב עליוס האח
רעעת אויב: אין כות פג לא תרעץ אויב: לעתיד לבוא ופג הוא אומ'
בזעם תעעד ארץ באף תדוש גוים: ובלב גאונך תהרס קמייך הריבית
להתקאות כנגד מי שקמו כנגדך: ומיהן שקמו כנגדך מי שקמו כנגד
ידיך: אמרפל והביחו שקמו על אבניהם מה הוא אומ' ויחליץ
עליהם לילה: ופג פכעה הרשע שקס על בניך ודרף. אחריהם
מאות רכב בחרו מה הוא אומ' מרכבות פדעה וחילו ירה בים: ופג
בסיקרא ופג בלענה יריב ופג בנבוכד נער ופג בחירס מלך עור הוסת
קמייך: אין כות פג לא תהרוס קמייך לעתיד לבוא ופג הוא אומ' אל
תשכח קול עולמייך שאין קמייך עולה תמייך: כהנה איביך יאבדו פ
הנה רחיקיך יאבדו הצמת כל שונה ממך: לא הוסת קמייך איך כל
פג לא תהרס קמייך ופג הוא אומ' אהים הרס שנימו פנימו מלתעמו
פפיריס נתן יי פלאיביע. אלפעלות יי ואל מעשה ידיו יהרס
ולא יכנס: שלחת הרונך אין כות פג לא תשלח הרונך ופג הוא
אומ' שפך עליהם עמך ומרוץ אפך. שיגם שפוך המתק על הג
משל לא ידעוך: אפלמו בקש אין כות פג לא יאכלמו פקש ופג הוא
אומ' והיה בית יעקב אש ובית יוסף להכה ובית עשו לקש ודלקו צמ
ואכלום וגומ' והיה ביום ההוא אשים את אלופי יהודה פכוד אש
בעינים ובלפיד אש פעמיך ואכלה על ימין ועל שמאל את העמים
קביב וישבה ירושלים עוד תחתיה בירושלים: פקש כל העינים כש
דולקין אין להם קול אבל קש כשהוא דולק קולו הולך: כך היו המערה
קולך הולך מכפי פדעניות שהיו באות עליהן: כל עינים כגיהן דולקין
יש בהן ממש אבל קש כשהוא דולק אין בו ממש כך מעינים לא היה

בו
עי
ענ
או
ש
לה
מ
נל
ש
נפ
י
בז
א
ני
בנ
אר
או
עט
ממ
תמ
תו
בב
תו

בתורה : דא אמר איוב וכי מאיך היו ישראל יודעין מה פרעה מחשב
 עליהן במצ' רוח הקדש שרת עליהן והיו יודעין מה פרעה מחשב
 עליהן במצ' : מה אמר פרעה לחילותיו אמר להם אפילו אם אינכם נודעין
 אחרי ישראל לא בשביל כקף וזהב שאצרו ממנו נראי הוא לנו : כינוי
 ששמעו מקצת העם אמרו הא ותרא לא נדדוך אחרי ישראל עד שאמר
 להן גרי כוללנו שוויין בבדה : דא אמר פרעה וילא ידע מה אמר לאדם
 מערב לב ומיץ מענה לשון נדדך נשיג לא אמר כן לא אדדך אסיג
 נדדך הוא להם ונתפס הוא בידי : אהלק שללם איך כתבך לא אהלק
 שלל מתחלק הוא שלל להם : תמלאי מי נפשי איך כתבך לא תמלאיני
 נפשי : תמלאי מי הם נפשם ממנו : תנדישם ידי איך כתבך לא תנדישימו
 ידי מוויש איך עשתי וכבודי להם : דא אמר להם פרעה לשעבר הייתם
 בוזדים נכסיהם והייתם ממנחה בידכם מפני נימוס מלכות עכשיו
 אהלק שלל לשעבר הייתם הודיך בהן והייתם ממנחה בידכם מפני
 נימוס מלכות עכשו תמלאימו נפשי : לשעבר הייתם מבקשים לאנוס
 בנהם ובנותיהם והייתם ממנחה בידכם מפני נימוס מלכות עכשו
 אריק חרבי תנדישימו ידי : פשלוש כתות באו מצד עליושן אחד
 אומרת ניטול ממונם ואחת אומ' נהרגם ואחת אומ' נהרגם ולא
 ניטול ממונם ואחת אומ' נהרגם וניטול ממונם : דו שאמרה ניטול
 ממונם ולא נהרגם אהלק שלל : ודו שאמרה נהרגם ולא ניטול ממונם
 תמלאימו נפשי : ודו שאמרה נהרגם וניטול ממונם אריק חרבי
 תנדישימו ידי : המשה דברים פרעה הלשע היה עומד ומנאץ
 במצ' אמר : איוב אדדך אשיג אהלק שלל תמלאימו נפשי אריק חרבי
 תנדישימו ידי : וכנגדן היתה לוח הקדש מלענת עליו נשפת ברוחך

ז האח
 זא אה
 יך מדי
 שקמו כתי
 ויהי
 דיה
 ופך
 תוסת
 ז אה
 יאבדום
 ד אה
 מלת
 יהרס
 וכן הו
 ד עלה
 ש וכן
 ודלקו
 יול א
 תה עמ
 עים נש
 יו המ
 נהג מ
 יס לא ה
 זק

כסמו ים צללו בעופרת מושל מושל למה הדבר דומה לערבי לסטים
שהיה עומד אצל פלטיג שלמלך אמ אם אני מוצא בנן שלמלך אני
הורגו אני צולבו אני שורפו אני מיתות דעות אני מיתותו שמע
המלך עתמלא עליו חמה אמ לו תשתלם בפד: כך היה פרעה עומד
ומנאץ במצרים ארדה אשיג וכנבדן היתה דוח הקדש מלעגת עליו
נשפת בדוחך כסמו ים: וכן את מוצא לעתיד לבוא למה דגשו
גוים ולאומים ידגו ליק יתעבו מלכי ארץ ודווקים עסדו יחד על יד
ועל משיחו נעקרה את צוק ריתמו ונשליכה ממנו עביתו יושג
בשמים ושחק יד ילעג למנו ואוכל הנה יביען בפייהם חרבות
בשפתותיהם פיומי שומיע וקמין ליה ואיה יד תשחק למנו תלען
לכל גוים: וכן הוא אומ שבה ודדן וקהרי שביעית וכל כפידיה
ואמרו לך הלשאל שלל אתה בא הלצן בז הקהלת קהליך וקמין
ליה ביום בא גוג על אדמת ישראל תעלה המתי באפי ובקנאתי
באש עבדת דברתי אם לא ביום ההוא יהיה לעש גדול על אדמת
ישראל צללו בעופרת במים אדירים: הקבלה נקרא אדיר אדיר
במרום יד ושכא ואדירי כל הפני צם: מצדים נקראו אדירים שנ
צללו בעופרת במים אדירים ביום נקראו אדירים שנ מקולות מים
דבים אדיר: נגלה הקבלה שנקרא אדיר עליושל שנקראו אדירים
ונפדע מן המצרים שנקראו אדירים במים שנקראו אדירים:
מי במכה באילים יד טונן נקראו שאבד פרעה וחילו בים ואצדה מלך
מצ ושפטים שנעשו בעז שלהם פתחו פיהם כולם והודו במקום זה
ואמרו מי במכה באלים יד ולא ישל בלבד לא אף אומות העולם פיון
שכאו מה שאירע למצ ועז שלהם כפרו כולן בעז שלהם והודו במקום

א
ה
ל
ש
ל
מ
א
ו
מי
ה
פ
ב
א
ע
מי
מי
ב
ב
א
א
פ
ב

ואמרו מי כמכה באים יי' וכן רחב אומ' כי שמענו את אשר
 הוביש יי' את מי ים סוף מפניכם ונשמע וימק ר' בינו וכן את מוצא
 לעתיד לבוא שעתידין אומות העולם לכפר בעל שלהן שנבין שהוא
 ישליך האדם את אליליו כספו ואת אלילי זהבו אשר עשו להשתחות
 להפוך פירות ולעטלופים לבוא בנקדת העוילים ובפעים הסלעים
 מפני מה מפט פחד יי' ומיהדר גאוונו בקומנו לערץ הארץ מה הוא
 אומ' האילים לים פליל יחלק' דא מי כמכה באלים יי' מי כמוך נקיים
 ונבירות שנעשו לנו עליהם וכן הוא אומ' נוכאות עלים סוף' דא
 מי כמכה באלים יי' מי כמכה שדואה בעלבוז פניו ושותק וכן הוא אומ'
 החשיתי מעולם אחרים את אפק שתדתי לשעבר מכאן ואילך
 פולידה אפעה אשם ואשאף אחריב הרים וגבעות והולכתי עורים
 בדרך לא ידעו' דא מי כמכה בלא שעומדין לפתך במרום וכן הוא
 אומ' כי מי בשחק יערך ליי' ידמה ליי' בצע אילים' דא מי כמכה
 בלא שקראו עצמן אהות' פרעה קרא עצמו אה שנלי יאורי ואני
 עשיתי כי מה פת בו הנני אף ואי אריך' קנחדיב קרא עצמו אה שנ
 מי בכל אהי הארצות אשר היניל את ארצו מידי כי יצו יי' את ינוש
 מידי מה פת בו ויהי הוא משתחוה בית נסרך אהיו ואדר מלך ושואצו
 פניו הכוהו בחרב' וכן נבוכד נער וכן חידם מלך יר' דא מי כמכה
 באים בלא שאחרים קוראין אותן אהות מה טיבן פה להם ולא ידביכו
 אבל מי שאמר והיה השלם אינו כן לא אמר עשר הדברות בדיבור
 אחד שנ וידבר אהים את כל הדברים האלה לאמר ואומ' והלא כהדברי
 פאש נאום יי' עינפ להם ולא יראו אבל מי שאמר והיה העולם אינו
 כן לא עיב יי' אהמה משוטטים בכל הארץ ואומ' בכל מקום עיב יי'

ילפטיים
 למלך אה
 א מע
 יעה עומ
 ת עלון
 ד קשו
 עני יי'
 ימו יוש
 צות
 מו תלע
 פידיה
 ד קמין
 קנאתי
 לאדמת
 יור אריך
 ימים שנ
 קולות מי
 אהיריים
 לים
 אדה מלך
 במקום נה
 עולם פיו
 הודו כמין

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

עופות רעים ועופים: חזנים להם ולא ישמעו אבל מי שאמרה היה
העולם אינו כן לא שומע תפלה עדיך כלבשר ובואו ואומרת כין לעם
תקשוב אדניך: אלהים ולא ירחיקו אבל מי שאמרה היה העולם אומ
כן לא אשה לוח נחח ליוצ ואומ ורחק יציאת ריח הנחח ידיהם ולא
ימישון אבל מי שאמרה היה העולם אינו כן לא אפידי יסדה ארץ וימיש
טפחה שמים ואומ אני ידי נטו שמים וכל עבאם עויתך: בגליהם
ולא יהיו אבל מי שאמרה היה העולם אינו כן לא יעא יע ונלחם
בבנים ההם ואומ ועמדו לגליו עלהר הזתנים: לא יהו בגדונם
אבל מי שאמרה היה העולם אינו לא חמו ממתקים וכולו מהמדים
ואומ והנה מפני יעא: מי כמכה נאיר בקדש נאה אתה ואדיר בקדש
שלא כמדת בשר ודם מדת המקום בשר ודם אין יכול לדבר שני דברים
כאחד אבל מי שאמרה היה העולם אינו כן לא את עשר הדברות בדבור
אחד כענין שנ וידבר אהים את כל הדברים האלה לאמרה: לא שלא
כמדת בשר ודם מדת המקום בשר ודם אינו יכול לשמוע משני
בני אדם כאחד שאמרה היה העולם אינו כן לא כל באי העולם עומדין
ומתפללין לסנו שומיע תפלתם כאחד שנ שומיע תפלה עדיך כל
בשר ובואו: לא שלא כמדת בשר ודם מדת המקום בשר ודם
פועל עושה מלאכה אעל בעל הבית דורע עמו חולש עמו מנכש
עמו מטביע אחד והוא נותן לו: אבל מי שאמרה היה העולם אינו
לא תאב לבנים נתן לו שנהנה נחלת יי בניו: תאב להכמה נתן לו
שנ כן יי יתן חכמה: תאב לבכיים נתן לו שנ והעושר והכבוד
מלפני נוכח תהלות שלא כמדת בשר ודם מדת המקום בשר
ודם מוכחו עלהרחוקים יתר מן הקרובים אבל מי שאמרה היה
העולם

אבל מי

אינו כן לא מודא על הקדושים יתר מן הדחוקים שכן וקצונו נעודה
 מאד ואם אנערץ בסוד קדושים רבה וטרא על כל בני צדיק ואוכל משל
 ופחד עמו ואם בקרבי אקדש: עושה פלא שלא כבודת בשל ודם
 מדת המ' בשל ודם בונה תחתן ואחר כך בנה עליהם אכל מי שאמר
 והיה העול אינו כן לאבונה עליון ואחר כך בונה תחתון שכן באשית
 בנה אלים את השמים זאת הארץ: דא עושה פלא שלא כבודת
 בשל ודם מדת המק' בשל ודם כשהוא מקרא אין מקרא לא במים
 שנה מקרה במים עליונותו: דא עושה פלא שלא כבודת בשל ודם
 מדת המקוס מדת בשל ודם אין יכול לעזור צורה במים אכל מי שאמר
 והיה העול אינו כן לא עד צורה במים שנוי אכל אלים ישרצו המים
 שסך נפש חייה: דא עושה פלא שלא כבודת בשל ודם מדת המק'
 בשל ודם אין יכול לעזור צורה באפילה אכל מי שאמר והיה העול
 אינו כן לא עד צורה באפילה שכן אשך עשיתי בסתל רקמותי
 בתחתיות ארץ: דא עושה פלא שלא כבודת בשל ודם מדת המק'
 בשל ודם כשהוא ער צורה מתחיל מלאשו אומדליו או לאחד
 מכל איברי אכל מי שאמר והיה העול אינו כן לא כשהוא ילד עוה
 עד הכן פאחד שכן מי יוער הכל הוא אומדליו ואלו בלא ארץ
 בלאינו: בשל ודם עד צורה והוא נותן פאפוקיא בתוך פאמנין
 והקצה יער את האדם מפמן גלגל אחד זה שלעין והקיפוד לבק
 והשטם והקיפן אדום: בשל ודם אינו יכול לעזור צורה בתוך צורה
 והקצה יער את האדם והוא מהלך מסוף העולם ועד סופו: בשל
 ודם עד צורה ואינה רואה ושומעת ולא מדברת הקצה יער את
 האדם והוא רואה ושומע ומדבר: בשל ודם עד צורה ואינו

מקרא בעצבים
 ובאבנים ועפר
 אכל מי שאמר והיה
 העול אינו כן לא
 כשהוא מקרא אין

פיר
 אכלא

זכר והיה
 בין לבט
 לם אנו
 יהם ולא
 צ וימני
 גליהם
 לחם
 ינם
 זמדים
 ר בקדש
 ועד נלים
 ות בדנו
 א שלא
 משני
 עומדין
 גדיך כל
 אשר ודם
 או מנכש
 ול איטק
 מתן לו
 והכבד
 א בשל
 היה
 גולם

כול לעשות לה קרבים אמר רב שמעון בר אבא בשם ר' יוחנן שני דברי
לא כשק ולא ציור יכול לעשותן וששתן מקלסין להקבה ואהן הנפש
והקרבים הוא שדוד אומר ברבי נפשי אתי וכל קרבי את שם קדשו
דאעשה פלא עשה פלא אין כתיב אעשה עשה עם האבות
ועתיד לעשות עם בנים וכן הוא אומר כימי צאתך מארץ מצרים
אראנו כפלאות ואמרי אודך על כל נוראות תפלאותי נפלאים מעשיך
ונפשי יודעת מאד נטית ימיך תבלעמו ארץ מגיד הכות של
הנפשות בפק מי שאמר ודיה העולם שנאמר בידו נפש פלחי
תבלעמו ארץ בזכות מיעותך להם קבורה שאמרו יי הצדיק אמר
להם המקום אתם עזקתם עליכם את הדין אתם אתם לכם קבורה נסיו
ימיך תבלעמו ארץ לפי שהיה הים מזדקק ליבשה ויבשה זדקת
ליים הים אמר ליבשה קבלו אכלוסיק ויבשה אומר לים קבלו אכלוסיק
אמרה לו יבשה ומה אם בשעה שלא קבלת לא דם הכל יחיד נאם
בי ועתה אדור אתה מן האדמה עכשיו אני יכולה לקבל דם פלהתן
הזה עד שנשבע לה הקבה שאין אני מעמידך בדין שנ נטית ימיך
תבלעמו ארץ ואין ימיך לא שבעה שנ נשבע יי בימינו דא
נטית ימיך מגיד הכות שכשהמקום מטה אתו דו הדשעים פונת מן
העולם שנ ויט ידו על עפון ויאבד את אשר ואמר נטית ידי על פגשו
והכרת את פליתים והאבות את שארית חוף הים ואמר הנע נוכח
ידי על יהודה ועל כל יושבי ירושלים מושלו משל להג לביעים
שנתונות ביד אדם שאם מטה ידו מהם מיד נופלת ומשתבחות וכן
בשהמקום מטה ידו וכשל עותק ונפל עזר ויחד ויבולס יבולס
נחית בהקדך חסד שעשית עמנו לאהיה בידינו מעשים נעם

ע
ה
ג
ל
א
ז
ב
א
א
ג
ז
א
א
ה
ב
ת
א
ו
ז
ז
ד

שנה חסדי יצי אקביר ואוכ הסודך יגי מלאה הארץ עם קו אעפ שכח
 העולם כולו שלח חוה אהלך עם לא ישאל שני עם קו יערה לוי
 גהלת בעזך בתקמך שפי עזי ומגני דא בקבות תעב שני עז
 לעמו יתן דא בגנות פגבות בית דוד שני כי בעזך ישנה מלך
 אלטה קדשך בגנות בית המקדש שעתידין לבנות בת אלגוה קדשך
 וכת את נודו השמו שמעו עם ידגזון כיון שמעו שאבד פרעה וחיל
 בים ואבדה מלכות מצר ושפטים שנעמו בעז שלהן התם ילומעו
 דא כיון שמעו שהקנה מקניה קרם שלושדל התחילו כועסין
 אמלהן הקנה כמה מלכים עמדו מכס ולא רגזו בני ואלה המ
 אשר מלטו באדום לפני מלך מלך לבני ישראל כמב שלטנות עמדו
 מוכס ולא מעשו בני אוק לוטן אוק שובל אוק ערעון אוק ענה עכשין
 אתם כועסין אענוסן לכם כעם שאין בו רעא יי מלך ידגזו עמים
 חיל אחז ושב פלשת אמרו עכשו הן באין לגבות עירותן שלאפלים
 אביהם שני בע אפ גושקי דומי קשת הפכו כיום קרב דא
 חיל אחז ישבו פלשת אמרו אין להן דרך לא עלינו עכשו הן באין
 ובזקין את נכסין ומהדיבין את ארצו אז גבהלו אלופ אדום אם
 תאמר שהן באין ליהש את ארצם הדי ככר נאמ ואת העס צו לאמר
 אתם עברו בגבול אחיכם בני עשו אלתתגרו כם לא מפני ארענאות
 דא אמרו עכשו הן באין לגבות שנה שבי אביתו לאביה
 וישטם עשו את יעקב עלה ברבה חילו מואב ואחזימו דעד
 אם תאמר שהן באין להחריץ את ארצן אוליפש אותה הדי ככר
 נאמ לתעך את מואב לא מפני ארענאות דא אמרו עכשו
 הן באין לגבות מריבה שבי אביתו לאביהן שנויה יריב בין רעבי

יצי אקביר
 חוה אהלך
 קדשך
 אבות
 רים
 עשין
 בית שני
 ילה
 ק אמ
 ורה נס
 עזרת
 זל אפ
 יד נא
 פלה
 ית ימ
 דא
 מוכן
 על פשו
 נוסה
 ביצים
 צבות
 יכול
 שים

מקנה אברם וצדק רעי מקטה לוט. נמנו כל יושבי כנען כיון ששמעו
שאמ' לו הק'נה למשה רק מערי העמים אשרו לא תחיה כל נשכ'
התחילו נמקס אמרו לוא אין מתיראין אמר מפע ממונס ומפע
נכסיהן התחילו נמוסקין אבל אלו אין באין עלינו לא לכלותינו על
אחת נמה וכמה התחילו נמוגין אין נמוגין לא המסאה שנ נמוגים
ארץ וכל יושביה ואח' למען למנג לב והרבה המכשולים למען נמנו
כל יושבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד אימתה על הקרובים ו
ופחד על הרחוקים וכן הוא אומ' ויהי כשמע כל מלאכי האמור' אשר
בעבר הירדן ימה וז' וימק לבבם ולא היה בם עוד דוח מפע בני ישראל
בגדל זרעך ידמו באבן כיון שעבדו ישראל את הים כעס עליהן עמלק
כל מלכי אומות העולם לבא להלחם עמהם נתמלל משה באותה
שעה ודממו כולן כאבן שנ בגדול קרועך ידמו כאבן: דא כיון
שננסו מרגלי ישראל לארץ כלמי שנצח לומר לו מרגלי ישראל
היה דומם כאבן לכך נאמ' בגדול קרועך ידמו כאבן: עד יעבר עמך
י' עד יעפל עם קננת עדיעבד את הירדן את נחלי ארנן: עם קו
אלפ שנל העולם כולו שלך אין לך עם לא או שנ עם קו יעדרת ליל
קנית תודה נקראת קנין שני' קני' קני' קני' קני' קני' קני' קני' קני'
קני' שנ עם קו קני' ארץ ישראל נקראת קנין שנ קונה שמים וארץ:
בית המקדש נקרא קנין: ויביאם אל צבון קדש הר זה קנתה ימינו
יבואו ישל שנקראו קנין לארץ ישל שנקראת קנין ויבנו בירב
המקדש שנקרא קנין בדכות תודה שנקראת קנין לכך נאמ' עם קו
קנית: תביאימו ותטעימו נבא אבות ולא ידעו מה נתנבא אתביא
ותטעינו אין כתבן לא תביאימו ותטעימו בנים נכנסין ואין אבות

נ
ה
כ
וד
א
ל
כ
ו
ק
י
כ
נ
נ
נ
ה
ה
ד
י
כ
ל
ט
כ

נפסיק וכן הוא אומ' אם לא תדע לך היפה ננשים צמי לך בעקבי
 היצאן ורעי את גד יותר גדיים פנסיס ואין תישיס גפנסיס יא
 תביאימו ותיטעימו פנסיס הזה שצטוע שורות שונות זבגוא אומ'
 מפאת קדמה ועד פאת ימה נפתלי אחד יהודה אחד אשר אחד
 ותיטעימו נטיעה שאין לה נטיעה נכין הוא אומ' ובעתים ולא
 אחרים ונטעתיים ולא אתוש ואומ' ונטעתיים על הארץ באמת בכל
 לנצי ובכל נפשי בהל נחלתך בהל שגצטה תנובו וכן הוא אומ'
 כי פה קדשי בהל מרום ישראל שם יעצונו בית ישראל כלו בארץ
 ושם ארצם ושם ארצו כל תדומותיכם לא שית משאתכם לפני
 קדשיכם יא בהל נחלתך תורה נקראת נחלה וממתנה נחלה
 ישל נקראו נחלה והם עמך ונחלתך ארץ ישל נקראת נחלה גויה
 כיתבוא אל הארץ אשר יצאהך נתן לך נחלה בית המקדש
 נקרא נחלה בהל נחלתך יבואו ושגל שנקראו נחלה לארץ ישראל
 שנקראת נחלה ויבנו בית המקדש שנקרא נחלה בזכות תורה שנקראת
 נחלה לך נאם בהל נחלתך מוכן לשבתך פעלת יצ זה אחד מן
 המקראות שפסא שלמטן מכוון כנגד כסא שלמעטלן שנ' כה אה יצ
 השמים כסא והארץ הדוס רגלי ואומ' בן אדם מקום כסא והדוס בנות
 דגלי אשר אשפן שם בתוך בני ישראל לעול ואומ' יי בהיכל קדשו
 יי בנשמים כסאו עיצו יחזו עפעפיז יבחנו בני אדם ואומ' בנה בעות
 בית דבונלך מכוון לשבתך עולמים פעלת יצ מקדש בני בני המקדש
 למעמי שאמ' והיה העול שכל העולם כולו לא נבטא לא במאמנוש
 שלהקבה שנ' בדבר יצ שמים נעשו אבל כשענה בית המקדש פויכונ
 פעולה הוא לפינו שנ' פעלת יצ מקדש אגילהם לאומות העולם

ששמעו
 ננשי
 מפי
 ינועלו
 מנגים
 ען טאן
 יום
 יי אשר
 יי שרל
 ין עמך
 אונתה
 כיון
 ישרל
 יל עמך
 עס קו
 רתילי
 קראו
 וארץ
 צה ימינו
 בית
 עס קו
 אונתבוא
 יין אבות

ממה ששומעות אזניהם שבית המקדש קרוי פעילה לפני מי שאה
והיה העול והן החדיבות האומ' ערו ערו פד היסוד בה וזכ' יז
ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאג ישאג על נהו היד ר
כדורטם יענה על פל וישבי הארץ ודננן אמדי בשעה שהקנה זומ
הדבן מקדשו וגלות עמו בועט בקיע שנהירד כדורטם יענה על
כל יושבי הארץ רב אחא בר יעקב אמ' דוחק את רגליו מחוצקא
הכבוד שנ השמים כסאי והארץ הדום רגלי רב קטונא אומ' קוסק
את כפיו שנוגס את אכה כפי א כפי ל נתן אומ' מתאנה שנ והניחת
המתי במ והנהמת אוי להן לאומות העולם ממה ששומעות אזעו
וקבעתי את כל הגוים אל עמק יהושפט ונשפכתי את שם על עמ
ועל עהלת נמי אן ישראל נחלת עה בית המקדש עויבנה במהרה
בימינו מקדש יז כוננו ידיך הביב בית המקדש לפע מי שא והיה
העול שכל העול כולו לא נכלא אא ביד אחת שנ אף ידי יקרה ארץ אנ
כשננה בית המקדש לא ננאו לא בשתי ידין שנ כוננו ידיך יא
מקדש יז הביב בית המקדש שנתן בין שני שומות פעלת יז מקדש
יא מקדש יז כוננו ידיך אימתי מתקדש שמו בעולמו כשהוא
מכונן מקדשו ומקבץ גליות עמו שנ בונה ירושלים יז כדחי ופשא
וכנפ מושלו משללמה הדבר דומה ללסטיט שנכנסו לבית פלטין
שלמלך תפסו מעבדו שלמלך והתו מהם ועלבו מהם ושדפו מהם
וההרבו פלטין שלו בא המלך וישב עליהם בדין תפס מהם מהרן מהרן ועלב
מהרן ושדף מהרן וישב פלטין שלו ונדעה מלכותו בעול יז ימלוך לעול ועדי
ל יוסי אומ' אן אמרו ישל יז מלך ל ישראל ועד לא שלטה בהן אומה ומלכות
לא יז ימלוך לעולם ועד לעתיד לבוא מפני מה כי בא קוס קדעה מלמד
שאף קדעה בכלל וישב יז עליהם אתמי הים עליהם שב אצל עמך

ונ
ב
ית
תי
ש
ב
אנ
ע
מ
תי
ע
י
פ
ב
ק
בה
ה
עדי
א
ימי
את
ש

ונתלתך וצאק מדעיתך צע אברהם אוהבך זרע יחזק יידיך כ
 משפחת יעקב בצורך גמל שהסעת ממנו זכנה שנטעה ימינוך זכנ
 ישראל הלכו ביבשה בתוך הים : הו : שמונה עשרה פיקוקים למקד
 תיקנו חל שמונה עשרה ברכות התפלה : שלשה פיקוקים הראש
 שבה לשם ושלשה האחרונים הודייה לשם ואמצעים מעין המאורע
 כנגד תיקנו חכמי שלש ברכות לאשונות שבה : אחדות הודייה
 אמצעיות מעין יצאנו כל איש ואיש : וכנגדן פייסן הקצה בשמונה
 עשרה פיקוקי נחמות : אמר הקצה אתם אמרתם אז ישיב אתם
 משבחים באז אז יבאנו כשחל אורח : אמתקדא וינייענה : אז
 תיראי ונהרת אז תתענג אלי : אתם אמרתם עמי עורי עורי לבשי
 עקד ציון : עורי לבשי עקד זרע יי : אתם אמרתם יי איש מלמה
 יד זית דענג יפה פרי תאר קרא יי : שמך : אתם אמרתם מרפעת
 פלעה ואתה על במותימו תירדך אתם אמרתם תהמת יכסימו ירו
 במצולות האומ ליעולה הרבי : אתם אמרתם יביד יי נשע יי צדק
 אתם אמרתם וברב גאון תהרס קמך תשלח חזק : אסלמו
 נקש : והיה בית יעקב אש וצית יוסף להבה וצית עשו לק שחולקו
 בהם זאכלוס : אתם אמרתם וברוח אפיך נעלמו מים יצאו מים
 היים מירושל : אתם אמרתם אמר אויב לכן כל אונתך יאכלו וכל
 עדיך כולם בשבי ילכו והיו שאסך למשקה וכל צדק יאנג לבד
 אתם אמרתם נשפת ברוחך בסמו : ואתדוח אתם בקרבכם :
 אתם אמרתם מוי כמנה אשריך ישראל מוי כמוך : אתם אמרתם נעית
 ימינך תבלעימו ארץ : ואשדו אתכם בלהגוים כי תהיו אתם ארץ חפץ
 אתם אמרתם צהית בחסדך והסד יאנג לא ימוש : אתם אמרתם
 שמעו עמוס ינגזק ואזניך תשמענה דבר כל ארץ לאמר : אתם אמרתם

י שאו
 י י
 ד ר
 ב. ז. ז. ז.
 ה. ע. ל.
 ג. מ. א.
 ק. ו. פ. ק.
 י. נ. י. ח. ת.
 ת. א. צ. ו.
 ע. ל. ע. מ.
 מ. ה. ד. ה.
 א. ו. ה. ו.
 ז. ר. צ. א. נ.
 א. י.
 מ. ק. ד. ש.
 ש. ה. ו. א.
 י. ש. ר. א.
 פ. ל. ט. י. י.
 ה. מ. י.
 ו. ה. ו. ע. ל. ב.
 ו. ל. ו. ע. י.
 ה. ו. מ. ל. מ.
 י. ל. מ. ד.
 מ. ד.

אך נבהלו אפי' אדום אי מוץ יא לעד: ושמת מקום לעמי ושל ונטעתי
וישב תחתיו ולא ידגז עוד: אתם אמרתם תפל עליהם אימתה ופחו
והיו מלפני אמוניך ושלותיהם מופקותיך אפי' ארץ ישתחוו לך:
אתם אמרתם תביאימו וביאותים אלהר קדשי: אתם אמרתם
יצי ימלוק לעולו עד: יקום אה שמוא מלכו די לעלמין לא התחבר
אתם אמרתם כי בא קום פרעה והיה שם מסלול ודרך הקדש יקרא
לה: ותקח מלים היכן נתנבאה מרים הרי הוא אה ותהר האשה
ותלד בן ותרא אותו כי טוב הוא אמרה לאביה עתיד לעאת ממך מי
שבינשיע את ישכא וכיון שנו לך משה נזמלא הבית אור עמד אה
ונשקה על ראשה ואמר לה בתי נתקיימה נבואתיך זכשהו שלך ליוא
אמרה לה אמר נבואתיך אעפ' בן עייץ נבואתה עומדת ותתעב אחי
אחותי ^{אח} ונאחות אהרן היית והלא אחות שניהן היית לא לפי שנתן נפשו
עלוה נקדאת על שמו והיכן נתן נפשו עליו דכתיב ויאמ' אהרן אלמנש
בי אדני אלנא תשת עליו הטאת: לא שנתנבאת ועדיין היא אחות
אהרן קודם שיולד משה: את התק צידה וכי מאין היה להם לישול
תופים עליהם לא לפי שהעדיקים מובטחין עם יציאתן ממצ' שהם
עושה להם נסים וגבורות לפיכך נטלת תופים ומחולות בידן: ותען
להם מרים מגיד הבל ששעם שאמ' משה שידה לאנשים כך מרים
אמרה שידה לנשים שידו לוי כיגאה גאה: ויסע משה את
ישל מים סוף: ל יהושוע אמ' זו נסיעה נסעו וישאל על פי משה ל
שכנ המסעות כולם לא נסעו אה על פי הגבורה אבל נסיעה לא
נסעו אה על פי משה לכך ויסע משה: ל אנתר אה על פי יצ
לשננסעו ולפי שמצאו בשנים ושלשה וארבעה מקומות שלא

ע
ו
ע
ש
ש
ט
ב
ו
יה
ש
ש
זה
פר
ב
ט
א
מ
א
ב
ש
ק
א
ע

היכן

נסעו לא על פי הגבורה שנ על פי ידי יסעו בני ישראל ועל פי יי יחנו
 ואומי ויש אשר יהיה העגן ימים מספר על המשכן על פי יי יחנו
 ועל פי יי יסעו ואומי על פי יי יחנו ועל פי יי יסעו את המשכן יי
 שמרו אף זו על פי הגבורה נסעו אס כגלמה נאמי ויסע משנה אמא
 שהסיען במקל בעל כהגן כיון שראו פגלו בע אדם שהיו מלצדים בהם
 בתמר נבלבנים ובכל עבדה בשדה אמרו וזמה שלם עשתי אדם
 במעדים נעשה על ונשוב למעל מתנה ראש ונשובה מערימה
 וכול שאמרו ולא עשו תלוי תנו ראש לשעב לעבודת במרים ל
 יהודה ביל אעמי אומי על היתה בידן שלישי והסיעה משה באותה
 שעה דא ויסע משה את ישראל מים סוף הקיע כהגן המריי
 שהמרו עליס סוף שנ וימרו עליס סוף ויצאו אל מדבר שוב
 זה מדבר כוב אמרו עליו על מדבר כוב שהוא מהלך שמונה מאות
 פרסה על שמונה מאות פרסה וכולו מלא נחשים ועקדים שנ המליך
 במדבר הגדול הנקרא בש שרף ועקרב ואומי משה בהמות גג
 בארץ עדה ועקרה לביא וליש מהם אפעה ושנף מעופף אף אפעה
 לא אפיעוס אמרו איכעוס זה בשעה שרואה ילעוס הסנאים
 מתאכל אתו העוף ונושר איברים איברים וכן הוא אמר ולא אמרו
 איה יי המעלה אותנו מארץ מצרים המוליך בארץ ערב ששם
 בארץ עיה ועלמות מקום שד על עמו מות אמר ל אבא דבכ זה
 שח לי רבינו הגדול אדם אחד היה בארץ ישראל ושמו מניטה ולמה
 קריג אותו מניטה שפעם אחת הלך ללקט עינים מג ההל וראו
 את הכחש ישן והנחש לא לאהו ונשכ כל שענו ולא תמוהו שער
 עד יום מותג היו קודאך אותנו מניטה וילכו שלשת מים במדבר

ונסעתי
 צה ופחז
 וו לך
 ירותם
 תחבל
 א יקרא
 זאשה
 גמר מי
 נמדד אמי
 לך ליאור
 עב אחת
 אתן נפשו
 יג אלמא
 ז אחות
 ש לישראל
 מצ שח
 ז ותען
 כך מלי
 ה את
 ימשה ל
 עה לא
 על פי יי
 גות שלם

ולא מצאו מים ליהושע אומ' כדי ליגנן ליעזר המודעי אומ' והלא
מים תחת רגליהן שלישל' הם: הארץ אין עפה אא על פני המים שנ
לרקע הארץ על המים מהתל' ולא מצאו מים כדי לנקותם: אזכיר
אומ' מים שעלו מבין הגדים שלמו באתו מקום שנ ולא מצאו
מים: ואף בכליהם לא מצאו מענן שנ ואדיריהם שלהן עעדיהם
למים באו על גביהם לא מצאו מים שם וכליהם דיקם בושו והכלמו
וחפו לאשם: דורשי רשומות אומ' רין אלו דברי תורה שנמסלו
במים שנ היו כל עמא לבו למים לפי שפירשו מדברי תורה שלשת
ומים לכך מרדו לפיכך התקינו להם נבואים שביניהן שיהיו קוראין
בתורה בשבת כשינו ובהמישי הא לאיזה עד קוראין בשבת ומפסיקין
באחד בשבת קוראין בשני ומפסיקין בשלישי ובדביעי קוראין
באמישי ומפסיקין בערב שבת: ויבאו מרתה ליהושע אומ'
בשלישה מקומות באו ישראל באותו היום שנ ויבאו מרתה ולא יכלו
לשתת מים ממרה כי מרים הם עלכך קרא שמה מרה: ל אעזר המודע
אומ' לא באו לא למקום אחד ונקרא על שם מה שעמד בו: וילמו
העם על משה לאמר מה נשתה: ל יהושע אומ' היה להן לישדא
לימלוך בגדול שבהן לאמר מה נשתה ומה לא נשתה לא שעמנו
ואמרו דברי תדעומת על משה: ל אעזר המודעי אומ' לימודין הן
ישדא להיות עומדין ואומ' דברי תדעומת על משה ולא על משה
בלבד אא אף על הגבורה לכך נאמ' מה נשתה: וייצק אליו
מיבאן אתה למד שאין עדיקים קשים לקבל ולפי דרכינו למדתו
שתכלת העדיקים קצרה: ומעשה באחד שעבר לפע התביה לפני ליעזר
והאריך בככותנו אמרו לנתלמודין רב ראית פלוג' אהאליך בדבר

א
מ
כ
ל
ש
פ
ו
י
ע
י
ת
ע
ת
ב
ל
מ
ה
ע
ל
ו
י
פ
ד
ו
צ
ה

אמרלו תלמידין רב ראת פלוני שהאריך בברכותיו כדי שיאמר
מברכך הוא אמר להם לא האריך יתר ממושה של ואתנפל לפני יי
כראיזונה ארבעים יום וארבעים לילה: ושוב מעשה באחד שעבר
לפני ל' אעזר וקיער בברכותיו אמרו לו תלמידין רב ראת פלוני
שקיער בברכותיו כדי שיאמרו תלמיד חכם הוא אימ להם לא קיער
סוות משה רב שאמר אלנא לפא נא לה: שהיא אחי יש שעה לקצר
ויש שעה להאריך אפא לפא נא לה הדי לקצר: ואשבסדי ארבעים
יום וארבעים לילה הדי להאריך: ויורהו יי עץ ל' יהושע אומזה
עץ שלעזבה: ל' אעזר המודעי אמר זה עץ שלזית איך לך מר
יתר מזית: ל' נתן בן יוסף אומזה עץ שלקלדים ויש אומדין אף
עיקרי תאנה ועיקרי רמון: דוד שידשומות אומדין הורהו דברי
תורה שמשולין בעץ שנ' עץ חיים היא למחזיקים בה: ל' ישמעאל
כל יורגן בן בדוקה אומ' בוא וראה כמה מפודשיך דרכי בשר ודם
מדרכי מקום בשר ודם מתוק מדפא את המר אבלמי שאמר והיה
העולם אינו כן אמר מדפא את המר כאיזה ער נתן דבר המתאכל
לתוך דבר המתאכל כדי לעשות נסבתוך נס: כיוצא בו אתה אומ'
ויצא אל מוצא המים וישלף שם מעט מלח ויאמר כה אמר יי
ופאתי למים האלה ולא יהיה משם עוד מות ומשפלה והלא מים
יפים כיון שנותנין לתוכן מלח מיו: מבאישיך הא כאיזה ער נתן
דבר המתפל לתוך דבר המתפל כדי לעשות נס: כיוצא בו אתה אומ'
ויאמר ישעיהו ישאו דבלת תאנים וימדחו על השחין ויחי והלא
בשר חי כיון שנותנין עליו דבלי תאנה מיד מתאכל לא נתן דבר
המתכיל לתוך דבר המתאכל כדי לעשות נס: וישלף אל המים

פיר
הוא עץ
גפר

אומ' ואלא
יס שנ
הזנים
מצאן
עיריהם
ילכו
נמשלו
שלשת
קוראין
נזמפסין
איך
ע אומ'
לא יכל
זה המוח
וילונ
לוישרא
שעמו
דין הג
למשה
צק אלץ
למדו
כ' ל' אעזר
ייך בברכות

וימתקו המים באותה שעה היו ישראל מתחננין ומתגלים לפני אביהם
שבשמים כבן שמתחטא לפני אביו כתלמיד שמתגדה לפני רבו אמר
לפני רצוני שלעולם ^{הטעם} שנתרעמנו עליהם: וימתקו המים המון
לפי שעה והומתקו דברי ל יהושע ל איעזר המודעי אומר מדיים
הן מתחלתן שנים מים שש פעמים: שש שם לוחק ומשפט חקן
שבת ומשפט זה כבוד אבואם כך דברי ל יהושע: ל איעזר המודעי
אמר חקן העריות שנשמרתם את משמרתן לבלתי עשות מחקות
התועבות משפט אן דיני אונסין ודיני חבילות ודיני קנסות: ל
שמעון בן יוחאי אמר מפני מה קדמו דיני לבלתי עשות שכשהיה
בין אדם לחבירו תהרות ביניהן נפסק הדין נעשה שלום ביניהם
וכן יתרו אמר למשה אם את הדבר הזה תעשה ועורך אהים ויבלת עמך
וגם כל העם הזה על מקומו בא בשלום: ושם נקרו שם נעשה
להיין נשאון לישראל כענין שנשא אהיל מלך בבל את אשת
יהויכין כך דברי ל יהושע: אמר לו ל איעזר המודעי והלא איך גזלה
בבבל מקום לא בשן וכאן אינו אלא מקום מה תל ויש נקרו שם נפה
המקום את ישראל: ויש נקרו שם נקרו אבותינו את המקום
ויאמר אם שמוע תשמע שמע אדם מצוה אחת משמיעין אותן
מצות הדבה שנאם שמע תשמע: שכה אדם מצוה אחת משמיעין
אותו מצוות הדבה שנאם שכה תשכה: לקוליהן אהין מלמדין
השומיע בקול גדולה מעלה עליון כאלו שימש לפניהם עולה
והישר בעיניו תעשה זה משא ומתן שכל הנשא ונותן באמונה וזה
הבדלות נוחה הוכחו מעלה עליון כאלו קיים כל התורה כולה:
והאזנת למצותיו אלה הלכות ושמרת כל חקין אונסות: כל המצות

ו
ה
ת
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נז
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט

ושאתם בשר ממולי מעי הדין נותן לכם ומכע מה אני נותן לכם
 הזרתם ושאלתם בשר ממולי מעין הדין נותן לכם ומכע כדי שלא
 תהיו סבורין לומר אין ספיק בידו ליתן לנו בשר לא הדין נותן לכם ולקוף
 אני נפרע מכם: וידעתם כי אע"י אהיכם אני ד"ן להכרע: ויהי
 בערב ותעלה שלון מכאן אתה למד שצפנעם חשבות נתקלהם בשר
 לישל: ותעלה שלון כת שלון וקרי שלון אמר ליוסי בר חנינה צדיקים
 אוכלין אותם בשלוח לשעשים אוכלים אותו ודומה להן כסלויא: אמר
 רב ענן אדבעה מיני שלוח האוהן שיכלי ככלי פסיוני שלוח מעליא
 דכולהו שגלי גריעא דכולהו שלוח והוי כעיסדתא דלא אפתח ושחטי
 לה ומותבי לה אתנודא וקרא משחא ומתיב ליה אשית רמתי ובתריית
 לא מי תכלא לא על ידי תעדובת: רב יהודה נחת ליה אפי דני:
 רב חסדא נחת ליה אפי עיבי: רבא מית ליה אריקיה מידבנא:
 ונמא חד נפק ולא אשכח שמעיה הוא ינוקא וקא אמר שמעתי ותרנן
 בטע אמר שמעיה מינה נח נפשיה דרב חסדא ובשכינתא דרבא רבא הוא
 אפיללה: ותכח את המחנה איני יודיע כמה הדי הוא וכאמתים עלפט
 הארץ שתי אמות היתה גבוהה מן הארץ שיהא או"ס עומד כנגד לבו
 ונגטל מדבין שאן בו צער: מלבו ולמטה שתי אמות מלבו ולמעלה
 אמה אחת: ואומי יטש על המחנה כדרך יודיה וכו' וכן כה סביב
 המחנה כלמה שעינע להם בישלו שני עירע להן בישלו ראשון ילמו
 סתום מן המכורש: ותעל שכבת הטל באה כתוב ללמדך היאך
 היה יורד להן מן הישדא יצאת רוח צפונית וכיבדה את המדבר
 וידד גטר וכיבש אתה ארץ נידד הטל עליו והרוח מנשבת בו ונעשה
 עשלהנות שלזהב והמזן יורד עליו וממנו ישאל מלקטיין ואוכליין:

פ"ב
 ש"ך
 פ"ב
 ש"א
 י"ג
 ש"ע
 ה"א
 ש"ע

אביהם
 רבנא
 ס' המון
 י' מדים
 פ"ט חקא
 ז"ל המון
 מחקות
 ז"ל
 אכשה
 יעיהם
 גליתעם
 געשה
 אצראש
 זין גזולה
 שם נסה
 ע' המקום
 עין אות
 ת' משנה
 מלמדיש
 ולש' צה
 זמונה וז
 ה'
 כלהמה

ש
ל
ה
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט
י
יא
יב
יג
יד
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

והנה על פני המדבר על פני המדבר ולא על המדבר כולו לא על
מקצתו וקמלמד שהוא דין מחספס מלמד שהוא מחספס
דין כמלמד על הארץ מלמד שהיה יורד מן הארץ כך דבריה
ויהושיע ואלה המודעי אומ' ותעל שפנת הטל פתחול פשט
המקום את יורד וקבל תפלות של אבות של שוכני עפר והוריד המן
כעל ליסוד: והנה על פני המדבר ולא על המדבר כולו לא על מקצתו
דין מלמד שהיה יורד מן השמים שנקראו דין: שנ' הנוטה כדן
שמים או לפי שהיה יורד מן השמים מנ' שלא היה יורד יצוק תל
או לפי שהיה יורד מלמעלה למטה וכוונ' היה יורד בקול מנין שלא
היה יורד לא בשתיקה תל חס אולי שהיה יורד על הקרקע מנין
שלא היה יורד לא על הכלים תל סף: וטרסן אומ' לא היה יורד
על הקרעים: ככפור כזכור פשט המקום אוריו ופיכל תפלתן
של אבות של שוכני עפר והוריד מן כעל לתש' כענין שנ' מעאת
כופר: ולא מחספס אמ' ריש לקיש דבר הנמלל בפסוק היר: פ
יוחנן אומ' דבר הנבלע בצלמה אובלים מחוספס טבא הוי: אמר
ריש לקיש מחספס בת' וכבר היה וטרפון ותלמידיים יושבים
ול' לעזרה מודעי יושב ביניהן אמר להן ל' לעזר המודעי שש
אמה היתה הווי גבהו שלמן היה יורד להן לישראל אמרו לו לעזרה
אחינו עד מתי אתה מגציב ומציא עלינו אמר להן מקרא מן התנ"ך
אני יודע ופי איז מודה מהובה מדת טוב אז מידת פודענות הוי
מדת הטוב: במדת הפודענות הוא אומ' והאבות יושבים נפתח
מקווא אומ' חוש עשדה אמה מלמעלה גברו המים מהנפשך
בתוך הנהל המש עשדה אמה: ובמידת הטוב הוא אומ' ויצו

על שפיהל
אמש עשדה
על פני עקרה המש עשדה אמה ס' וכו' וכו'

למנו ששמונו בנחמנו. אמר אע מקיים ויתן עדיה לך בדבדים שהיו
תקני חקנים מוכרין לכן הוא שהיו מוכרין אבל האם לא יעו מיהק
עולמות שנלחם אבותם להם שהוא נטות באיברים. לא להם אלא
אטל אנשקה יתושוע שהיה יורד לו מקבנה כל ישראל למה לא אכל
אכל איש וכתבתם איש אשר בוחבו. ואינא משה דבת ווחת
משה עניו נאור דתק איש צניאיש ואין דניק איש מה איש. זה איש
אשר יענה ילקטו ממנו איש לפי אכלו אמה כשהיה יוצא משען
בן עמינדב ללקטו הוא ונני ביתו ביו מלקטין הדבה ועע שביעדה
ועע שבישכ מלקט קמעה זכשהק צאי במדה עמו לקבלת מסמ
כפשתים אמר האובל כשיעור הזה הרי הוא כאני ומכור. פתח
מכאן מלקט במעיו יתל עלכן הריזה רעבתן. איש לא נאד באהלו
תיקחו מיכאן שאדם חייב במאונות אשתו וצפ. ויעשו כן בעינים
וילקטו המרבה והממעיע עשו מה שנתקחו ולא עברו על גזירות
משה. ויאמר משה אליהם איש חל יותק ממנו עד בקר גדדת מלך
ואם הונית הריזה עובר כלל תעשה. ולא שמעו אל משה אומות
אמנה שבהן. ויותירו האנשים אין פל לא אנשים האנשים לא
הותירו שאר אנשים הותירו. וירם תולעים ויבאש אפשר שגמא
שמרחיש יבאיש לא מצאיש ואחר כך מרחיש פעני שנ להלן ולא
הבאיש ורמה לא היתה בו. לא וירם תולעים ופי מאין ידעו ישראל
שהותירו לא שנאו קילין קילין שלתולעים יוצאין כי בית דתן ומכר
או ללו הודו וכפילים מניס קלון. ויקצף עליהם משעמק עליהן ועו
ואמר להן מפני מה עשיתן כך. וילקטו אתו בפקד בפקד אחרת
איש לפי אכלו דודשי דשומות אמרין מכאן שהיה בזמן שעת

אין כח כלל להם והם השמש נחבצו שעות אחרות מן היום
שבת אינו אלא שש שעות בלילה ואם יתקשרו שש שעות
אמר האלה מקיים והם השמש נחבצו שעות והם שש שעות
עליו חמה הוא שש וחד וטולים מושבין ממש וטולים הם בגדול
אמר עת וצבאים ויחמורים באין ושותקו ומהו העולם באיך
היון מהן והיו טועמין בהם שש מן ששת הקצוות השש
ביום השישי לקחו להם משנה אמר אבא רבי זכא לביטע על שתי
ככרות בשבת דכל לקטו להם משנה אמר רבאש תליתא ליה לרב
בהנא דינקיית תרי ובעתה דאבנא לקטו ויבא כל נשיאיהו
דינדין למשה אמרו לו דב משנה מה נשתה יוסיה בשאר ימים אמר
למן הוא השדדמר יני שבבין שבת קדש ליה אמרו לו חיימת ויהי
שאר אבאש תאפו אפוי על האפוי אפוי עלה מבושל בשלשון
לעמובי תבשילין מדבמת שמאי שיעיבין עירוב לבלתי
קישור אמר את אשר תאפו אפוי את אשר תבשלו בשלשון הדין תבשלו
מתאפהו והרוצה לבשל מתבשל לו אע"ג המודים אמר אפוי
תאפו את אשר תבשלו בשלשון הדין תבשלו בשלשון האפוי מועטו טעם
כלאפויין שנעלים דכל בשול טועם כל טעם בשולך שבשולם
הדין תבשלו אתנו עד הנקר בשו מה שנתפרדו ויאמר מהו אפוי
שבת היום לביטעו שש שעות לעאתו שש שעות לביטעו
בשבת אמר אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי
הערבים אמר לביטעו שש שעות לביטעו שש שעות לביטעו
אמר לביטעו שש שעות לביטעו שש שעות לביטעו שש שעות
להן היום לא תבשלו בשבת אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי אפוי

שהיו
יחזיקו
זו אפוי
אבא
והוא
זה אמר
שש שעות
ישל
מקט
פוח
באפוי
בני יוס
דינות
דת מלך
אומרו
שיום
שש שעות
ילן ולא
ישל
אפוי
עליו אמר
ודית לש
אפוי

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נז
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
רי
ריא
ריב
ריג
ריד
ריה
רו
רז
רח
רט
רי
ריא
ריב
ריג
ריד
ריה
רו
רז
רח
רט
רי

אותו למחר ופרט יהושע: ל אעזר קמא אומר בעולם הזה אין אתם
מוציאין אותנו מן הארץ אתם אתם ללעולם הבא: ל יהושע אומ' אמר
להן משה לישלחם אתם לשבת תנועה משלש פועות מיומן
שלגוף ומגוף ומנוח שלמשיח ומיומן בית דין הגדול: ל אעזר נסוד
אומ' אה' להן משה לשלחם אתם לשבת עתוד המן ליתן לפני
ארץ ישראל ועולם הבא ועולם חדש ומלכות בית דוד וכהונה ולוייה:
לא אכלוהו היום תע' לב כמנה פעודת הייב אדם לאכול בעצרת הדיקא
אמ' ארבע: ורבע אמרי שלש אמ' ל יוחנן ושנתם מקרא אחד דלשו
ויאמ' משה אכלהו יום כ"ב שבת גיוס ליי' היום נכ' לב הדיקא סבב הב
תלתא היום דבתיב לב' מודאורייתא ודבנ' סברי דאורייתא קמא כרבנ'
אמ' ל שמעון בן סזא אמ' ל יהושע בן לוי משום דקפלא כל המקוים
שלש קשות בשבת פעל משלש פועות לוי' שלמשיח ולינה של
ומלכות עג' ומנוח: מוחבלו שלמשיח בל' הס' יום ובל' הס' יום
הינה אמ' ל' מוחבלו שלמשיח בל' הס' יום ובל' הס' יום
ל ינסי יהא חלקי עם אובל שלש פעודות בשבת: אמ' ל אעזר לעולם
יקדיק אדם שלמו בערב ערב אפע שאינו עדיק לא לכזית: במוציא
שבת מלוקמ' המה: לא חבנו הוא עבדין ליה באמוקי שבתא עג'ל
תלתא קמ' קמ' אפ'ל מעה פלוחתא: פיג'ל אבומי בריה אמר ליה
למה ליה למי' ליה חול' האי' עבוק נח' עב'ל' שפ'ק'ל'
אריא ח'ל'יה: שפ'ק'ל' תלקטוהו: ל יהושע אמר לעדנו שלחיה
המן אד'ל' ע'ל' בשבת: ביום טו' מביק' כל' שבת ליה יהבו: ל
אעזר המודעי אומ' ששת ימים שלקטוהו לשבת שלחיה במן יורד
בשבת: ביום הכיפורים מעיק' תל' שבת לא יהיה שבת: וכל' ביום השביעי

מחבר

לינה שלמשיח
ל' חכא יום ובל'
עם הנה יום ליי'
על כתנול' מלל'

פ"ו
שלש
לבטן

יצאו מן העם ללקט און מחוסדי אמונה שבהן ויאמרו יי אל משה עד
 אנה מאצנתם לשמר אמר ליה רבא לרבא בר מארי מנא הוא מן לבא
 דאמוד אינש: בטבין הרעא לאין ברבא אמר ליה רבא ברבא ברבא ברבא
 מלכס פשענתם בינאם יי: אמר ליה את אמרת ליה: מנא אמר
 לך מדאזוינן יצאו מן העם ללקט ויאמרו: אל משה עד אנה מאצנתם
 אמר ליה רבא ברבא ברבא ברבא ברבא ברבא ברבא ברבא ברבא ברבא
 ללכס את הים והודדת ללכס הים והגשתי ללכס השלל ועשית ללכס שיש
 וצורות עד מת אתם ממאניס לשמר מצותי ותודותי שמא תאמרו
 מצוות הדבה היטלתי עליכס שבת זו שעתה ללכס נמזה לשמר
 ולא שמדתם אותה: שמא תאמרו שומר שבת בזה שומר נטל את שומר
 שבת מה ללל ושומר ייז מעשה את פלדע: הא למודל שכל משמר השבת
 מלוחק הוא מן העבירה: מצותי ותולדותי דאן פיי י נתן ללכס השבת
 גדולה שבת שכן מעשה בתורה ובנביאים ובסתובים שהיא שבת
 נגד בנה מצוות בתורה דכל עד אנה מואנתם לשמר מצותי
 דאן כי יי נתן ללכס השבת נביאים דכל ואתן ללכס שבת חוקותי ואת
 משכתי הודעתי אותם אשר עשה אותם אמר ליה רבא ברבא ברבא ברבא
 נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם: בכתובים דל ועל הרסית יצאתי אשר
 עמחם משמים ותתן להם משפט שנים ותינות אמת חקים וצפנת
 טובים ואת שבת קדשך הודעת להם: יצאו רבי פי נתן ללכס השבת
 אמוז ללכס הזהו סהמקום נתן ללכס את השבת פלגן הוא צותן ללכס
 הששי ללכס ימי שבת הוה ליה ויאמרו אמר להם רבא ברבא ברבא ברבא
 תחתיאן שבת אמתה שיש להם ללכס בכל מקום בדשות הייז
 ואם הויעזו הוה לארבע אמות חב: אליעזר איש ממקומה דר

פ"כ
 אב"ד

דא דאן מהו דאואל
 ד יתק דאן מהו תשיב
 (אומות העולם שאם יאמרו)
 ללכס אומות העולם על מ
 אתם השומרין את השבת
 אע"פ להם ללכס שבת
 בכל יום דידה אמת בעו
 שבת הוה יודע שבת פלדע
 ע"כ

אתם
 ל
 מיומו
 בשעת
 ללכס
 יי
 חרסא
 דלשו
 בכ הרב
 א כרב
 קיים
 ינה
 ושב
 שבת
 אמ
 לעולם
 מועד
 עולם
 יי
 שבת
 שבת
 בל
 ל
 יורד
 השביעי

צ
ק
ע
ל
ש
ל
א
מ
ה
מ
ב
ש
א
א
ב
ב
ז
ז
א
א
ל
ל
א
א
י

תחום השבת: וכמה אלפים פדתניא שבו איש תחתיו לאן ארבע אמות
אל יעא איש ממוקמו לו אלפים אמה: מני לן אמר לב חסדא למדנא
ממוקום ממוקום ומקום ממוקום זניקה ממוקום עסקה ממוקום גבול ממוקום
גבול מחוץ וחוץ מחוץ: ממוקום ממוקום פת הדפא אל יעא איש ממוקום
ולהלן הוא אמה ושמת לך מקום חמין ליה אשר ינדק שמה: אתיא נפק
מניקה פת הדפא אשר ינוס שמה ולהלן הוא אמה ואם יעא הממוקום
את גבול עיר מוקלטו אשר ינוס שמה: זאת פת גבול את גבול עיר
מקלטו אתיא גבול ממוקום פת הדפא את גבול עיר מוקלטו ולהלן הוא
ומיעא אותו גואהדס מחוץ לגבול עיר מוקלטו ואית ביה חוץ מחוץ
פת הדפא ומיעא אותו גואהדס מחוץ: ולהלן ומדותם מחוץ לעיר
את פת הדפא אלפים אמה: ונילף מקיני העיר וחוצה אלף אמה
לפיכך דנין חוץ מחוץ ואין דנין חוץ מחוץ: דנין מלי מודאסא
מדיברי קופי אבל מן התורה שנים עשר מילי פנגד מחנה ישן:
ושבתו העם ציוס השביעי אמר דם יהודה למלא שמון עשרל שבת
לא שונה לא שלטה בהן אמה ולישן שן ויהי ביום השביעי יעא פת
העם ללוקט וכך בתריה זיבא עמלק: אמר יוחנן משום ל שמעך בן
יחאיה לא שמוין ישראל שנתת בהלכתן הן נשאלן שן ביה
אמרי לך יקיים אשר ישמרו את שבתותי: וכך בתריה והביאותם
אלהדקדשי: אמר חייא בל אבא אמר לב יוחנן כל המשמר את השבת
בהלכתה אפילו עובד יעז באנוש מוחלילן שן אשרי אנו שאעשה יא
ובן אדם יחזיק בה שומר שבת מחללן אל תקרא מחללן לא מחס
לן: ויקראו בית ישראל את שמו מן דרשי ל שבת ומוקום
ישאל קראו אותו מן: תנן התם עשרה דברים נבראו

צין השמשות המן מכללן לפי שהוא יתא מועטו של עולם כבוד
 קדמה בורחשבה משטת ימי בראשית לקיים אף חדש תחת השמש
 והוא כזע גי איהת ירע שלמה ל יהושע אהרן אהרן
 שלדע פשות אומה דנע כשתן אדום אף הוא אדום אל לבן אמר
 דבאסי ענול בגידא ולבן במרגלית ל אעזר ככסדעי אגל אמה אנה
 שמושך לבו שלאדם ל יסי אמה הוא מגיד על שלמה שהוא מג
 לפ שאינו יורד לא בשבתות ולא בימים טובים ולא צום הביכונים
 אחרים אה כטס שהנציא מגיד להם חרדים וסתרים לישלכך המן
 מגיד להם חרדים וסתרים : הא פאיזה יצ אשה סורחת על בעלה
 הא אומרת הוא סרה עלי והוא אומר היא סורת עלי באין אצל
 משה לדין אה להן לבקר משפט לשהרית אה נעמה מישלה
 כפית בעמה צידוע שהיא סורחת עליו ואם נעמה בבית אביה צדוע
 שהוא סורח עליה : וכן המוכר עבד להכירו זה אה לקוחת זה לא
 אה לא מכרות באין אצל משה לדין אה להן לבקר משפט בשמות
 אם נמצא מן שלו בבית רבו לאשן בידוע שאינ מוכר ואם נמצא
 בבית רבו אחרון בידוע שהוא לקוח : וטעמו כעפוחה כדש דבי
 יהושוע אה באידם עם העיסקנישין : ל אעזר המודע אה כמות
 זו שצפה על גבי נפה ולשה בדבשו חמאה : לא כעפית כדש שכי
 אפשר לדבר והאתנא דבש אהר משכנתה נאדבעים במקלא שתגלי
 את הגדול בקטן ממנו כדי שישמיעו את האזן מה שיפולה לישמע כן
 לפי שאין מצוי עמו מתוק מדבש נתלה בו מאעפ שהוא למעלה ממנו
 ויאמר משהקם הדבר אשר צוה יצ מלא העומר ממנו ואם אה אה
 וכול לא העחו אהרן לא בשנת הארבעים תל כאשר צוה יצ אה משה

פ"ל
 כבזרה

זמרת
 אדני
 אגב
 זמרת
 יאמר
 זמרת
 עיל
 לז הוא
 אהרן
 לעיד
 אמה
 אהרן
 שבת
 עמי
 עק בן
 כה
 ימותים
 את השם
 נעשה
 א מחם
 אהרן
 אהרן

אכלו ישראל את המן החם כיתבם שלמשה הלא חזרם וישבתו
במחנה באכלים בעצבוק הארץ ולא היה עוד לחם בידם והצמד
אני וקצת כמה תל עשיית האשמה האחרונה שישלש קודם
שהק שבעת בצעים ועוד ועוד זה אחר בזה אשה בזה ענין
מלכות בני ישראל מנחם סך לפי אשכנז לפרשתו האחרונה
על אהרן ועל העברה ומה העם עם משה ואלה על אהרן
הדין אמר אלום בשמחה תבין עמוי מה דברך חסד אהרן
להם כל זמן שאתם מדיינין כגוף יורי אתם מדעין אתה חסד
ואם אהרן כל זמן שאתם מדיינין כגוף יורי אתם מדעין אתה חסד
וקצרות ושפתותיך בעולם וציעו אשמה שאלהם כל זמן
שנגע בהן עמאון וסבלן הוא אשמה ויאמר משה לאלהים
למה זה לא סג עמך עמך אשמה נגד עמך אשמה
למה זה העליתנו מעצ אהרן ליהררך ארץ מצרים ארץ מצרים
אין בנות פניו אלא בקרן אבל לא יתנו פניהם בזה לך להמית אהרן
ואת בני ואת מקרני בצמא מלאך היה אשמה אשמה אשמה
לפניהם לא להמית את ואת בני ואת מקרני בצמא אשמה אשמה
שלא ידם אנה לא חין אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
מסבך הוא ויעקב משה אביני לאמר מיה אשמה לעמך
לחודים שבה שלמשה שלא אמר הוא אלהי מדיינין נגדיו אהרן
אני מבקש עליהם וחננתם לא שמה עשה לעם הזה עור מעטת קני
אם לפני רבונות של עול בערך לבנים דהי אנה דוג שאמרתי אליהם
מקור ביתאמר לי שמהו בחיקיך באן מקום מסך ונגשה בעציה אבל
בעשחה עגל המקום מנביה ואשה מאיך ויאמר מדיינין אשמה

שנה
הדין
שלהם
נאמר
למשה
עם יק
אמר
שאל
הועיל
ב
לכס
העליות
שאל
שאל
מחצית
מכלול
מכונן
שנה
הדין
שאל
עד ש
דה שנה

ס"ד
א"י
לחלוט

עבוד לפע העם עבד על צדדיהם שכפשים קניניה ל יהודה אוב
עבד על חטא שלהם ל נחמיה אוב עבד לפע העם ודרגת אלוה יעל
לא עבד לפע העם והוציא להם מים וקח אתך מזקע ישל ליהוה
שלא יאמרו מעיקות היושם ומטך אשר בכית בו את היאר קח שם
והלכת זה אחי משלשה יבדים שהיו וישל מתרעמי עליהם
ואומי שלפוד ענותהן ואלהן קטורת ומטה אהלך וארון קטורתו
שלפוד ענות היא היא הדגה נבוא ביהוא היא היגה קרח ועדתו
ידעו שהוא שלפרטה ויתג את הקטרת וכפר על העם אחן קח
שלפוד ענות הוא הוא הדג את עזה ואת פלטיסואת בית שמש והדג
את עוזא לבקף ידעו שהוא שלפרכה וישב אחן יני בית עוצר ידעו
הגת שלשה יבדים ויבדך יני את ביה עוזא איום הגת ואת כל ביתו
מטה זה אומר שלפוד ענות הוא הוא מביא מפות על המעור נמצעים
לבקף ידעו שהוא שלפרכה ומטך אשר הכית בו את היאר קאציון
והלכת הניב עמד לפעך שם על הצוד בחדב אמר לו כל מקום שאות
מזיגה לישט דגלי אדם כעטן שנזמות כמראה אדם שוב אנו עומד למש
והניב צוד כמאן ליוסי בן זמרה אוב מקל זה גאמפיז הוא
והפית עליה יור אף כעטן אאו בית בעורו אמר לב עטוב תאמר
שחמפיו ינון הקדך מעשה בזה שיעד לרומי למוצו סמפונייסון
אמר לו הלקח אמר לו על מנת ללבוך אמר לו על מנת מנה
עשה נטלו והניחו על הקוק והיה מזה עליו צמטיש בקע הקדך צמולן
הכניש והסמפיון לא הקר ויהא שם הנקוס מטה אמר יבד
ל יהושוע אוב משה קראו מטה ומריבה ל לעזר המודעי אומר
המקום נציאו מטה וכדיבה שג ויקרא שם המקום מיכאן לבית דין

המוד
לפעד
ספרו
לא זב
לא יסו
תמחה
ביעז י
ומשפ
שיפ
את ירו
מזבד
זה ש
נשי
היא כ
בשונ
שליה
להכל
הקבר
לא י
גר ע
ובוא
יקב
ול

פיל
מאק
פיל
פיל
פיל

שלמה
לדודו של
שמואל לדודו

העולם הזה לדוד דור העולם הנא כך בדיו יהושפט ו' איעזר המודיע
אזל מודורו של שמואל לדודו של משיח שיש בו שלשה דורות ומנן
שיש בו שלשה דורות שנ' יראוך עם שמש ולפני יריח דור דוריים
ו ברכיה בשם ה' היא ברכה כל זמן שזרעו של עמלק קיים בעולם
כאן כנף מכסה פניו: וכל זמן שאין זרעו של עמלק קיים ולא יכנס
עוד מורוך והון עיניך וזאת את מורוך: ו' לוי בשם בשם דחמא
כל חנה כל זמן שזרעו של עמלק קיים בעולם כוונתו אין קודת רוח
לפני כסא כבודו: אבד זרעו של עמלק נתישב כסא מלכות ומה
טעמיה האויב תמו הדבות לתע ונערים נתשת אבד כנס המה וי' וי'
לעולם ישב כונן למשפט כסאו ואזל מלך עולם געד אבדו גוים
מארצו כן יאמר בעל הדחמיט ימלוך מלכותיה ויעמה פרחקה
ויקדיב משיחיה כה' גוים מינו ובה' עמו כל בית ישראל:

אמן כן יאמר רחום
ישמע יתרו

מדתות ארבע מלך מלכי המלטים: בורא קדישין ועיראוחיות
ומלכאים: יחד יודוהו גדודיו וחין לפניו עורכים: יתבדך ויתעלה
שמו ויכב על כלבים: אשר בחר בעמו ועלם על מלכים: ועת
לנו תורתו מורה לנבוכים: אור לכל נתיבותי לכל הדרכים:
להיות לנו לב אחד בכל מה ללבים: להשות בין עשיר ודש ואיש
תכבים: כי יעזרנו לחקרה ויסקר סירים סבוכים: יתמוך גותנו
בה לבל יהי נמלים: דקיים לנו שבעה דועים ושמונה נקיבים:
יזינת הגדול הגבור והגורא

ללמ
להור
בקר
אבד
עלינו
פכת
שאר
אד
עזי
עלי
עוז
ומג
ל
את
ביום
ידוך
וכן
תקנו
שהי
גידא
הקצר

ללמוד וללמד בחיך נעים ובשפה במדה : לשמור לעשות ולקיים
 להורות בכל התורה : יגיה השכינו ויעמידנו בקרב אורה : יקבץ פזרין
 בקרוב ויזבלו שי למורא : ירחם שכולה וקלמוהיה פתה וסורה :
 אדשקד שינו היכל ועזרה : אמר פן יאמר וסביב נשערה : יגן
 עלינו בשלום מכל אף ועברה : פי הוא מעזינו ומנוסבם ערה :
 פכת יי עזי ומעלי ומנוסי ביום ערה : זה הוא
 שאמר הכת יי עזי ומעזיותנוסי ביום ערה אלך גוים יבאו במאפסי
 ארץ ויאמרו אך שקר נחלו אבותינו הכל ואקבם מועני : יי עזי אין
 עזי לא תקפי כמם דאת אמר תעז ידך תגים ימיניך : דא עזי שהעז
 שלו וכך הוא אומי יי עוז לעמו ונאמ עוז התאזר אומי עוודיעו לי לנשי
 עוז קרוע יי : ומעש שמתקפן שלישראל וכך הוא אומי יי עזי
 ומגוינו בוכטה לבי ועשרתי : ואומי פי היית מעוז לכל מעוז לאביון בער
 לי : דא ומעזי שנתק לנו עז ואין עוז לא תורה שני יי עוז לעמו יתן
 דא שנתק לנו את הדיעין שני ועק מלך משפט אהב : דא שנתק לנו
 את המלכות שני ויתן עוז למלכו אמר יי בעזך ישמח מלך ומנוסי
 ביום יורה לך גו שגוא מחצן שלישראל וכך הוא מלך עז ושמיינו בו
 ירוץ עדיק ונשגב : ואומי משגבי ומנוסי מושיעי מחמוס תושיעיני
 וכך הוא אומי ברשעים ועיני רשעים תפלה ומנוסי אבד בעהם : אבדה
 תקותך ממי שאמר והיה העול : מושליך אותו במשך למתהוץ לפתלסטים
 שהיו חבושיך בבית האמורים התב אחר התורה ופדחו צולן בשתייראחו
 שכן ולא ברח כוץ ששגה שלטן התחיל שגהם במקל נשתייז אמר ליה
 גודא ביושא תפדה כמות זוןך מך ולא הוית עדיק : כן לעתיד לבא
 הקצה אומי לרשעים התשובה לפנכם ולא היי מושליך לעשות תשובה

דע
 זנן
 זלם
 נק
 מא
 לוח
 מה
 ויי
 גוים
 ה
 חיות
 ויתעלה
 ופתן
 איש
 דגותן
 ס

לא ועיני דשעיס תכליטהגנוס. אנך מעהם לכך נסקסכנך וסיכין ו
 ותקותם מפה נפש: הוי ומנוסי ביום יצה שהוא רוחעך שלישרא: אלון
 גוים יבאו מאפסי ארץ ויאמרו אך שקר נחלך אנותינ על ידי שמועה
 ששומעין אומות העולם בנשים ונפלאות שנעשו להם לישראהן ידאך
 ומתמוגגין ונפליין ובאין להדבק תחת כנפי השכינה וכן את מועא כיון
 ששמעו אומות העולם בנשים שנעשו להם לישרא במעדים נעל הים
 ומה שאילע לפיעה ופך שלו מיד שמעו עמם ידקדוק: אז נבהלו
 אלופי אדום תיכול עליהם אימתה ופחד: וכן רחב אומרת כי שמענו
 את אשר הוציט יך את מי יססוף. מפניכם ונשמעו וימס לבבינו
 וכן את מועא ביתח כיון ששמעו בנשי וגבורות שנעשו להן לישרא
 ותודה שניתנה להן מיד מאס כל אילים וצא להידיבק תחת כנפי שמים
 מינין ממה שקרין בענין וישמעו יתרו כהן מדין וכן את מועא בנות
 המלך המשיה בחדה יגלה כיון ששמעין בנשים ונפלאות שנעשו
 להם לישרא מיד הן כנפלין בטונות ומודים במי שאמ והיה הע כולו
 וכן הוא אומ ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו
 אשר עשו לו להשגחות להפד פלות ולעשועים ואומ והלכו עמים
 רבים ואמדו לבו ובעלה אלהי יך אל בית אהי יעקב ויורינו מדרבין
 ונלכה בארחותינו: ואומ ופלוו גוים רבים אלי יך ביום ההוא: טה אמר
 יך יעב עוד אשר יבואו עמם יישיבי עדים רבות: והלכו יושבי אמת
 אל אהרן לאמר נלכה הלוך להלות אתכע יך ולצקש אתיך יעב בידו
 ולהלות אתכע יך: ואומ כה אמר יך יעב במדינהמה אשר יחזקו
 עשרה אנשים בכל לשונות הגוים והמדין בככף ויש יהודי לאמר
 נלכה עמם ישיבינו אלהים עמכם: ומה הוא שאמ הכתוב

לך
 בש
 ואו
 שמ
 שי
 אומ
 האר
 וכן
 לא ע
 אלון
 חבו
 לא ע
 בימי
 נאמ
 שהב
 שכן
 אומ
 וכן ה
 במי
 שכו
 אומר
 מפני
 ממנו

לץ תכה ופתי יעדים לץ תכה זה פרעה שהכהו הקלה זכות משונת
 בשביל ששלה יצא ישראל ופתי יעדים שיוני שבי הארץ וכן הוא אומ
 ואולם בעבור זאת העמדתך בעבור הראתך את כחי ולכנן ספר
 שמי בכל הארץ לא ידעו וישל למעדים ולא נפדע מן המצד לא
 שיתגדל שמו שלמי שאמ והיה הע ויפיר בו מי שאינ מכיר וכן הוא
 אומר כי שם יצאקרא הבו גודל ללהינו: ל נוהראי אומ מרת שם מדת
 הארץ הוא הגליונים מתגלים במלחמה והגבורים יודין ונעתיך
 וכן היה ל נוהראי אומ מנן שלא יוד אבינו אנדהם לכבשן האש
 לא שיעשה לו המקום נסים בשביל שיתגדל שמו בעול שז ויאמר
 אליו אפי יצ אשר הוצאתך מאור בשמים לכך נאמ כי שם יצ אקרא
 הבו גודל ללהינו: וכן היה ל נוהראי אומ מנין שלא יוד אבותינו למע
 לא שיעשה להם המקום נסים בשביל שיתגדל שמו בעולם שז ויהי
 בימים הדבים ההם וימת מלך מעלוק וישמע אהיט אתמאסנס וץ לכך
 נאמ כי שם יצ אקרא: וכן היה ל נוהראי אומ מנין שאי כלמסבות
 שהביא המקום על המעדים למעדים לא בשביל שיתגדל שמו בעולם
 שכן פרעה אומ בראשונה מי יצ אשר אשמע בקולו וצאצונה הוא
 אומ יצ העדיק ופרעה ועבדו הרשעים: לכך נאמ כי שם יצ אקרא
 וכן היה ל נוהראי אומ מנין שכל נסים וגבורות שעשה המקום לאבותיך
 כמיץ ועל הישעל נחלו ארנון אינן לא בשביל שיתגדל שמו בעול
 שז ויהי בשמע כלמלכי האמרי אשר בעבד היצוץ ימה: וכן רחב
 אומרת לשלוחי הושוע כי שמענו את אשר הוציש יצ אתמיזם סוף
 מפניכם ונשמע וימת לבינו מופע מה כי יצ אהיטם ה: אהיטם בשמים
 ממעל ועל הארץ מתחת: וכן יתלו אמר עתה ידעתה כי גודלתי מכל

ו
 זלון
 יה
 אץ
 יון
 זים
 הלן
 עט
 י
 מים
 זימת
 שין
 כולן
 יזבו
 גים
 יפן
 אמר
 זיאת
 צדוק
 חזקו
 למר
 יתוב

אכ
ותולי
קורא
נאים
היזק
ונקלז
כיון
שענ
מהק
שפס
צופי
ציהו
ממנ
לקד
אחא
קיני
צהו
מלנ
שהי
חתג
ויהי

האלהים : ואנכי ברוך יי אשר העיל אתכם מיד הארץ וכל לבך נאמ וישמע
יתרו : וישמע אל צו יתרו מה שמועה שמע ונא : ל יהושוע אומר
מלחמת עמלק שמע ונא שכן היא כתובה בצדה שנ ויהלש יהושוע
את עמלק : ל אעזר המודעי אוק מתק תורה שמע ונא שכן מצינו
ביום שניתנה תורה לישאל לעומלכי תכל בהיעליהם שנ ונהיכלו כל
אומר כפוך : נתק בעו כל אומות העולם איעל בלעם אמרו לו דומה
שהמקום מאבר את עלמו במים כדרך שאינדם לאנשי יור המבול
בעת שנ יצ למבול ושכ אמר להק שוטים ככר נשבע שאינו מביא
מבול לעולם שנ כי מי נח זאת לו אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד
על הארץ אמרו לו בודאי מבול שלמים אינו מביא אבל מביא מבול
של אש : לפי שאינם מודים בנמים ונפלאות שנעשין לאב בעולם לא
אומ שמא בוא זה טבעו של עולם ארבעה יסודות הק כל אחד ואחד
מציק בצמח ידוע לכך אמרו מבול שלמים אינו מבול של אש הוא אביא
ועוד מבול של רוח ועוד מבול של עפר : אמר להן אינו מביא לא
מבול שלמים ולא מבול של אש תורה נתק לעמו ושכר משלם לידו אין
כיון ששמעו ממנו הדבר הזה פנו כולם איש איש למקומו : ל
איעזר אוק קריעתים סוף שמע ונא שפך מצינו ביום שנקדע ים
לישאל שמעו מקוף העולם ועד סופו שנ ויהי כשמע כל מלכי
האמרי אשר בעבר היידק זמה וכל מלכי הכנעני אשר עלה ים את
אשר הוביש יצ את מי המקוף מפני בני ישראל עד עברם וכן לחב אומ
לשלוח יהושוע כי שמענו את אשר הוביש יצ את מי ים סוף מפנינו
אמידו בת עשר שנים היתה בשעה שיצאו ישראל מצרים : כל
ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר זנתה : לחמשים שנה נתקיימה

אמרה בשלשה דברים הטאת ימחל לי כחכל ובחלון ובסוכה שנ
ותולידם בחבל בש החלון ותעמנס בפשתי העץ יתנו בתחלה היו
קוראין אותו יתל שנ וילך משה וישב אליתר התנו כיון שעשה מעשים
נאים הוסיפו לו אות אחר ונקרא יתנו וכן את מוצא באברהם מתחלה
היו קוראין אותו אצלם כיון שעשה מעשים נאים הוסיפו לו אות אחר
ונקרא אברהם וכן את מוצא שני בתחלה היו קוראין אותה שרי
כיון שעשת מעשים נאים הוסיפו לה אות אחר ונקראת שרה לכלהעו
וכן את מוצא בהושבע מיתחלה היו קוראין אותה הושע וכיון
שעשה מעשים נאים הוסיפו לו אות אחר ונקרא יהושע ויש שמעין
מהק ישלך ללמוד מעבדו מתחלה היו קוראין אותו עפרון כיון
שפסק דמים עם אבינו אברהם ואם לו ארץ אלבע מאות שקל כסף
ציע ובינך מה היא מעב מימנו אות אחר ונקרא עפרון וכן את מוצא
ביהונדב מתחלה היו קוראין אותו יהונדב וכיון שעשתה ליהוא מנעו
ממנו אות אחר ונקרא יונדב מיטין אמרו אליתחבד לרשע אפילו
ליקדכו לתורה וכן את מוצא באחאב בן קוליה בתחלה היו קוראין את
אחאב כיון שעשה מעשים רעים מנעו ממנו אות אחר ונקרא אחב
שבעה שמונת נקראו ליתרו יתל יתרו חובב לעול פטל כ
קיני יתל שיתב פרשה בתול נתק ליה קצה נתק ליה קצה פרשה להתגד
בה והיטוי מנוי קקעס שנ והנה תחלה מכלהעם יתנו שעשה
מעשים נאים חובב שהיה הביב למקום בן שהיה כבג למקום דעול
שהיה לעכמקום וכך הוא אמר ויבא אהרן וכל זקע ישי ללכל לחם
חתך משה לפני השמים כוטטל שפט כל עץ שבעולם דא פוטטל אמ
ל יהושעב למה נקרא שמו מטייל עלים שהאיר לו הקצה בתשובה

צע
ל
ב
עו
כלו
עה
גו
ניא
ד
צוב
סא
אח
אח
לא
דואו
ל
יס
ט
שאת
אמי
מעט
פל
גיורה

שכך מצ' בלשון יוני קוראין לכרמוט: קע שקנה העולם הבא:
בהן מדין ל' יהושע אופ' כומ' היה כעעך שנ' ויהונתן כג' שם ב' מנשה
הוא ובניו היו בהנים לשבט הדני: ל' לעזר המודעי אופ' שלהיה כעעך
שנ' ובני דוד בהנים היו: ל' לעזר אופ' ופי' בני דוד בהנים היו לארבעין
הון ואמ' לב שרי ליה לעזרובא מרובנ' ל' ימיר עורבא מירבנ' אנא שרו
ל' תגראי ברישא רבת' ובני דוד בהנים היו ופי' בני דוד בהנים היו לא
לומר לך מה סך נוטל חלק בראש כד תלמיד הפנוטל חלק בצאש:
ובהן מנא לך דבת וקד שתי לכ' דב' שבק' יטה ל' ברוך ראשן ולפתוח
ראשן וליטול מנה יפה ראשן ואומ' ג' ענדא היאנרי היה טה' לדוד
ופי' לדוד היה טה' ולכל העולם היה כהן לא לב לדוד היה: התק' משה
מתחלה ד' היה משה מכבד שנ' וישב אל יתר חתנו עכשו התחיל חמוץ
מכבדו אמרו לו מה טיבך אמר להם התק' משה אפי': את כל
אשך עשה להים למושה ולישכא עמו שקול משה פישכא וישכא
שקולין משה שקול הרב בתלמיד והתלמיד כנגדו: כיהו יציא
יע את ישראל ממצרים מיצאך אתה לבד ששקול' יצואת מצרים
לפע המקום ב' כנגד כל נשים וגבורות שגשה הם לישכא:
ייקח יתרו חתן משה את יעפודה אשת משה אתה שלוחיה: ל' יהושע
אופ' אחר ששקול' בקצ' כלומר לא גירשה לא אמר לה לפי לבית
אביר: ל' לעזר המודעי אופ' אחר ששקול' באגדת ונא עמן אחר
שלוחיה ונאמ' וכתב לה ספר פדיות ונתן צידה ושפחה מבייתו:
מה שילוח האמר להלך גט וק' שילוח האמר כ' גט: אימת
שילוח בשעה שאמר לוהגן למשה לך והוציא את ישראל ממצר' לסח
את אשתו ואת בניו והרביבם עלהמט' אמר לו המקום לאהרן ע'

לקח
לוי
או
לוי
האח
להל
אשר
אדף
העב
דבר
פיל
אופ'
המוד
עליו
את
כתיב
ואי
ופי'
אלו
ואש
תל'
אמר
ובכ'

לקראת

לקראת אחיך המדבדה יצא לקראתנו התחיל מגפכנו ומנשקו אמר
לו משה אחיך היכא היית כל שנים הללו אמר לו במדין אמר לו מה טיבן
או בני אדם שעמך אמר לו אשתי ובני הן להיכך אתה מוליכאן אמר
לן למען אמר לו על הדאשונם מצטערין עכשו אתה מביא לנו ארז
האחדונים מיד אמר לה חזרי לבית אביך מיד נטלה את בניה וחזרה
לה לבית אביה לכך נאמי אחד שלוהיה ואת שני בניה ואת שני בניה
אשר שם האחד גרשם כי אמר גד היית בארץ נכריה ל יהושע אומ
ארץ נכריה הוא לי בודאי ל לעזר המודעי אומ בארץ נכריה שכל
העול עובדין עני ואני עובד את מי שאני יהיה העולם שני לאהי
דבל ויקרא ארץ ממזרח שמשוער מבואו ושם האחד איעזר
כילאוי אבי בעזרי ויעזרי מחרב פדעה: אימתו בעילו המק ל יהושע
אומ בשעה שאמר לדתן מי שמך לאיש שר ושכני עלינו ל לעזר
המודעי אומ תפשו את משה והעלוהו לבימה נפתוהו ונחו לו ספק
על עמארו ירי מלאך מן השמים כדמות משה תפשו את המלאך והניחו
את משה ל אומ אומ בע אדם שתפשו את משה עשאן המקום
כתים כתים אלמים אלמים וקומין: אומדין לאלמים היכאן ביהמיה
ואינן יכולין לדבר: להללם ואינן שונעים לקומין ואנן חוזק
וכן הוא אומ ביהמיה כה לאדם: ויבא יתרו חתן משה ובעו ומשתו
אלמשה למה נאמי לפי שני ואמי אלמשה אע חתך יתרו בא לך
ומשתך ושני בניה עמה איפ יודיע בניה שלמשה אובניה ממקום אחר
תל יבא יתרו חתן משה ובעו ומשתו בניה שלמשה ולא בניה ממקום
אחר: אומ ביהמיה כה רדי כה משה עליו אדם שעתה בביתו
ובבניהם עליו עכשו יבא למדנה תהו הזה שחוק בו כלום לכך

ישו
ש
י
ר
ג
א
טוח
לדוד
משה
זמין
כל
שדל
עיא
רים
ל יהושע
לבית
אחר
תו
אימת
לסח
ק
לקראת

נאמ אל המדבר : ויאמ אל משה אעתינך יתרו בא לך ליהושע
 אומ שלח לו ביד שליח : ל אעזר המודעי אומ שלח לוצאי גדו וידה
 לתוך מחנה ישראל עשה בקיני ואם אי אתה עשה בנגי עשה בנגן אשתך
 ואם אי אתה עשה בנגן אשתך עשה בנגן בעך : ל אעזר אומ אמ לו
 הקצה למשה את שאמרתי והיה העול שנ לא הוסיף דבר ויקרא ארץ
 את שמקרב ואע מרחק את שקרצתי את יהרו ולא דאקתו אדם זה
 שבא מענך לא בא לא להתגייר לא בא לא להכנס תחת בנפי השביע
 אף אתה קרביהו ואל תרחקיהו מכאן אמרו לעולם יהא אדם מרחק
 בשמאל ומקרב בימין לא כדרך שעשה אישע לגיחזי שדיחוק לעולם
 תנו דבנג לעולם תהא שמאל יוחה וימין מקרבת לא כאישע שדחפו
 לגיחזי בשתי ידין ולא כל יהושע בנג פתחיה שדחפו ליושוע הנצרי
 בשתי ידין : אישע מאי היא יאמי אתה עמך לומי אישע ואיתקיש
 קמיה דהבא וכספא ולא קבילכי נמס מזל גיחזי בתריה אמר
 ליה אמר לך פדיון שביים איקלע אמ ליה אשתבע ושקל הינו דבת
 ויאמר נעמן הואל קח בכרים : כי אתה אמר ליה אישע מאי
 בא גחזי ויאמר ליה אלך עבדך אנה ואם ויאמר לו לבי הלך כאשו
 הפך איש מעל מדבנתו לקריתך העה יקחת כסף וזהב ולקחת בנ
 וזתים ופרמאים ועאן ובקר ומי שקל בולה אי : כסף ובגדים הוא
 דשקל אמר יצחק באותה שעה צונו צאו לאישע שהיה עוסק
 בשמונה שרצים אמר לודשעה גיע עד שרעטול שכר שמונה
 שרצים יהי לעוא שערעת נעמן תדבק
 בגידו ויבנו עד צוף כל הדורות
 ו

לו בכרא

מי
 לב
 אס
 אמ
 ביד
 להכ
 חקי
 דאנ
 המד
 לאה
 דפי
 שלכ
 ל ש
 אחו
 שלכ
 אמר
 עיני
 מרב
 קפל
 שמי
 הוא
 להי
 אתה

מיד ויעא מלפניו מצודע כשלך : ויעא בעולם הזה מלפניו בעולם הבא :
 לבסוף נתחרט עליו אישע ובקש להחזירו דעת וילך אישע ומנשך
 אמר לו יחנך שהלך להחזיר דעתו בתשובה ולא חזר אמר לחזון בך
 אמר ליה כבד מקובל אע ממך כלהחוטא ומחטיא דביס אין מקפיקין
 בידו לעשות תשובה : מה עשה איכא דאמר עשה אבן שואבת תלה
 לה לחטאת ירבעם בן נבט והעמידה בין שמים לאדץ : ואיכא דאמרי
 חקק לה שם אפומה והיתה מברזת ואומדג אנבי ולא יהיה : ואיכא
 דאמרי מנע לבגן מבי מדנשא דעת ויאמרו בני העינים אלישע הנה
 המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך עד מוטנו מכלל דעד הווא יומא
 לא הוו נפישין : ל יהושוע בן פרחיה אמר שדחתו לישוע מאי היא :
 דבי קטלינהו ימאי מלכא לרצח אזל ל יהושוע בן פרחיה אזל לאלעזר עירא
 שלמץ ושמעק בן שטח אטמנתיה אחתיה כי הוא שלמא שלח ליה
 ל שמעון בן שטח כתבא מני ירושלם עיר הקדש ליבי אלעזר עירא שלמץ
 אחותי : בעלי שדדי בתוכך וזע יושבת שלמיה אמר שמוע משה הורה
 שלמא : קם אתא נקוטו אושפי זאקס ביקריהו ועבדו להו יקרא טבא
 אמר ל יהושוע כמה אפסעא זו שלכנו נאה וטובה אמר ליה ישוב ל
 עיניה תרוטות : אמר ליה דשע בכך אתה עוסק ולפן נתכוונתה אפיק
 מדבע מאה שיפורי ושמנתיה : בייומא הוה קראת לקמיה אמר ליה
 קבלן ולוא הוה קא משגח ציה : למחר אתא אשכחיה דהוה קאליקרית
 שמוע סבד לא הוה קא משתעי בהדיה זאחד ליה צדיה הוה סבד מנלח
 הוה דקא נח ליה נפך זקף לבעתא וסגיד ליה : כיהוה תלת יומא אמר
 ליה הדל בך אמר ליה כבד מקובל אע ממך שכלהחוטא ומחטיא
 את הדביס אין מקפיקין בידו לעשות תשובה : ואמ מל ישוע הנעדי

פ"ב
 ח"ג
 אג"ט

פ"ב
 ע"ק

פ"ב
 ע"ד
 ב

אשע
 ירה
 נך
 לו
 דץ
 גיה
 שבינה
 חק
 לעולם
 זכו
 דנצרי
 קישא
 —
 דכת
 עאז
 מאש
 זתב
 הוא
 דף
 מונה
 ד
 דת
 י

שבעולם שנ טובה הטובה כל הטובה על כל הטובה ל אעזר המודעי
אומ בטובה הצאר הגיד לו אמ לו צאר שעתן לנו המקום אנו טועמין
בה טועטדבש טעם חלב טעם יין חדש טעם יין ישן טעם כל מטעמים
שבעולם שנ טובה הטובה כל הטובה על כל הטובה ל אעזר אומ
בטובה ארץ ישראל הגיד לי אמר לו עתיד המקום ליתן לנו ארץ ישראל
ועולם הבא ועולם הדין ומלכות בית דוד וכהונה ולוייה שנ טובה
הטובה כל הטובה על כל הטובה אשר היצילו מיד מצ מצות
סבלון ההוא שלמעל ויאמץ יתרו ברוך יצ תע ל נפיק גנאי למשה
ולפיעתו שהרי טעמים רבוא ה היא המקום במצ ולאמיה אחד מהן
שפתח וצירך המקום אנו ש אמר שיהא לא אמרו בשירותם ברוך
יני כיוצא בו תנאי ל מפיס גנאי לו להקדישו ולקיעתו שסר העול
פרח בשירה והוא לא פונע בשירה אמר ל נהום ודיש בר קפד
ביעפודי לפערה הפערה נפס מה כל מיפ מצאמצע התיבות פתח
וזה קתום מפיס טעם הקצף לשנות חזקה משיח וסנה דייב
גור ומגור עמדה פ דין לפע הקבלה דאמרה רבנו שלעולם
ומה דוד מלך יש עשה לפעך כמה שירות את שצחות לא עשות משיח
חזקהו שעשית לו כ היהים הללו והפלת לפענו כמה אפלוקות ולא
אמץ לפעך אפילו שירה וחת עכשות עשהו משיח כן מלאך וסמנו
מיד עמך ש אומץ אמר שירה שנ מופקך הארץ זמירות
שמענו יצוי לצדק אמר מה העולם לפע הקבלה רבנו שלעול עשה
צביונו של יצויק חזה אמר שירה אמר הקבלה רזילו רזילו אמ שר
העולם אמר לי עת צרת יצתה בתקול וצדק צדיקים בנדי ובגד בוגדים
בגדי בלי צדיקים בנדי ובגד בוגדים אמר ואית מא רב

א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט
י
יא
יב
יג
יד
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מו
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סו
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט
ת
תא
תב
תג
תד
תה
תו
תז
תח
תט

יצחק עד אמתו בזוזי ובזוזי דבזוזי לכך נקתם על לשון שר העולם
וכת למרבה אשר היציל אתכם מיד מצרים מהתלומיך פדעה
מיד מי שנקדא תנן הגדול שנהנע עליך התנן הגדול אשר היציל
אתכם זה משה ואהרן אשר היציל את העם או ישר מתחת קבלוק
פדעה ושלמיץ עתה ידעת כי גדול יי מכל האלים תנו רבנן שלשה
בני אדם אמרו שבתו שלהקבה והיה נאה להן לומר וא אמרו אחר
היינו אומלילן מעיך ידעת משה רב ביקר אמר היצור תגמי
פעלן כי כל דבריו משהט או אמר אחר היינו אומלילן מעיך ידעת
אם לפי שהראו הקבה וי טובו עמד על מנהגו של עול דבת
ויאמר אע"פ כי כל כוונתו נלפנך ואומלילן ידע דרכיו למשה נאה לו
לאמר כל דרכיו משפט נכוד נצל שהוק עצמות אמר וכל דירי
ארעא בלא חשיבין קדמותי וכמעצויה עבדי בכל בני אנשא אלו אמרו
אחר לא היינו מאמינים בו לא לפי שהיה הוא עצמו מלך על כל העולם
ולבסוף נשרד ועם היות ^{בני} חלוקה ועקבא פתורין יטעמוניה
ותפסתן לבהמות ולחיות שני ושוד בהמות יחיות וכיון שחזר למלכות
הודה בני שאמר והיה העולם פולו ואמר וכל דירי ארעא בלא חשיבין
קדמותי ויתרון אמר עתה ידעת כי גדול יי מכל האלים או אמר
אחר היינו אומלילן מעיך ידעת לא לפי שהיה יתרו עובר עז בתולה ולא
הניח עז בעולם עד שעברה וראה שאין בהן ממש ופיון ששמע בגבורתו
שלהקבה מיד הודה ואמר עתה ידעת כי גדול יי מכל האלים עתה
ידעת עד עכשו לא הודה בדבר כי גדול יי מכל האלים אמרו מתחלה
לא היה עבד כולל לברוא ממש עכשו הוציא המק ששים רבוא בני אדם
לכך נאמר כי גדול יי מכל האלים וי גדול יי מכל האלים אמרו

מתה
אדם
שנה
שיד
כי צד
שחי
עליה
מאי
נדי
רב
דלת
היה
יסע
לא
משה
דיר
וגמל
שעב
ולא
עלי
בש
גמל
שנ

מתחלה לא הניח יתרו עז בעולם שלא עבדה עכשו חזרה בדבר ש
 אהים האהים בלהארים מכל האהים: נעמן חזרה בדבר יתרו ממנו
 שנ הנה נא ידעתי כי אין אהים בכל הארץ כי אהם בישרא ובקרה האנה
 שאדה שנ כי יני אהיפם הוא אהים בשמים ממעל ועלה הארץ מעותה
 כי בדבר אשר זרו עליהם: פכידו היו לשעבר שביתל שבמהטבה
 שחיטתו המעל לאבד את ישראל בה דנק המקום כי בדבר אשר זרו
 עליהם: לא מאי כי בדבר אשר זרו עליהם בקדרה שבשילונה נתכשלו
 מאי משמע דחאיי זרו עליהם לעשנא דקיידיה האדנית ויזר יעקב
 נזיד: דכי חזקיה תאמא וכי יזיד איש מזיד מקדיח תבשילו אלהיה
 ובמדוי לדבאשי מאי משמע דהאיי יזיד לעשנא דבישולי הנא
 דנת ויזר יעקב נזיד: ויקח יתרו חתן משה עלה וזבחים לאלהים
 הרי חתן משה עליו: אדם שהוא עומד ומזבח ומקטר לעז בכל
 יום עכשין יבוא עולה וזבחים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני ישראל
 לאכל לחם משה לאיבן הלך והלא מעלה יעז לקראתו שנ וייבא
 משה לקראת חתנו לא מלמו: שאדה עומד וישמש: דכדיה דרש
 ו צדוק כשהיה דבן גמליאל עומד וישמש אמרו צדיק שאנו מקובלי
 וגמליאל ביל עומד וישמש: הושע מצאנו גדול מירבן גמליאל
 שעמד וישמש: אמרו לו היזהר חמר להם זבחים שנ והוא עומד
 ולא בני אדם כשרים לא בני אדם שעובדין גמליאל עיקר לפני המקום
 על אחת במה וכמה לרפן גמליאל שעומד וישמש לפני בני אדם
 כשרים ועסיק בתור: אמר צדוק מצאנו גדול משה וזבחים
 גמליאל שעומד ומשמש אמר משה אמר להם אלה השמים כדקראו
 שנותן לכל אחד ואחד יצרתי כל גויה ותנייה די מחקירה שנ נותן

נא
 היית

ל אעזר אומי חזי
 הטענה כאדם שבא
 (טען) משאו על המורה
 ונעזק עליו כך כרעה
 בא (הכבוד עול) על
 ישרא גבן (א ינת) לכם
 ונעזק עליו כי בדבר א
 וזר עליהם: נא

לם
 ענה
 עיל
 ילוק
 אשה
 זר
 ה
 ית
 יבת
 ית
 ילו
 ירו
 זמח
 עולם
 —
 מלכות
 שיבן
 אמר
 וכל
 בנות
 עתה
 עתה
 אדם
 גרו

לחם לכל בשכ ואוב נתק לצדמה להמה ולא בני אדם פשיט לא
בני אדם עובדין עץ ומכעיסין לפני על אחת כנה ונה להבין גמלא
שעומד ומשמש לפני בני אדם פשיט ועסיקין בתו לפי האלים
אם ל אבוק על הנהנה מסעודה שלתלמידיה שרו בתוכה לאילו
נהנה מקווי השכינה שנ ויבא אהרן וכלקע ישראל לאכל לחם עם
התק משה לפני האלים וכי לפני האלים אכלו והלא לפני משה
אכלו לא לומר לך כלהנהנה מסעודה שתלמידי הכ בתוכה כאלו
נהנה מקווי השכינה: ויהי ממחרת ממחרת אם הכיפודים:

וישב משה לשפט את העם כמנהגו: ויעמד העם על משה תנא
ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני יצ מצוה בני דונק שיעמדו
אם ל יודה שמעתי שאם כצו בית דין להושיב את שניהם מושיבין
אינו אסור לא שלא יהא אחד יושב ואחד עומד ואחד מדבר כל
צרכו ואחד אומר לוקנה דבריך: אמר עולא מהלוקת בבעלי דינן
אבל בעידיס דברי הכל בעמידה ובעלי דינן בשעת גמל דין דני
הכל דייק בשיבה והכל בעמידה שנ וישב משה לשפט את העם
ויעמד העם על משה: מן הבקר עד הערב: וכי מבקר ועד ערב
היה משה יושב ודק את ישראל ואלא אף הד דייקן זשבין לא עד זמן
סעודה לא כל הדין אמר לאמתו מעלה עליו כאלו שותק במעשה
בדא שית נאם פאן מן בקר עד ערב ועאמ להלך ויהי ערב ויהי בקר:
ל אמי ול אסי הוותב יתק' בי פעמודי וכל שעתא טפחי מע
בדא דשא אגלי מאן דאית ליה דינא ניעון: רב הסדא ודבה בר
בר חניא הוו יתבי כוליה ימא בדינא והוה קא חלוש לביהו: תנא להו
חייא בר בר מדפת: וועמד העם על משה מן הבקר עד הערב וכי תעם
על דעתך

שמע
א
להק
עדה
בדין
מאכ
אמ
אתה
העם
מה
ואמר
ני יהי
זד
האליב
המוד
ואמ
שנית
ומפ
ליתרו
קב
תכל
אומ
נתא

שמשה יושב ודן כלהיום כולו תורתו אמת נעשית לא כל דייג שדן
ין אמת לאמתו מפילו שעה אחת מעלה עליו הכת כלן נעשה שנתם
להקרה במעשה בראשית בתי הכא ויעמד העם על משה מן הבקר
עד הערב ופך התם ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: עד מה יושבין
בדין אמר רב ששת עד זמן מעודה והי שעה ששית שהיא שעת
מאכל שלתלמידי חכ: וילא אתך משה את כל אשר הוא עושה לעם
אמ לו כמלך שיושב ועבדיו עומדין כך אתה עושה להן לוישראל מדוע
אתה יושב לבדיך וכלהעם נצב עליך: ויאמר משה לחתנו כי יבא אלי
העם לדבר אלהים דבר זה שא יהודה איש נכר עק את רבך במליאל
מה דמה משה לומר כי יבא לי העם לדבר אלהים אמר לו ואם לאו מה
יאמר כי יבא אלי העם לדבר כמא אמר אלהים יפה אמר:
כי יהיה להם דבר בא אלי בין טומאה לטהרה: ושפטתי בין איש
זה דין שאין בו פשעה ונפטלים והולכים כרעים: והודעת את הקי
האלהים או גדוד: ואת תודותיו או הודאות כך דברי י יהושוע: לא עזר
המודעי אומ' וחודעת את חקי האלהים או עניות ואת תודותיו או גדוד:
ויאמר חתן משה אין לא טוב הדבר אשר אתה עושה חביבה הוא יתנו
שניתן לו מקום להתגדד בו זה מעי זקנים היה הגון לפט בקרה
ומפני מה לא עוהו הקרה למשה תחלה לא כדאי ליתן גדולה
ליתנו בעיני משה וכל צני ישדל לומר גדול היה יתנו שהסכים
בקרה על דבריו שנאם את הדבר הקרה העשה ועור אלהים: נבל
תבל ל יהושוע אומ' יחללו אותך ויקטנו אותך: לא עזר המודעי
אומ' ינבלו אותך: לא עזר המודעי אומ' ינבלו אותך וינשרו אותך
מתאניה זו שעליה ננשרין וכך הוא אומ' כנבל עליה מנפך וכנבלת

שאל
אמר
יש
אילו
עם
ב
הכל
ם
תנא
שיעמו
שיב
כל
דין
אורי
זעפ
ערב
זמן
עשה
בקר
זי מע
בר
להו
יתע
דעתך

אנשי
תורה
אנשי
עצמ
אנשי
למים
שאין
בעלי
לצא
לודפי
מלא
הקו
לפוח
ת
לנח
עבד
חפ
מהק
ושע
קוב
עין
מכ
מא

מתאנה: אתה זה משה גם זה אהרן: העם הזה אשר אתך או שבועים
זקנים כך דברי ל' יהושוע: ל' לעזר המודעי אומ' אתה זה משה: גם זה
אהרן: העם הזה אשר אתך או שבועים זקנים כשהוא אומ' וגם זה נדב
ואביהוא: כי כנד פמך הדנד אמר לו הסתכל בקורה זו כשהיא לחה
כל זמן שבני אדם נכנסין תהיה אהרן אחד איך יכולין לעמוד בה
שלשה וארבעים יבולין לעמוד בה לכך נאמ' כי כנד פמך הדנד לא
תוכל עשהו לבדיך: עתה שמע בקולי איעצך אם תשמעני ייע
לך: איעצך ויהי אלהים עימך אם מודה לך אתה יכול לעמוד: ואם
לאו אי אתה יכול לעמוד: היה אתה לעם מול האלים: היה להם ככל
מלא דברות: והבאת אתה את הדברים אלהים דברים שאתה שומע
תבוא תרצה לבם: והזהרת אתה את החקים או גזרות: ואת התורת
או הוראות כך דברי ל' יהושוע: ל' לעזר המודעי אומ' את החקים לעצ
שנ' ושמרתם את משמרת לבלי עשות מחקות התועבות: ואת התורת
או גזרות: והודעת להם את הדרך ילכו בה זו גזירה שנ' בבל הדרך אשר
עוה יי' אלהים אתכם תלכו: ואת המעשה אשר יעשו: זה מעשה הטו
כך דברי ל' יהושוע: ל' לעזר המודעי אומ' והודעת להם שתודיע להם
בית איהם: את הדרך זו גזירות אפדיים: ילכו בה ביקב חולים: בה זו
קבורת מתים: ואת המעשה זה הדין: אשר יעשו: זה לפנים משורת
הדין: אמר ל' יחנן מפני מה חוצה ירושלים מפני שדמ בה דין תורה
ואילא דין אנגושי לא אימא מפני שה עמידו בצדיהם על דין תורה
ולא עשו לפנים משורת הדין: ואת תחזה מכס העם: אתה
תחזה להם מנבואה: אנשי היל' אי עשלים בעלי מבעין: יראי אלהים
או שיראים מן האקוס צדין: אנשי אמת אונעלי הנבטת: שנאו בעע

א

או ששונאין לקבל ממנו כדכרי ל יהושע: ל לעזר המודעי אומ ואתה
 תחזה מכל העם תחזה באקפק לריא כמחזית זו שהמלכס הוזין בה
 אנשי אמת כגון ל חניה ברדוסא וחבירו: שנאי בעעלו ששונאין ממנו
 בעמק והלא דברים קל וחומר ומה אם ממנו עצמן הנשונאין ממנו ל
 אחרים על אחת כמה וכמה: תניא אין מעמידין בקנה דגין לא כהנים
 לויים וישראלים מיוחסין ואין מעמידין בה לא זקן ולא קרים ולא מי
 שאין לו זעם: ואין מושיבין מלך בקנה דגין ויהיו כולן בעלי חסדה
 בעלי יציה בעלי יראה אנשי חיל שצובשיג יצחק ופרקן טה ובעלי
 לב אמיץ ובעלי ענוה ואהבי אמת ושונאין שקר שמחין בחלקן ואינן
 דודפין אחר הנמון ומשתדלין שהיו כולן בעלי חסדה בעלי קוואה בעלי
 מראה בעלי להש וקייז יודעין בדוב הלשונות: ויהיו יודעין דרכי המעש
 והקוסמים והמכשפים והבלי על וידעין השבן תקוות ומזלות וספר
 לפוחות: ושמת עליהם שדי לפים שרי מאות שרי חמשים ושתי עשוות
 תנן התם כמה ידא בעיר ותהיה ראויה לטעורין מאה עשרים
 ל טמיה אומ מאתים ושלשים כרי שרי פשדות הני מאה ועשרים מא
 עבד דצהו עשרים ושלשה כנגד ענה דרי קסם: ושלש שורות של עשרים
 חף של עשרים עשרים ושלשה שאם נחלק ונצרכו להוסק מוסיפין
 מהן הא תשעים ותרי: עשדה בטלני שלבית הכנסת מאמאה ותרי
 ושע בעלי דיבן: ושע עיים: ושע זומסג: ושע זוממי: זוממי: ושע
 סופיים ושע חזני הרי מאה וארבעים: פשו להו שותה דתניא כל
 עיר שאין בה עשרה דברים הללו איך תלך חכמה לאוד בתוכה ביתן
 מבין וחובנין קופה של צדקה נבצית בשנים ומתחלקת בשלשה הרי
 כאן שלשה וכוונת אומ אלבלל: ומלמד תינקות הרי מאה ועשרים

בעים
 ים זג
 דב
 להם
 לה
 לא
 ייע
 ואם
 ככל
 שומע
 תות
 לעד
 התורה
 יאשו
 דהטו
 להם
 בה זמ
 שורת
 תורה
 עדה
 זתה
 להים
 יבעע
 אד

ובית הכנסת ובית המלחץ ובית הכסא ומים מצויין וטבח משום ל
 עקיבה אמרו אף מני פריא מפני שמיני פירות מאירות את העינים
 ל נחמיה אומ' מאתים ושלשים כדי שיהיו עשירות תניאל אומ' מאתים
 ושלש וחמשים לא קשיא הא רב יהודה הא ורבנן דתנן דבנן ושמת
 עליהם שרי אפים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשירות שרי אפים
 שש מאות שרי מאות ששת אפים שרי חמשים שנים עשר אף
 שרי עשירות ששת רבוא: נמצאו דייני ישראל שבעת רבוא ושמת
 אפים ושש מאות מאי קא משמע לך שדים מלגנו הא למדת שאין
 ממונה על השעה ואחד על הדבועים ותשעה לא אחך על עשרה
 ולא אחד על חמשים: תנא עיר שאין בה מאה ועשרים מעמידין בה
 שלשה דיינים לדון דיני ממונות ודיני מקוץ שאין בית דין פחות משלוש
 כדי שיהיה בה קרוב ומיננוטאם נחלקו בדין מן הדיין: ושפטו את
 העם בכל עת ל יהושע אומ' בן אום שבטילין במלכת יהו דניס
 את ישראל בכל עת: ל אעזר המודעי אומר בע אדם שבטילין ממלכות
 ועסקין בתור יהודען זאת ישאל בכל עת וכן הוא אומ' לוכבי אתנת יחזק
 או תלמידי חכ' שמהלכין מעיכלעיר וממדינה למדינה ועוסקין בתורה
 ועושין אותה בצהרית: יושבי על מדין שיושבין ודין דין אמת לאמתו
 והלכי או בעלי מקרא: על דרך או בעלי מעשה: שיהו או בעלי שיחת רבני
 תורה: דא ושפטו את העם בכל עת בדיני ממונות הכת מדבר שדין
 אתן בכלום מן התורה ואפילו בערב שבת ומדברי סופ' שאין דנין בערב
 שבת: דא ושפטו את העם בכל עת דיני ממונות דנין ביום ודומדון
 בלילה: מני הע מלו אפ' ל אחא בר פפא דאמל קר' ושמנו את העם
 בכל עת אי ה' יחלת דין נמי כד רבא דלאבא ויאמי פה בכל עת

וכת
 התח
 אכל
 עקיב
 ישפ
 הם
 ישפ
 דכל
 קטני
 קטני
 דנין
 נפשו
 השות
 הלש
 עלהד
 העשה
 לעמו
 יבא
 קטנה
 תעש
 שיש
 וק
 אף ל

וכתב ביום הנחילו. הא כיצד יום לתחלת דין ולילה לגמר דין מאמת
התחלת דין לב המנוחא לב ירמיה הד אמר בשיתעטפו הדיינים וחד
אז משיתחילו בעלי דינים ולא פליגי הא דעסיקי ואתבי דינא הא לא
עסיקי ואתו צדינא. והיה כל הדבור הגדול יבואו איך ודברים קטנים
ישפטו הם. אתה אומדברים גדולים יבואו איך ודברים קטנים ישפטו
הם או אינו לא דברים שכבני אדם גדולים יבואו איך בני אדם קטנים
ישפטו הם. כשהוא אומ' אתה דבר הקשה יבואו אלמשה הא איך
דבר גדול אמור לא בדברים גדולים. דברים גדולים יבואו איך ודברים
קטנים ישפטו הם. לו דברים שהן תלויין בבית דינו של משה שהן
מנהדי גדולה אין מעמידין מלך ואין עושין סנהדרות לשבטים ואין
דנין את השבט שהודח כולו ולא את עבד שרק ולא את כהן גדול בדין
נפשות ואין נעשה קרן ממלא ולא עונשין עיר הידחת ולא משקן את
השוטה ואין מוקיפין על העיר ועלה עזרות ולא מוציאין למלחמת
הדשות ולמד ידת החלל אין עושין כללו לא על פי בית דין הגדול שנ
כל הדבר הגדול יבואו איך לו דברים גדולים שבישר. אסאת הדבר הזה
העשה ויבוק להם. אמר לו ענה המלך בגבורה אם מודה לך אתה יכול
לעמוד. ואם לאו אי אתה יכול לעמוד. וגם כל העם הזה על מקומו
יבא בשלום. סימאי אומ' דין את הדין האמת לאמת גדאה במעיל
קטנה ציג הבדיות ואינו לא כותב שלום ביניהם שנ אלה הדברים אשר
תעשו אמת ומשפט שלום שפטו בשבטים. אין לא נטל. ובעו
שיש לו שלום. כותב שאך המתחייב ממון שגם הוא קונו שלום שני
וגם כל העם הזה על מקומו יבא בשלום. איך לו לא לב עלי דיבוק ימ
אך לבני ישראל ידין עמד בידן ענין במשפט מה הן אחרי יעז

ל
עם
אמת
שמת
אפים
די
שמת
ית שאו
ה
דין
עטל
את
עם
מלכות
תחת
תולה
אמתו
דברי
שדני
יבנה
מדין
העם
לעת

הרים שלום לעם: אין לי אלא לבני אדם בלבד: מניין שהמשפט שלום
אף לבהמות ולחיות ולכל בעלי חיים שכושפט בעדק דלים והופיח
במישור לענוי ארץ: וְ וְהָיָה עֲדָק אֲוֶזֶל מֵתַעֲבֹ מֵהַכֹּחַ אַחֲרָיו וְגַר זָאֵב
עִם כֶּבֶשׂ וְנֹמֵר עִם גְּדִי וְכֶבֶד וְגַם וְלֹא יִשְׁחִיתוּ כְּכֹהֵן קִדְשֵׁי יְיָ
מִלֵּאָה הָאָרֶץ דִּיעָה אֶת־יְיָ: דָּעָה זֹה הִיא הַמִּשְׁפָּט שֶׁכָּהֵן הוּא אֹמֵר לְשָׁלוֹם
הַתְּמַלִּיךְ כִּי אַתָּה מֵתַרְגֵּה בְּאֶרֶץ אֲבִיךָ הֲלֹא אֲכַל וְשָׂתָה וְעָשָׂה מִשְׁפָּט
וְעֲדָקָה אֲזַטְּוּ לָךְ דִּין עַל וְאֲבִיוֹן אֲזַטְּוּ הֲלֹא הִיא הַדַּעַת אוֹתִי נֹאֵם
יְיָ: וְתִנְקַע עַל שְׁלֹשָׁה דְבָרִים הַעֲוִיִּים עֹמֵד עַל הַדִּין וְעַל הָאֱמֶת וְעַל
הַשְּׁלוֹם: אֲמַר רַב אֲמִי וְשִׁלְשֶׁתָּן נֹאמְרוּ בְּמִסְקוֹ אַחַד אֵלֶּה הַדְּבָרִים הֵם
אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ דְבָרוֹ אֱמֶת אֱמֶת אֱמֶת אֵת רַעְיוֹן אֱמֶת וּמִשְׁפָּט שְׁלוֹם
שִׁפְטוֹ בְּשַׁעֲדֵיכֶם וְשִׁלְשֶׁתָּן דְּבַר אֶחָד נַעֲשֶׂה הַדִּין נַעֲשֶׂה אֱמֶת
נַעֲשֶׂה שְׁלוֹם הֵן גְּדוֹל הוּא מִשְׁפָּט: גְּדוֹל מִמֵּת הַמִּשְׁפָּט שֶׁכָּל
הַשּׁוֹנְעֵי אֵין רַפּוּאָה לְמַכְתּוֹ שֶׁכֵּן הָאָף שׁוֹנֵא מִשְׁפָּט יִחַשׁ וְאֵין
חַבִּיטָה אֵל רַפּוּאָה: שֶׁכֵּן הַדּוּפָא לְשִׁבּוּדֵי לֵב וּמַחְבֵּשׁ לַעֲצָבָתָם:
וַיִּשְׁמַע מִשָּׁה לְקוֹל חוֹתְנוֹ וְדָאִי: וַיַּעַשׂ כֵּן אֲשֶׁר אָמַר מֵהַ שֶׁאֵין לוֹ
חַמִּין כִּי דְבָרֵי לִי יְהוֹשׁוּעַ: לִי אֶעֱזֹר הַמּוֹדְעֵי אֹמֵר וַיִּשְׁמַע מִשָּׁה לְקוֹל
חוֹתְנוֹ וְדָאִי: וַיַּעַשׂ כֵּן אֲשֶׁר אָמַר מֵהַ שֶׁאֵין לוֹ הַמְּקוֹם: וַיִּבְחַר
כַּדָּשָׁה אֲנָשִׁי חֵיל מִכֵּן יִשְׁדָּאֵת מִיֵּנָה עַל־הֶן דִּי יִיכַן וַיַּעֲוֶה אֶת הַדִּיִּיִּים
שִׁוּוֹן קוֹבְלִין טוֹפֵחַ הַעֵיבּוֹר כַּעֲנֵק שִׁיב וְאֵעֲוֶה אֶת שׁוֹמְטֵיכֶם וַיַּעֲוֶה אֶת
הַעַט שִׁיֵּין נִחְלִין כְּבוֹד בְּדִיִּים כַּעֲנֵק שֶׁנֹּא אֵינוֹ אֲתַכֵּם בַּעַת הַהִיא אֵת
כֹּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: וְשִׁפְטוֹ אֵת הָעַם כַּכֵּל עַת אֵת הַדְּבַר
הַקָּשָׁה יִבְיֹאן אֶל מִשָּׁה אֲמַר לוֹ הַקָּשָׁה מִשָּׁה אַתָּה דָּן אֶת הַקּוֹשִׁיּוֹת
הַרִי בְּנֹת יִכְלִיחֵן בְּאֵין לְשֶׁאֵל בְּדִין שֶׁאֵפִילוֹ תִּינוּקוֹת שֶׁלְּבִיבֵי מִשְׁפָּחָן

על
וי
הכ
מד
אכ
אל
נל
כע
קע
פג
תמ
אנד
הלכ
תדנ
כש
המק
לפט
להס
לשת
לנו
ואל
נקד
על

עליו ואין אתה יודיע מה להשיב לא ויקרב משה את משפטו לפני יי
וישלח משה את חתנו: ל יהושע אומ שילחו בצבאו של עולם: לא עזר
המודעי אומ נתקלו מתנות רבות: אמר לו הדין הולך ומגיד את בני
מדינתו שמתשובה שאמר הוי יודע מא אמרו לו לא תפגע אוחתנו
אמרו לו אתה נתת לנו פעה טובה עצה יפה והמקום הודה לדבריך:
אלכא תעב אותנו אמר להן כלום הנך מהנה לא במקום חשך מה יעשה
נכ בך חמה ללבנה אתה חמה ואהן לבנה לא הדין הולך ומגיד את
בני מדינתו שאביאם תחת כנפי שמים: יכול שהלך ולא חזר אל ובע
קני חתן משה עלו מעיר התמרים את בני יהודה מדבר יהודה אשר
פגב ערד וילך וישב העם אין עסלא תורה שנ אמנס כי אתם עם ועמכם
תמות חכמה מיכאן אמרו כל זמן שחכם קיים חכמתו קיימת: מת
אבדה חכמתו עמו: וכן מינינו שכשמת לנתן אבדה חכמתו עמו:
הלכו וישבו להן אצל ישבי יעבץ שנ ומשפחת קופדים יושבי יעבץ
תדעתים שמעתיים קופתים כמה קינים הבאים מהמת אביבית לכב
בשם שהיה מחבב את התורה כך בענו חיבבו את התורה מאחריו שכ
המקום אומ לירמיה הלך אל בית מלכיים והשקית אותם יין: ואתן
לפני בית הדופדים גביעים מלישם ייבוסות ואומ להם שותו יין אמר
להם ירמיה המקום אמר לי שתשתו יין אמרו לו לאבדעה עלינו שלא
לשתות יין כלימים שהבית הזה חרב: ואדיין היה שלא חרב: לא אמר
לנו תהו מתחבלך עליו שקופו ליחרב ואמר לו אל תקומי ואל תשפרו
ואל תשבו בצתים ונשמעו ועש בכל אשר עונו יערב אבינו: לפך
נקראו שמעתיים תדעתים קופתים תדעתים שלא ידעו ללך: קופתים
שלא ידעו לקוד: שמעתיים ששמעו לקול אביהם: דא תדעתים

ולוס
זיח
זאב
ישיבי
לשלוס
שפט
ינאס
תועל
יס
ו
גת
שכס
איג
ס
לו
ה לקונ
יבחק
הדיינים
זה את
יא את
הדבר
שיות
למשיח

ששמעו תרועה מקיני ד'א שהיו מתדריעין בקשתן ונענני: שמעתי
 ששמעו לקול צבדי תורה: ד'א שהיתה תפלתן נשמעת: קזכתיים שהיו
 יושבין בקבור ד'סת ונשב באהלים: ד'א שהיו מקככין על ישר ומקניש
 עליהן: ומעשה באחד שאמר קרבן בית שותי מים היום יצאת בתקול
 מבית קדש הקדשים ומה להק מי שקיבל קרבן אבותיכם במדבר
 הוא יקבל קרבנכם בשעה זו: ומיהן או או הקנים הבאים מחמת אפי
 בית רכב: ואומ ובע קיני התן משה עלו מעיר התמרים הוי אומ בית
 רכב המה מיתרו: באוראה כמה היה עדין שלבני יתרו שהדי יונדב
 בן רכב שמע מפיו הנביא שבית המקדש עתיד להרוב ועמיד וגזר עלבני
 שלש גזירות שלא ישתו יין ושלא יבנו בתים ושלא יטעו כדמים שנו ויאג
 לא נשתה יין כי יונדב בן רכב אבינו עוה עלינו לאמר לא תשתו יין אתם
 ובע כס עד עולם זבית לא תבנו וזרע לא תזרעו וכרם לא תטעו ולא
 יהיה לכם כי באהלים תשגו כלימיכם למען תהיו ימים רבים על פני
 האדמה אשר אתם גרים שם: ומנין למד שפרישות היין מאדכת
 ימים: שהדי ארבעה היו לזה עין אחד האומר ולא נמנעו כדאוי: קין
 ונה ולוט ועקיהו: קין וקין היה עובד אדמה: נח וירג' אוש האדמה:
 ולוט וישא עינו חרא אתם כל ידן: עקיהו כי אהב אדמה היה:
 ו: חנן אומ צדקה: כדית שכתת הקצה לבני יתרו וכתת הכרית
 שכתת לבני דודי שהכרית שכתת עסדודי אינו פנות לא על תפאי
 אם ישמרו בניך כרית ועוד וז' אלמדס גם בניהם עדי עד ישבו לבנא
 כך אבל הכרית שכתת עם יונדב בן רכב לא נכתת על תנאי שנ לבן
 כה אמר י: עב אהי ישראל לא יכתי אוש ליונדב בן רכב עומד למכ כל
 הימים יש אומ לייג נשה שיא מבנותיו לכה עומד עמדו ממנו כהנים

גדול
 אמר
 איש
 מה
 נתקן
 עליו
 שתי
 עליו
 יעיר
 שבו
 גדול
 כדן
 ויצא
 אתג
 מדע
 מלכ
 אומ
 והית
 כדן
 כדן
 לש
 בש
 שנ

גדולים ונתקלו המקום ברית שלא יפקדו ממנו כהנים גדולים לעולם
 אמר לנג שמעך והלא כבר פסקה כהונה גדולה מה אע מקיים לאיבת
 איש ליונדבן רכב אשלא יפקדו ממנו יושבי אנהרדין לעולם
 מה אם מי שהיה מגויי הארעות וממשפחות האדמה על שעה מאזה
 נתק לו המקום מאהבה על אחת כמה וכמה לו היה מישל : אמר יוחנן
 עליה צוח בלעם הרשע ואמ' איתן מושבין אמ' כמה תוקף היה לו בשביל
 שתי ככרות שאמר קראן לו ויאכל לחם : נתק לו שכר ולבנו עד עולם
 עליהם הכת' אומ' המה היו ערים אובני יונדבן רכב שהיו יודעין כוח
 יעירתו של עולם : דא שהיתה פקדנתן מזלי יעורה : דא שנצרו
 שבעת מצות אביהם : אמ' לז אבהוא דכה יתרו שיסאו מבניו מדנין
 גדולי תורה בישראל הינה זה יעבץ שני יקרא יעבץ לאלהי ישראל אמר אם
 בך תברכני והרבית את גבולי והיתה ירך עמי ועשית מדעה לבלתי עעבי
 ויבא אלוים את אשר של' אם כרך תברכני בתלמוד תורה : והרבית
 את גבולי בתלמודי שיהיתה ירך עמי שלא אשנה משנתני : ועשית
 מדעה שתעמיד לי דעים כמות לבלתי עעבי שלא יעצבוני יעד הרע
 מלשנות : ויבא אלוים את אשר של' משנת לנתק : לי הוזה הנשיא
 אומ' אם בך יברכני כפיה ודפיה : הרבית את גבולי בבנות ובבנות
 והיתה ירך עמי בנישאתי : ועשית מדעה חיים שנתת לי לא יהיה
 בך לאחולי מועים ולא מוחיש עינים ולא מוחיש שינים ולא מוחיש
 ראש לבלתי עעבי אם אתה עשה לי כן ואם לאו הריני הולך בנסיקות
 לשאול : להנניה ב' מליא אומ' לא נאמי דבליס הללו : בשנה שנה
 בשנה שהעמיד אשה אכסלטינות על ישראל ואימת העמידן בשנה
 שניה שז' איש על דגלו באותות לבית אבותם :

תוס
 שהיו
 אביש
 קול
 ד
 אבי
 בית
 ונדב
 גבנן
 שניוואג
 זאתם
 לא
 פני
 זכרת
 וייקן
 ימה
 ה היה
 ברית
 זפאי
 אבולנא
 שז' לנן
 זמנ
 הניס

דלך
 והב
 קועט
 והא
 אנט
 נסיקן

השלישי ל יחגן פתח ואכרה לי בחמשה עשר כקף וחומר שעונים ולתק
 שעונים אכל יחגן פתח ואכרה לי בחמשה אין לשטן כירה לא לשון
 מכירה בחמשה עשר כקף אין כקף לא עדיקים בזכות חמשה עשר
 עדיקים שאין העולם הקד מהן ואין כקף לא עדיק דלת כקף נבחר לשון
 עדיק דא בחמשה עשר דגרי חמשה עשר בניסן והאמר שעונים דגרי שלשים
 ולתק שעונים דגרי חמשה עשר דגרי ארבעים וחמשה הן היען חמשה ימים
 אוחלעם ואוגליה ימים רבים תשבי לילא תעני לא תעשולכם אלילים
 ולא דגרי לאעש לא יהיה לך להים אחרים וגם אני איך אם עשיתם כן אבני
 יצאהך אימתו בחדש השלישי ל יעחק פתח סמכוני באשיות ודפונ
 בתפוחים כי חולת אהבה אני סמכני באשיות בשתי אשיות באשו שלאנ
 ואשו שלחננה מושל ועזניה דא באשיות באשו שלמוניה ואשו
 שלקנה דא באשיות אלהלכות המאושעות ודפונ בתפוחים אודני
 תורה שריחן יפה בתפוחים כי חולת אהבה אני אמר יעחק לשעבני שאת
 הפכופה מצויה היה אדם מתאוה לשמוע דבני תורה ודבני תלמוד
 עששו שאין הפכופה מצויה וצוותב שאם חלץ מן המלכות אדם
 מתאוה לשמע דבני מקרא ודבני אגרא דא שחלת אהבה אני
 אמר לב לוי לבן מלכים שעמד מחלץ אמר פרנאגו ילך לו לאסכולו
 אמר המלך אדין לא בא דיון שלבני מחלץ והוא חולץ לאסכולו לא יתעין
 בע שנים שלשה חדשים במאכל ובמשקה ואחר כך הוא חולץ לו לאסכולו
 כך כיון שיעאו ישראל ממנו הידאנין לקבל את התול והיה בהן דעלה
 מומין משעבוד טיט לבנים והן מקבלין את התורה
 לא יתעדנו בני שנים טיט לבנים אמר הקב"ה
 אידיון לאבא דיון שלבני משעבוד טיט שלשה

פיר פיר
 אופן בית
 הקמח
 דבניק בלע
 פנעני

אפרכ
 מקלות

ע
 אי
 פי
 א
 מי
 לנ
 יד
 קוי
 לפ
 אכ
 מע
 לא
 יד
 הזיי
 בהג
 יחד
 בכת
 עדי
 שרי
 עונ
 פלמ
 נמנ
 יד

שנים

שלשה חדשים בצאר ובמזן ובשלו ואחד כף הן מקבלין את התורה
אימתו בחדש השלישי ל יוחנן פתח יצילני מאיבי עג משנאי
כי אמצו ממני יצילני מאיבי עג זה פתחה הרשע דכת אמר אויב
אדרף אשיג משנאי כי אמצו ממני או המצרים יקדמוני ביום אוני
מן דאמ' פרעה נמן דאמ' עמלק ומכולם ויהי יצ למשען לוי ויון ציואני
למרחב שנתן לוי את התורה יחלעני פי הפס' בי אמר ליחנן פקמא
דודיה הוא סלימת ביה למיתן לוי אוריתא אמר הקנה לישל בני דיון
קוראין את הפרשה הזאת בכל שנה ואני מעלה עליכם לאותם עמי
לפני הר סיני ומקבלין את התורה אימתו בחדש השלישי ל
אנון פתח הלא כתבתי לך שלישים במעי צותי דעת ל דתא אוג שלשים
משולשים אמ' ל אעזר שלא יהיו דברי תורה בפך פפרודקמא ישנה
לא יהו בפין כפרודקמא חדשה שהכל דרועים לקרותה שנ היום הזה
יך אהיך מעוק ל שמואל בר נחמן אמר דברי תורה נמשלו בזיין מה
הזיין הזה מתקיים לבעליו כך דברי תורה מתקיימין למי שהוא צמל
בהן כל ערבך ומה טעמיה דזממות אבגאונם וחדכ פורית צידס ל
ידה ול נחמיה ורבע ל יודה אוס' פמסרת פהמיות שתי תורות תורה
בכתב ותורה בפה ל נחמיה אומ' פה פיות להרש שהיא אוכלת משני
עדדיה כך תורה חיים בעולם הזה ולעולם הבא ורבע אמרין כך הין
שני קדש ושני העט גודדין על האעליונים והן עושין ועל התחתונים והן
עושין אמ' ל אח' גדוליס הקדבר תורה ליפרע ממני שאינו עמל כבן
פל ערבך ד'א שלישים שהן חדין ומתוסק אמ' ל אבוק דברי תורה
נמשלו בקונדיטן מה הקונדיטן הזה יש בו יין ושכר ויש בו מים מלח
כך דברי תורה יש בה יין וכוכים דודין מיין ויש בה דבש דבש ודוקיה

פי' אהבה

פי' אהבה

יסולת
ש
עש
לש
לוי שלשים
אני
ליום
אני
ליום
לדנו
לש
אשו
לדברי
י שעת
מוד
אדם
אני
לעול
א יתע
לחבול
עלה
|
|
אשה
עם

כדבש ויש בה פלפלין גדולה ממדתך מאד : דא שלושים כלמעשה
 שלאותן היום היה משולש : התורה משולשת תורה נביאים וכתובים
 ואותיותיה משולשין אף בית גומל ויש משולשין פועם לויים חסד
 ובני אבות משולשים אברהם יצחק ויעקב ומשה שלישי ביניהם : אנכי
 עמד בין יי וצניכס : ואותיותיו משולשין משה ומטבע שלישי ראובן
 שמעון לוי : ואותיות שבתו משולשין לוי ואה לשלמה משה ואהרן
 ומרים : ונצפן לשלמה ותצפנהו שלמה ירחים : וביום השלישי דכל
 כי ביום השלישי ירד יי : ובחדש השלישי דכל בחדש השלישי
 להנא פתח בתפוח בעצי היער בין דודי בין הצנים בעלן חמדת וישבת
 ופריו מתוק לחבי : בתפוח בעצי היער מה תפוח הזה הכל בורח יי
 ממנו שאין לו על כך ברחו אומות העול מלפני הקבה ביום מתן תורה
 יכול אף ישר כגתל בעלן חמדת וישבת : אמר אחא בר זעירא מה
 התפוח הזה מוציא נעץ קודם לעליו כך הקדומו ישראל עשייה לשגייעה
 בסיני : דאל עתה אומ מה תפוח הזה אינו גומר פירותיו אלא בסיון
 כך היו ישראל לאנתנו ריה טוב בעולם אלא בסיון : כחדש השלישי
 באחדש השלישי למלך שקודש למטרינה וקבע לה פדות קמא
 וכיון שהגיעה פדות קמא אמרו דרישעה שתכנס מטדונה לחופה
 כך כיון שהגיעה זמנה שלתורה לינתן אמרו דרי זמן שתניתן תורה ליש
 ל לוי בשם ל שמעון בן חלפתא למלך שנשבח בנו ופבשה נקמה למלך
 והלך למדות את בנו וכיון שפדו אמר היו מונע אפטיא למדיון בני כך
 אמר הקבה היו מונע אפטיא ליציאת מע : ל לוי בשם לחמא בר חנינה
 ללך : הוא פטיא את בתו אמר היו למונע אפטיא לכשוואו בתו כך
 אמר הקבה היו מונע אפטיא ליום מתן תורה ביום הזה באו מדבר סיני

לו
 ויד
 אי
 אל
 כיו
 זיהי
 באל
 שז
 אח
 וכך
 בעי
 וצני
 שה
 לא
 סיני
 וכך
 דמי
 באר
 עשי
 אפי
 לא
 ומש

פיל
 יי
 פיל
 פיל

בחדש השלישי לעאת בני ישראל מארץ מצרים במלמד שהיו
מונין לחדשים ליעיאתן ממע: אין לי לא לחדשים לשנים מניין
וידבר יי אלמשה במדבר סיע בשנה השעת לעאתם מארץ מצר:
אין לי לא באותו הפרק שלא באותו הסדק מניין תל ויעל אהרן הכהן
אלהר ההר עלפי יי וימת שם בשנת הארבעים לעאת בני ישראל
כיון שנבנה המקדש התחילו מניין לשני מלכים ולבני בתים שכל
זיהי מקץ עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבתים ואומ: יהי
בארבע עשרה שנה למלך הזקיהו לא זכו למנות לבנינו ימנו לחרבנו
שנ בעשרים וחמש שנה לגלותנו: לא זכו למנות לעצמנו ימנו למלכות
אחדות שנ בשנת שתים לדינוש: בשנת שלש למלכות נבוכד נער
וכן לשטרות וכנהוא אימר אם לא תדעי לך היפה בנשים יא ילך כל
בעקבי הצאן ודעי את גזיתך עלמשכנת הדעים: ואומ: יעק
וציען אין יען וביען לא עין בעין מדה במדה: ביום הזה מלמד
שהוא ראש חדש נאמל כאן ביום דג ונאמל לאלן החדשהזה לכו
ראש חדשים מה להלן ראש חדש אף שאין ראש חדש: שיה מודכ
סיני שבו ידה שנאה לכלבאי העולם: וננין דקיימך את התענה
וכן היה ל יוסי אומ הדי הויז אומ לא בשנה דבדתי אלבני ישראל לא
במקום ארץ השך כשעתני תורה לישראל לא נתניה לא בבתי וכלא
בארץ השך: לא אמרתי לגרע יעקב שלכם היא: תוהו בקשונ לא
עשיתיהו הפועקי לא נתתי מונג שכרה בעדה: אע יי דובר עדק דונכ
אע יעדקתך של ישראל: מנין מיישרים מקייד אכ מה שעשו לפני מהגבה
לא עשה בן לכל גויי מה יעשו אומות העולם והלא לא למדון תורה:
ומשפתיים כל ידענטי: שבה מצוות נתתי להם ולא היו יכולין לעמוד בהן:

פ"ב
הולגה
ווקף

ש
=
ש
זכ
יאוב
אהר
דכל
יי
משנת
זיק
תורה
מה
ציעה
ציון
לישי
גא
חופה
הישל
למלך
בני
הענה
בתי
בר

ויסעו מרפידים ויבאו מדבר סיני מה אפי' צדיק והלא כבר מפורש
 במסעות: נסיעתן מרפידים והנייתן במדבר סיני: ומה תל' ויסעו מדבר
 ויבאו מדבר סיני לא מקיש נסיעתן מרפידים להנייתן במדבר סיני
 מה נסיעתן מרפידים בע מצה ומריבה הושי' בקרבינו אם אין אף
 הנייתן במדבר סיני בע מצה ובע מריבה הושי' בקרבינו אם איך
 להודיעך כמה הוא כוחה של תשובה שבשעה קלה שעשו ושל תשובה
 מיד נתקבלה: ויחנו במדבר צדמסון שלעולם ניתנה להם תורה
 לישראל שא' ניתנה בארץ ישראל היו בני ארץ ישראל אומ' שלנו היא ואלו
 ניתנה במקום אחר היו בני אותו מקום אחר אומ' שלנו היא לפיכך
 ניתנה להן בדמסון שלעולם שכל הדועה ליוטוב יבא ויטוב:
 ד' מה מדבר לקמפל מעדנים כד' אין דברי תורה מתקיימין אצמי
 שמונע עצמו מכל מעדנים וכך הוא אומ' וממדבר מתנה אין התו'
 מתקיימת לא צמי שמישים עצמו במדבר: ויחן שם ישראל נגד
 ההר: להלך ויסעו בע ישראל ויחנו בע ישראל וכך הוא אומ' ויחן שם
 הנייה אחר ניתק בליבם כדי שיאהבו זה את זה ויקבלו את התורה
 ד' ויחן שם אמר להם שהות הרבה אהם שוהין שם וכן מציינו
 באחרונה ששהו שנים עשר חדש חסר עשרת ימים: ומשה עלה
 אלהאים לה היום השני: ויפול עליה שלא עלפי הגבורה: תל' ואלו
 משה אמר עליה אלי' וואומ' ויאמר יי' אל משה עליה אלי' ההרה
 נזלמד שלא עליה לא עלפי הגבורה: ד' ומשה עליה אל האהים עולה
 בענן ויורד בענן ברית אבות וצדקות בנות עולה עמו ויורדת עמו
 ומניין אף אחר קריאה תל' ויקרא אלי' יי' מק ההר להצדיק: ומניין
 אף במשה משה: נאמ' כאך קריאה וואומ' קריאה בקנה מנה להלך

ע"כ
 לחוב
 שהיא
 הפך

צמי
 באן
 בית
 ד' א' פ'
 לשם
 שיב
 אמר
 הוה
 צעו
 אפש
 הזה
 לפתו
 לבע
 נקדו
 עשה
 מפיו
 עדי
 ואש
 אלי' ק'
 לשם
 קטו
 בשנך
 וואו

במשה משה אף כאן במשה משה: מה להלך משה אומ' הנני אף
כאן משה אומ' הנני: כה תאמר לבית יעקב או הסנהדיין וכך הוא אומ'
בית יעקב לבנו ונלכה באורי' ותגיד לבני ישראל או שאר העם:
דא כה תאמר לבית יעקב אנשים אמוך להן דאשי דברים שיכולין
לשמוע ותגיד לבני ישראל אנשים אמוך להן דקדוקי דברים נח
שיכולין לשמוע ולמה הקדים צוית נשים לצוית אנשים אלא
אמר הקבל כשבאת עולמי צוית את אדם הראשון ולא צוית את
הוה אשתו ובאת והטעתו ועבר על צווי דא' הוא שיקדמו הנשים
בצויה שהאנשים נמשכן אחריהן לכך נאמ' כה תאמר לבית יעקב
אנשים ותגיד לבני ישראל אנשים: כה כלשון הקדוש כה בעעק י
הזה בה פקודי הזה כה בפסיקו קוה הללו כה בפרשיות הללו כה לא
לפחות ולא לחסוף: כה תאמר לבית יעקב הכל בזכות יעקב: והגיד
לבני ישראל הכל בזכות ישראל: דא כה תאמר לבית יעקב ביעקב
נקרא שמו מתחלה עכשיו דכה לויטול שם הגדול: ישראל פי שרית
עם אלוס ועסוף: אתם ראיתם ולא מפי עדים ולא מפי הכתוב ולא
מפי מקורות אני אומ' לכם: אשר עשית למצא אעפ' שמע' עוב' עז' וקנ'
עדי' ושו' דמיס לא נפרעת מהם לא מפעכם ובשבילכם:
ואשא אתכם על כנפי נשרים: ו' איעזר אומ' דה יוס' הר סיני ואביא אתכם
אלי דה בית העול: דא על כנפי נשרים משמי עינ' את האוזן מישיבולה
לשמוע: ו' איעזר בנו של יוסי הגלילי אומ' הרני הוא אומ' כנשר יעיר
קט דיד' נש' להיות מעופף על בניו בבניו כדי שלא יהיו מתבעתין כך
כשנגלה המקום ליתן תורה לויטאל לא נגלה עליהם מכוח אחת לא מאבני
רוחות שני ויאמ' י' מקיני בא וזרה משעיר למו הופיע פהו פאך איגו ביאלוח

ש
מלך
יב
זאף
יג
תשובה
נודה
אול
יכך
אבני
ין התו
נגד
שם
נודה
יטו
עלה
ואלו
זהרה
יס ענה
במו
וכני
להלך

ש
ע
ש
ו
מ
א
א
ש
ש
מ
ש
י
ל
ע
ה
מ
ל
ו
א
ה
ל
ל
מ
מ
ל
ל
מ
ל

רביעית: איה מתימן יבא: כלומר שהשכינה הגדאית קשורה על ההר אל
עלת כולה פאהת בבית אחת שאילו כן היו ישראל מטדפין ונוכלין לא שהתחיל
האור לעלות מעט מעט מיכאן ומיכאן והוא הולך ופושט עד שנקשנה
שכינה על ההר לכך נאמר יי מקיב בא זכה משעור למו הופיע מהר
פארן איה מתימן יבא: יא על כנפי נשרים דרך עוף להיות מעה צנו
בין בדכין מפני שמתירא מפני מי שחזק ממנו אבל נשר שאיז מתירא
מפני מי שחזק ממנו מעהן על כתיפו ויניחן בין כגליו מתירא הוא
מאבני קלע ומן החצים שבע אדם מזדקין בו לפיכך עושה עצמו מהצה
בין צנו לבני אדם: כך עשה מקום מלאני השדת מהצה בין ישראל ו
למצל שנויקע מלאך האהים: מה נשר זה מפריש בצנפיו ומחדין
לפי שעה כך ישל הולכין שנים עשר מיל וחוזקין שנים עשר מיל
על כל דיבר ודיבר: וכך הוא אומ' ותפי בממד מאד ותעלה למלוכה
מה נשר זה עולה ממנה למעלה בשעה קצרה כד ישר עולין ממנה
למעלה בשעה קצרה: ומה עלייתן עלו נשלא כדרך ארץ אף ויחזק
ידו שלא כדרך ארץ והן הוא אומ' באשר ילכו ארצות וישמעו רשת
בעף השמים אוסידם אוסידם נשמע לעדתם: ועתה אם שמע
תשמעו בקולי כל לא למפדע והלא רשתם קלו ואמר ומה אם בשעה
שלא קיבנו את התורה ולא עשו את המצוות עשית להם כל הנסים
הללו לכושיקבלו את התורה ויעשו כל המצוות על אחת כמה וכמה:
יא ועתה אם שמוע תשמעו בקולי מלמד שאלת לות קשות:
התחיל אדם לשמוע הכל נוחלו: שמע אדם קמעה משמועין אותנו
הרבה שמוע אדם דברי תורה משמועין אותנו דברי קופלים:
ושמרתם את ברית לי אעזר אומ' קו בדית מילה ל עקיבה אומ' הצלות

שבת וחכ אוב זוברית על: והייתם לו מיוחדין ר' עסיקין בתורת
עסיקין במצותי וכך הוא אוב ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי בזמן
שאתם בדילין מן העמים אתם כ' ואם לאו הרי אתם לנבוכד נצר
וחכיריו: סגלה מפל העמים מה סגלתו של אדם מרעה עליו כן ישל
מרצין עליו: מה סגלתו של אדם חביבה עליו כן ישל הביבין עליו: מושל
אותו משל למה הדבר דומה לאחד שנמלו לו שדות ביוחסה ועמד וקנה
אחת משלו ואתה היה מחבב יתד מכולן למה שקניי משלו כן אעפ
שכל העול כולו למי שאמר והיה העולם אינו מחבב לאישל ולמה
שלקחם ממזל ופראם מבית עבדים לכך נחמ והייתם לו סגולה
מפל העמים ל' יהושע בן קרחא אוב סגולה שלא להפקיעך אוזן או
נשם שהאשה מסתגלת מאה בעלה וכן מסתגל מאחרי אביו כן
ישל יסתגלו מאומות העול וכל פ' ל' ואתם הדין לי מיוחדין
לי עסיקין בתורת עסיקין במצותי: ממלכות ל' אעז בניו של יוס
הגלילי אוב לעתיד לבא אין לך כל אחד ואחד שאין הוי לו בעים כיוצא
מע שנתחת מצותך יהיו בניך יכול יהיו בפי אדם עמים תל תשיתימו
לשרים בכל הארץ יכול שרים בעלי מרקמטא ויכול שרים יכול לכל
מלכים בעלי מלחמה תל כהנים אין כהנים לא בעל פ' בעין שנוכח
וייד כהנים היו וגוי מלמד שהן ענק אחד ופנש אהת: וכך הוא אוב
ומי בעמך של גוי אחד בארץ חטא אחד מהן כולן נענשים שכל
הלא עכנ בך זרח מעל שחרם ועל כל של היה קנה והוא איש אחד
לא גוע בעינו לקח אחד מהן כולן סגישין וכך הוא אוב שיהיה שכל
מה דחל זה לקח אחד מאי צפיה כולן מל' שיק: כן יתל לקח אחד מהם
כולן מיצטטים: אבל כן כולן שמהם עליו: ק' ויהיה גל מכלל

לא
התחיל
קשה
גהר
נחבנו
ותי
דוא
מחנה
גל
גחזין
גל
מלכות
אמנה
ויחזק
רשת
שמו
בשעה
יבנים
גמה
ות
אורתו
גלות

שני כיעם קדוש אתה לי כי אהיך האפיצו זו קדושת מצוות שכל אמן שהקני
 מוסרין לישראל מצדו הוא מוסרין להן קדושה: אה בלשון הקדש כענין
 הזה אה כקדד הזה אה כפסיקות הללו אה כפדשיות הללו אלה לא לא לפשות
 ולא להוסרין: אה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל: מה הן הדברים או שנסה
 פתרים שנכתבו ושל בהן כתב תורה וכתב כהונה וכתב מלכות: תורה דבר ושם
 את בדיות: כהונה ומלכות דבר ואתם תהיו לו ממלכת כהנים: ל נתן אומ
 וכתב שם טוב על גביהם: ויבא משה מלמד שלא הלך לביתו ולא פנה
 לעסקים אחרים: ויקרא לזקני העם מלמד שנהג משה כבוד בזקנים
 מלמד שהזקנים קודמין לכל ישראל מלמד שנשתמש משה בזקנים שנזו
 וישם לפניהם מקדירן לפניהם: וישם לפניהם מאיר כי כהן הם:
 וישם לפניהם אמר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון: את כל אדם
 האה אשר יצוהו יי: אף לנשים: ויענו כלהעם יהו לא נטלו עצה זה מזה
 ויאמרו כל אשר דבר יי נעשה מקבלין אנו עלינו: וישב משה את
 דברי העם אלי כי זה יום שלישי: וישב משה את דברי העם אלי כי
 בארצה ללמדך דרך ארץ שאעפ ששמע שולחו שלאדם את השליחות
 עריך הוא שיהיה שליחותו: ויאמר יי אלמנשה הנה אנכי בא אלך
 בעב הענן איך ענן לא עדפלקשה: שעתך שנתנה בו תורה דומה לענן
 שעל גבי הר סיני: וענן שעל גבי הר סיני היה עדפלקשה שנענן כבוד
 על ההר: ל יוסי הגלילי אומ משה נתקדש בענן שבעה שני ויכסוהו
 הענן ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן: זה היה
 אהל דבנות והוא תהלת ארבעים יום: עקבה אומ ויכסוהו הענן
 ששת ימים למשה לטהרו ויקרא אלמנשה ביום השביעי זה היה אהל
 דבנות והוא תהלת ארבעים יום: בעבור ישמע העם בדברי עמך וב

יהו
 חוז
 לדב
 אני
 מפי
 אהל
 יאמ
 דופי
 עד נ
 עמד
 שלמ
 נביא
 האור
 ולא
 אלה
 כך וכ
 ואם
 שאי
 אמנה
 וכי
 למש
 לאמר

יהודה אומ' אמ' לו הק'בה למשה הריני אומ' לך דבר ואתה משיבני והריני
 חוזר ומודה לדב'ריך: ו' אומ' לא מפני כבודו של משה הודה המקום
 לדב'רין לא כך אמר לו מצות שנתת לך במ'רה הריני חוזר ושונה
 אני לך כאן: אינו אומ' אשר ינה יי' לא אשר צוהו יי' מלמד ששומעין
 מפ'ך כשומעין מפי הקדש ולא מפ'ך לאמפי זקנ'ם העתידים לב'ת
 אחריך ומפי הנביאים ל'ך נאמ' וגם בך יאמ'ע לעולם: ד'א וגם בך י'
 יאמ'ינו לעולם הבטיחו הק'בה שכל מי שעמד עלהר סיני לא ישאב לבו
 דופי והרהור לא יאמ'ינו בו ובתורה שניתנה לוהם ובניהם ובני בניהם
 עד עולם: מיכאן אמרו כל הכופר בתורה ובמשה רב' בידע שלא
 עמדו אבותיו על הר סיני: ואפילו עמד נביא ובקש להכחיש נבואתו
 של משה רב' ועשה אותות ומופתים הרבה אין שומעין לו ובי'תע שהוא
 נביא שקר ויחנק לפי שנבואת משה רב' לא האמ'ינו בה ישראל מפני
 האותות שעשה כד' שנתעורר אותות זה לאות זה לא בעינינו דאינו
 ולא זר ובאזנינו שמענו ולא אחר: האש הענן והקולות: ומשה נק'ש
 אליהם כל והקול מדבר עמו ואנו שומעין משה לך אמור להן לישראל
 כך וכך נמצאו כליש' עידי'ם למשה רב' על נבואתו שהיא אמ'ת
 אם בא אהל להכחישו נד'ם שהוא נביא שקר שהרי בא להכחישמה
 שדאינו בעינינו ומ'ה ששמענו באזנינו ודאי'ת העי'ן ושמויעת האוזן
 אמ'נה גדולה לא יכח'שה לא אפילו אף עד ל'ך נאמ' וגם בך יאמ'ע לעו'ן
 וי'ך משה את דברי העם אלי'ך זה יוס' רביעי: ד'א ויג'ד משה
 וכימה אמר לו הק'בה למשה שיאמר להן לישראל ומה אמרו ישראל
 למשה: שיאמר לפ' המקום: הרי הוא אומ' והג'לית את העם קבי'ב
 לאמר י'ך דברי ל' יוסי ביל יהודה: ד' אומ' לפ' שיאמר להם מתן שכ'ן אם

שהק'נה
 יענין
 לפ'ת
 שלשה
 ג' ושה
 ג' אומ'
 ח' פנה
 ב' קצ'ים
 י'ם שנת
 ה'
 ג' כל ה'ב'
 מ'דה
 ה' את
 אלי'ך
 שליחות
 א' אל'ך
 ה' לע'ן
 ג' כבד
 ויכס'הו
 ה' היה
 יענין
 אחר
 מ'ך וי'

פיר
קפרי
זכרון

אם שמעו ומניין שאם לא ישמעו שאוב להן כל עונשי תל ויבא
משה ויקפר לעם את כל דברי יי ואת כל המשפטים ויען בלהעם קול
אחד מלמד שאחד קולו של גדול ואחד קולו של קטן שווים לפני המק
ויאמר יי אל משה לך אל העם וקדשתם היום קהיום הרביעי
ומחר וכבשו שמלותם שיטבלו ביום החמישי והלא אם יטבלו ביום
החמישי הרי הג עריני שמש לששי מה תל וקדשתם היום שיטבלו ביום
הרביעי ומה היו עושי בהמישי היה משה כותב את הדברים כאד ס
שכותבן בסמכות: בששי נה הוא אומ וישכם משה בבקר ויצג מצע
תחת הר: ושתיים עשרה מצבה לשנים עשר שבטי ישראל למי
היו מצבות האן ל יהודה אומ לשנים עשר שבטי ישראל וחכ אומ לכל
ישל וכן הוא אומ וישל את נערי בני ישל ויעלו עולות עלת תני עלוי
כלי של הקדשים שישל אמרו בשלשה דברים נכנסו ישראל לצדית
במילה וטבילה וקרבן ואחר כך ניתנה להן תורה: מילה מנאלן דבת
וכל ערלא לא יאכלבו מל אתק משה רב במצ כוי שאכלו את הפסח וכן
הוא אומ ואעבד עליך ואראך מתבוקקת בדמיך היי ואוב לך בדמין
היי שכדמים הללו קהדם פסח ודם מילה: וקרבן דבת וישל את ערי
בני ישראל ויעלו עולות על ידי כלי ישראל וטבילה דבת וישל שמלותם
אין לי לא שהן טעונין כבוס בגדים מפני שהן טעונין טבילה: דיין הוא
ומה אם בשעה שאין טעונין כבוס בגדים טעונין טבילה: בשעה שטעונ
בבוס בגדים דיין הוא שיטעמ טבילה לפי שבטמאות המורות הוא אומ
וכבוס ורחץ בשלו במים וטהר למד שבו מטהר בגדים ושהן טעונ
כבוס: וטבילה גופו היא על כל טעונה בין טומאה המורה בין טומאה
טומאה קלה וכבוס בגדים

אין
בב
הוא
כבוס
שהו
בין
ביום
לש
מצח
יוד
לקבל
גוס
אומ
ולדונ
חאה
מלוג
לא
טב
אז
תל
הוא
לא
הכל

אינו נוהג לא בטומאה המורה וכך הוא אומ' בטמאות הקלות הנוגע
 בגבלתה יטמא עד הערב והנגע צמי הנדה יכבס בגדין וטמא עד הערב
 הוא טמא ואינו מטמא בגדים לפיכך הוא טעון טבילה ואין בגדין טעונין
 נבוס: הוי נבוס בגדים המור הוא: אם העדיך הכת כאן לכיבוס בגדים
 שהוא המור קל וחומר לטבילת גופו שהיא נוהגת בכל טמאה בין המורה
 בין קלה: והיו נכונים ליום השלישי מלמד שקבעו להם בית ועד: כי
 ביום השלישי ירד יצ' לעיני כלהעם על הר סיני: מלמד שלא היו בהן קומין
 ושמעון בן יהודה איש כפר ע' כוס אומ' מעי' אתה אומ' שאם היו יוצאי
 מצ' חסרין אפילו אחד לא היתה תורה ניתנה להן תל' כי ביום השלישי
 ירד יצ' לעיני כלהעם מיכאן שלא עמדו וכל' עתיד דור לעמוד הראויין
 לקבל את התורה כאן: ועליהם הוא אומ' יצמן ליש' תוס'יה מגן לוולבי
 נוס: והגבלת את העם קציב לאמר מלמד שקבעו להן תחומין: לפי שהוא
 אומ' גם הצאן והבקר אלי' ירעו אלמונ' ההר ההוא: איך לא למדוהו לצפון
 ולדרומו למערבו מזנין תל' סביב מכל מקום: השמרו לכם עלות בהר הדי
 א' אזהרה יכול לא יעלה אבל יהא מותר ליגע תל' ונגע בקציה יכול יעלה
 מלוג' תקא תל' עלות בהר מכל מקום: כל הנוגע בהר צוה' חמת' עונש:
 לא תגע בו יד אין בית העולמים צעוש' אגע: לא תגע בו יד ולא שנגע
 ט' בדבל' אחר: כי קול' יקול': אין לו לא נקל מעי' אפילו נחה תל'
 או ירה ירה כל' תייבי סקילות נדח' מזנין שאם מת בדחיה אחת יצא
 תל' או ירה ירה: בהמה אין לו לא בהמה חיה מעי' תל' אם בהמה חס'
 הוא הדין לכל בהמה חיה וצוף בין טמאים בין טהורים: איש אין לו
 לא איש אשה מעי' תל' אם איש לא יהיה הרי זה עונש: במשך
 היכל המה יעלו בהר כשיפקוק השומר וכן הוא את' הדין במשך

פול
 עגלה

בא
 שקול
 המון
 יביעו
 ביום
 בלוציוס
 חד ס
 מלמד
 למי
 לכל
 א עליה
 לצדית
 ודכל
 מסח' וכן
 בדמין
 את עדי
 שמלותם
 די' הוא
 דשע' עונש
 הוא אומ'
 ג טעון
 ג טעון
 ו

שג
נבר
מט
מת
גסין
חכס
לוי
לוי
שג
זבן
לוי
זמה
בניה
נב
זקמ
שה
מה
ליך
ז
שלו
וצר
ל
נת
זקע

בקרן היוכל כשמעכם את קול השופר: ובערבא קרן לדברא יזבלא:
ל יוסי אולי לא מקומו של אדם מכבדן לא אקומוכד את מקומו: שכל
קמן שהשכינה על גבי הר סיני העולה לדאשו הייב מיתה נסתלקה שכינה
טמאין ובעלי מומין מותרין לעלות לשם: וכל זמן שאהל מועד נטוי
הנכנס לתוכו הייב מיתה נסתלק אהל מועד טמאין ובעלי מומין מותרין
ליכנס: וירד משה מן ההר אלהים מלמד שלא הלך לתוך ביתו ולא
פנה לבסיוקין אחיריים: מניין שכשהיה מחזיק את השליחות לא היה
מחזיקה לא בבקרתו ויפסל שני לוחות אבנים כראשונים ושכס משה כפי
ועל אל הר סיני זה הכלל לכל שנעטוה מה תל כאשר עוה יני אותו לא היה
בנין אב שכשהיה משה מחזיק את השליחות לא היה מחזיקה לא בבקרתו
ויקרא את העם הפרישם מן האשה לפי שהתורה נקראת קדושה
שנודעת קדושים צינה: לפיכך יעריך האדם להתקדש לה צדי שתדבק
בו: והלא דברים קלזקוה מה אכלחטמיש שאי אפשר להקם לחיות שלא
נתקדש מהג משה דא ארבעים יום עד שעתנה לו תורה על אחת במהותה
שעריך אדם ליהדר לה מכל טומאות הקנס וכנהוא אומי יראת י טהורה
אימת היא טהורה שבשאר אדם מטהר עצמו מן הטומאות לכך נמשלה
התורה בשמן לומר לך מה השמן היה כל המשקין אדם יכול להכנס בהן
חוץ מן השמן כד בביתוה אין אדם יכול להכניס בהן דולות: ומניין
שנמשלו דברי תורה בשמן שנ על פני משחק אהים אהין שמן שעת
מחבירין: אא אימת היא טהורה כשאדם מטהר ארת
עצמו מלהשתמש בה שלא יאמר הואיל ואני חכם הייבין בני אדם
לשמשיע הייבין בני אדם ל'לנסיע הלל היה אומי ודישתמש בתקא חלק
האכל הנאות מדברי תורה נטל חלקן מן העולם: ומה בלשאתי שנשתמש

פיר
לדבר
אי
מעט
אש

שג

מקוונת: לה שמעון בן יוחאי טוחן הרבה ומוציא קמאה ומה שמוציא אינו
מוציא לא קוביץ וכך אמר ל שמעון בן יוחאי לתלמידיו בני שני מדותי
שמדות גדומות מתרומות מדתני שלל עקיבה: בסוף מצאו ל שמעון
בן יוחאי לאיסי בן יהודה אמר לו מפנימה אתה במפטס דברי תורה בפני חכ
אמר לו ומה אמרת עליך לא שונה הרבה ומשבת קמאה ומה שאתה
משכיה קוביץ הן למשנתך: דא יראה יצ טהורה אימת היא טהורה
כשאדם מטהר עצמו מאהבת כסף וזהב שכן הנביא אמר אסתג ל
את העי ביתך לא אבוא עימך וכן אישע אומר חייני אשר עמדת לפני
אם אקח ופך דניל אום מתנתך לך להויז ונכד ביתך לאהרן הב: אמר
י יוסי בני שלל חלפתא פעם אחת הייתי מהלך בדרך מצאני אדם אחד ונתן
לי שלום אמר לי מאין באתה אמר לי מבני עיר גדולה של חכמים ושל קומי
באתי אמר לי ריעונך שתשב אצלי ואתן לך פתחא וכסף וזהב אמרת לי
אפילו אתה נותן לי כל ממון שב עולם איך אפי יושב: אמר לי וליא קבלת עין
אמרת לי לוא אל הרוחות והנשמות שאתה דואה בעולם כולן חוזני לעם
ואין עומד לאדם בשעת מיתתו לא דברי תורה בלבד: ואף ידו שלים לאותו
לא מפע פשעה של תורה שנ בטיש יעקב כלזאת אמר לי ברוך המקום
שנתן לכם דברי תורה שתהיו עקוקי נה וצוחים ועוזבים פלהבלי עולם
אמרת לי יהי ריעון שלא תעלה קמאתינו על לב אחרים ולא קנת אחים של
לבינו ופטרותי מסתו: דא אימתני היא טהורה כשאדם מטהר
עצמו מן העבירות: הא לפי שדברי תורה יעריכיך טהרה וקדושה לך
נאמר ויקדש את העם: ויבסקו שמלותם: איך לי לא כבוס בגדים
מניין שהן טעונין טבילה דין הוא ומה אם בשעה שאין טעונין כבוס
בגדים טעונין טבילה: פאן שנטענו כבוס בגדים דין הוא שיטענו טבילה

עצמ
נפוע
אקה
וקדנ
לפולכ
ימים
שהגד
הפולכ
שכבר
וכמה
טנבנ
שליט
מיאנ
לאחר
שנל
שהלכ
כולני
מקיס
זמן הו
בפוח
יחילכ
פאד

ויאמר אל העם היו נכונים לשלשת ימים יכול משה אמר ובר זה מפי
 עצמו תל והיו נכונים ליום השלולי וכאן היו נכונים לשלשת ימים נכונים
 נכונים לגזרה שווה ומה והיו נכונים האמר להלך קודש שאמר למשה
 אף היו נכונים האמר כאן קדש שאמר למשה ה' אומ' מקומו מוכרע
 וקדשתם היום שיטעלו ביום הרביעי ל' לעזר בן עזריה אומ' מניין
 לפולטות שבבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה שנהיו נכונים לשלשת
 ימים אלתגשן אל אשה ל' שמעאל פעמים שהן ארבע עונות פעמים
 שהן המוש פעמים שהן שש ל' עקבה אומ' לעולם חמש תטדבנן
 הפולטות שבבת זרע לאחר שלש עונות הדי היא טהורה ואינה כלום
 שכבר קדחה ואם פלטה אותה בתוך שלוש עונות הדי היא כרואה קרי
 וכמה עונה או יום או לילה קיטא לה ל' לעזר בן עזריה בכיבוד כגון
 שנבעלה ביום אחד בשנת ביום שלוש שעות ^{ענות} שלה ליל שיני ויום שני וליל
 שלישי אם פלטה אותה בליל שלישי שהוא יום שלישי לביאה הדי
 היא טמאה ואם פלטה בשלישי ביום הדי היא טהורה שהדי פלטה אותה
 לאחר שלוש עונות ויהי ביום השלישי בהיות הנקר מצמק
 שכלו מלמד שהזמן והמעשה מסיינין את השעה שהיום פתח
 זה לכל באי העולם יכול ^{ענות} תל ביום ביום ולא בלילה
 יכול ניתנה בשתיקה תל ויהי קולות וברקים קולות וקולי קולות
 ברקים וברקי ברקים קולות משונים מהמה וברקים משונים זה מזה
 וכן הוא אומ' קול יצ' עלה מים אלה כבוד הרעים יי' על מי סבבים קול יצ'
 בנות קולי יצ' בהדל קול יצ' שובר ארזים קול יצ' יחזעב להבאת אש קול יצ'
 וייל מדבר קולי יצ' וחולל איילות ויחשוף עינות ובהיכלו בלו אומ'
 שג' יצ' הכות שביום מתק תורה היו עננים וברקים וירידת גשמים

ויאמר
 ויהי
 שבעת
 חזק
 אתה
 ראה
 קולי
 תי לפי
 אמר
 אחרת
 לקומת
 יתי לו
 יתען
 דין לעם
 יסלח
 מקום
 עולם
 חיים
 טהרה
 ושה לך
 בגדים
 נכבד
 ענוות

מי
וכי
אד
לקי
ל
אמ
לב
ישב
שע
העו
זכ
שק
שה
חת
ד
תבו
קב
אנה
הב
נכ
הע
מה
לפי

וכן הוא אומ' כי בציאתך משעיר בעודך משדה אדום ארץ לעשה גם
שמים נטתגם עבים נטמו מים ואוב קול רעמך בגלגל האירו ברוקים
תכל' וכמו קול שופר נשמע באויר שנ' וקול שופר חזק מאוד עד
שרעש כל העולם כולו ונתקצנו כל אומות העולם אצל בלעם כן
בעור אמרו לו דמה שהמקום מאצד את עולמו במים כעשן שנ' כי
למבול ישב אמר להק' שח' ט' ש' שבעולם כבד נשבע שאינו מביא את
לעולם כעשן שנ' כי מי ט' זאת לי אשר נשבעת מעבר מי נח עולם
הארץ אמרו לו ודאי מבול שלמים איתו מביא אצל מביא מבול הארץ
שלאש אמר להם אית מביא לא מבול שלמים ולא מבול שלאש אמר
לו והקונ' הזה למה אמר להם תורה הוא נותן לעמו ישאל שנ' כי עשן
יתן ואין עוז לא תורה שנ' עמו עוז ותושיה אמרו לו אם כן י' יבדק את
עמו בשלום ויחרד כל העם אשר במחנה נדדעזעו והלא דבמו
קל וחומר ומה ישראל שעתידין ומעותדין לפני הר קיע נדדעזעו אמת
העול על אחת כמה וכמה וכן הוא אומ' משנעם השמעתיך ארץ ירא
ושקטה ל' ידמיה צשם ל' חיה בני זקף לה' לפלך שהיה יצא לקח
חיילות מיבאן וחיילות מיטאן ורמחים מיכאן מיבאן והיו הנל אמרו
ומה אם צשעה שהוא יצא לקחמן שלו כד כשהוא יצא למלחמה
אחת כמה וכמה כן פעם אחת השמעתיך את קולו כפיני העושיטא
כל העולם כולו לכשיקום להוציא את כל טאי העולם כמה דבת בקום למטה
איים על אחת כמה וכמה ארץ יראה ושקטה אמר לו בשם ל' יחג
אם יצאה למה שקטה זאם שקטה למה יראה לא אמרה הארץ מה אם
מצוה אחת קלה שנצטוו עליה אדם הראשון לא היה יכול לעמוד בת
ונתקללת בעבורו דבת אמרה האדמה בעבורך כד מאתים שמונה וארבעים

כד
למטה
למטה

מצות עשה ושלש מאות ושישים וקמ"ש מצות לא תעשה עם אהבתך
 וכמה ל' יהושע בשם ל' לוי אומר לפיכך קצת הקב"ה ופי' אהבתך ארץ
 ארץ ארץ שמענו דברי יי' אומר לה הלא שמעת מות שאמרת לא אהבתי
 לקבל עון את האדמה בעבור האדם וכו' ששמענו מן אפי' שקטה
 ל' לוי בשם ל' יוחנן אם יראה למה שקטה ואם שקטה למה יראה אם
 אמרה הארץ תאמר שאין ישאל מקבלין את התורה אם שקטה למימי
 למצות שהיית ויאמר חונא בשם ל' אחא מאי דבית נמוגים שלף וכל
 ישיביה אנפי תננבי עמודיה קלה בצר היה העולם מתמוגג והולך לאלול
 שעמדו ישראל עלהר סיני ואמרו כל אשר דבר יי' נעשה ונשמע פנה היה
 העולם חנוד לתהו ובוהו ומי בוקס את העולם אנפי תננבי עמודיה קלה
 צלכות התננבי קלה ל' לוי בשם ל' יוחנן אם יראה למה שקטה ואם
 שקטה למה יראה אם אמרה הארץ תאמר שהעצמנה שמתהיית נמותים
 שהקב"ה מבקש לתנוע מידי כלמה שהפקיד בידי כמה דבר ובלת הארץ
 את דמיה ולא תבקה עוד על ההויה וכיון ששמענו אנפי עון שקטה
 דא זיחרך כל העם אשר במחנה זה הוא שאמר הכת והחכמה מידך
 תבוא ואיזה מקוש ביה הכת מדבר כנגד מתק תורם שבשעת ההנהגה
 בקב"ה היה הקול בא להן מן האפסוף והתולפך מן הדרום לעפוף בארון
 מן הדרום היו מהלפך מן הצפון לדרום בארון המזרח היו הולפך
 מן המערב למזרח בארון המזרח היו מהלפך מן המזרח למערב
 נמצא אורא צפון לכאן ולכאן ולדרעין לכאן כלכך כו' לקבל את התורה
 היו אורא צפון להכנסה מאין תבוא אומר ל' יוסף היה הקול לישעל כמין
 מה המין היה כל אחד ואחד מישראל טועם ממונו לפי כוחו הקניני
 לפי כוחו והבוארים לפי כוחם והקניני לפי כוחם כדתורה היה הקול

גמ
 ברוקיס
 עד
 בן
 שני יי'
 ביא מה
 יודע
 הא
 אש
 יי' ע
 יבדך
 א דב
 עמו
 גר יוא
 יצא לק
 לאמ
 להמ
 יעו
 ס למ
 של יוח
 צ מה
 נור בד
 ה וא

נשמע לכל אחד ואחד כפי סוהו: הוא היא ונתקול יי בכוח אעז לא
בכוח של כל אחד ואחד: ויוצא משה את העם לקראת האלים ל
יוסי בן יודן היה אומ: יי מקיני בא על סיני נגלה ואומ מקיני בא
לקבל נענו בקמחה מושלו משל למיהו: להתן שיעצ לקראת בלה
מכבודו של יוצא אתה למך מהכבודו של נכנס לכך נאמר ויוצא
משה את העם לקראת האלים: ויתעבוב בתחתית ההר נעפסו
ועליהם מכורש בקבלה יזנת בהגוי סלע בסתר המדונה: ל אעז
אומ אין דבר זה אמור לאביס הראיני את מלאיך נענין שנ התיעבו
ולאו אתי שועתי: השמיעיני את קולך נענין שנ ופרעה הקריב
ויצעקו בני ישראל אלי: כי קולך ערב ותעל שועתם אלה האלים:
ומלאך נאה ויאמך העם: לעקיבה אומ אין דבר זה אמור לא לפני
הר סיני הראיני את מלאיך נענין שנ וישלם משה בבקר ויבן מזבח
תחת ההר: השמיעיני את קולך נענין שנ ויענו כל העם יחדו ויאמרו
כל אשר דבר יי נעשה ונשמע: כי קולך ערב ויטוב כל אשר דברו:
ומלאך נאה באוהל מועד ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יי: אחרי
אומ אין דבר זה אמור לא לחרות הבאים: יונת בהגוי הסלע נענין
שנ הישב על חוג הארץ: בסתר המדונה לו ישל שיושבין בעד צותן
של מלכויות עד שיגיע זמנן: הראיני את מלאיך זה מעשה: השמיעיני
את קולך זה תלמוד: כי קולך ערב ומלאך נאה: יהודיעך כמו מעלת
בין תלמוד למעשה: וכבר נמנו בעליית בית עדים מי גדול תלמוד
או מעשה אמר טרפון גדול תלמוד שהתלמוד מביא לידי מעשה
ואין המעשה מביא לידי תלמוד: וא וית עבו בתחתית ההר
מלמד שכפה עליהם הקצה את ההר כנגית ואמאם מקבלין אתם

פל
קעלה

עלה
וע
הק
הא
דונ
סיע
אשל
עלה
מים
תור
לה
ממ
שמ
תור
הזה
שג
עונ
תא
חל
מה
וע
צמ

יכול כעשך הכבשן וראי תל כעטן משמיעין את האוזן מה שיכולה
לשמוע כיוצא בו אתה אומ' והנה צבד אהי ישל באמרון הקדים וקולו
כקול מים רבים אפטר לבריות וכמותו לא משמיעין את האוזן מה שיכול
לשמוע כיוצא בו אתה אומ' י עזול וגבול יי גבול מלחמה אפטר
לבריות כמותו לא משמיעין את האוזן מה שיכולה לשמוע כיוצא
בו אתה אומ' אריה שאגמי לא ילא יי אהים דבר אפטר לבריות כמותו
לא משמיעין את האוזן מה שיכולה לשמוע כיוצא בו אתה אומ'
יעדף כעטר לקח אפטר שהגשמים גדולים מן התורה שהוא מושלח
לא משמיעין את האוזן מה שיכולה לשמוע ויחדף פלהר מאד
נלד עדע וכן הוא אומ' למה תצדוק הדיש גבמעס היכף אתם מדעים וינעס
הרי אתם כבעלי מאיך או גבן אודק הרחמד אהים לשבתו זה סיני
אף יי ישכן לנעה קה בית העולמים ויהי קול השופר הולך וחזק מאד
בנוהג שבעולם כל זמן שהקול הולך הוא תושש אבל מי שאמר והיה
העולם אינו כן אכל זמן שהקול הולך הוא מתגבר וזמן שבע תורה
הולכין דעתך מתישבת וכן הוא אומ' ביש שיש גבמעס משה יצד
והאהים יעננו בקול י איעזר אומ' בצוד גדול חלק לו המקום למגשה
שלא היה המקום מדבר ער שמשה אומ' ליעזר כבד קיבלו בעך את
דבניך עליהם בשמחה י עקיבה אומ' מנין שבקול ובכוח ובנעימה
שהיה משה שומיע בו היה משמע אתי שגא תל משה ידבר והאחים
יעננו בקול ודאי מה תל בקול מלמד שבקול ובכוח ובנעימה שהיה
משה שומיע בו היה משמיע י אמל שמעון בן כמי מנין למתרגם
שלא יגביה קולו יתר מן הקול תל משה ידבר והאהים יעננו בקול
משמע שנ יעננו איני יודיע שבקול לא מה תל בקול בקולו של משה

כיג
אמו
את
התר
גבי
משו
כאן
שנ
תנה
למע
אני
מאר
עננ
כפי
תורה
להם
בהי
כתי
הלל
כך
הענ
הא

וירד יי עליה סיני על ראש ההר יכול ירד ודאי תל אתם ראיתם
 כי מן השמים דברתי עמכם יבונ לא ירד ודאי תל וירד יי עליה סיני
 אמור מעתה נבקעו שמי השמים העליונים וניתנה גשיות לאש ללהט
 את המים וכך הוא אומ' בקדוח אש המסים מים תבעה אש ירד לו היצע
 התחתון ועמד לו על גבי הר סיני ודבר עימתן מן השמים או שמים שעל
 גבי הר סיני ויקרא יי למשה על ראש ההר ויעל משה כיון שעלה
 משה לדקיע חברו עליו מלאכי השדת אמרו לו מה ילוד אשה עושה
 כאן אמר להם ליטל תורה באש אמרו רבוננו שלעולם תתקם בעלמית
 שני יי אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים
 תנה הודך על השמים שהיא דדאי ומה לך ולשכונני עכר אמר לו הקב"ה
 למשה בן עמרם החזק להם תשובה אמר לפניו רבוננו שלעל ופי יכול
 אני להשיב את מלאכך אמר החזק בכסא והחזיר להם תשובה הרי
 מאחד בני כסא פושע עליו ענע מלמד שאחז בכסא פושע עליו מדון
 ענע ופי ככו שדי שלא ילהטוהו המלאכים באשם וכן הוא אמר ושבת
 כפי עליך עד עברי כיון שאחז בכסא אמר להם אתם אומ' תתקם
 תורה בעליונים ופי מה אתם עדיכין לה אמרו לו ומה כתבה אמר
 להם כתובה לא יהיה לך אלהים אחרים עלפני ופי יש מיכס עוב על כתוב
 בה לא תשא את שם יי אהיך לשוא ופי יש לפניכס מקום שבועה
 כתוב בה לא תרצח לא תגאף לא תגנב ופי יש בכס אחת מכל המדות
 הללו כתבה כבוד את מצרך ואת אמריך ופי יש לכם אבואם כיון ששמעו
 כך אמרו רבוננו שלעולם תנה להכדי שיסתפקו בה התחוננים שאיך
 העליונים עדיכין לה הדא הוא דכתיב יי אדונינו מה אדיר שמך בכל
 הארץ וכוון שראו מלאכי השדת שנתן לו הקב"ה את התורה אהרם

לה
 קולו
 יכול
 יי
 פועל
 כחמ
 אומ'
 שלהבין
 דה
 עדינים
 יי
 פאר
 ייה
 תורה
 יי
 גשה
 את
 עימה
 גלמים
 שהיה
 נדגס
 קול
 שלמה

עמדו וגלו לו רוב מסתרין הדא היא צליל עלית למחוס שבית שבי שש
 לקחת מתנות באדם ואף מלאך המות כיון שלא שכל המלאכים
 לו מסתרין אף הוא גלה לו מסתרין אמ לו בשעה שהמגפה באה
 הקטר קטר והיא נעצרת כיון שהתחילה המגפה מה הוא אמ ויא
 משה אל אהרן קח את המחטה ותק עליה אש מעל המזבח ושים קטות
 ואומ ויעמוד בין המתים וצין החיים ותעצר המגפה וכן הוא אמ
 ישימו קטורה באפיק ויאמר יי אל משה רד העד בעט אף מי שעלה
 קרזו שלא יראה ומי שעלה קרזו שלא יעלה פן יהרסו אל יי לראות
 שלא יפגרו את התחומין ונפל ממנו רב אהרן רב לא אכלוסין מקד
 שאם נפל אחי מהן לארץ מעלה עליו כלא אכלוסין לפניו דא ונפס
 ממנו רב ממי שמיעונו מעב את רופו וגם הכהנים הנגשים אל
 יי יתקדשו ל יהושע בן קדחה אומ אבנודות ל אומ זה נדב ואביהו
 בשני מקומות נאמ הכהנים ולא נאמ שב ואביהו ובעני מקומות
 נאמ נדב ואביהו ולא נאמ כהנים פן יפדץ בהם יי שלא יעשה בהם
 פרצה דא פן יפדץ בהם שלא יפליעו ויאמר משה אלי יי לא יכל
 העם לעלות אל הר סיני חושל יהודה אומ אמר לו יי קרה למשה הדיע
 אומ לך דבר ואתה משיבוכ והדיע חתך ומודה לדברך פי אתה
 העדותה בנו לאמר הגבל את ההר אמר לו כבר עשו להם תחומין ונדבר
 ויאמר יי אין לך רד ועלית יבנה כוב עלר עמו תכ והעט אל יתחיל
 יבנה הכהנים עלו עמותל ועלית אתה ואהרן עמך ואיך הכהנים עמך
 יבנה אהרן היה עמו במחצה שנ ונגש משה לבדו אל יי אמור מעתה
 משה מחצה לעצמו ואהרן מחצה לעצמו וירד משה אלה עם ויא
 אליהם מלמד שלא הלך לתוך ביתו ולא פנת לעסקיך אחריים

27
 יום קדחה
 משה עט
 אהרן

אי
 מנ
 תל
 לאו
 נדק
 נתל
 חיו
 ופרו
 אומ
 קרב
 הקב
 של
 פנ
 של
 את
 הדב
 לש
 אשר
 לי
 נב
 שד
 לול
 א
 וא

איך לי לא דיברות בגל סיני שלא הלך לתוך ביתו ולא פנה לעסיקין אחיך
 מעין אף דברות אהל מועד: שלא הלך לתוך ביתו ולא פנה לעסיקין אחיך
 תל ויעא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: כון שיכר משה לקרא
 לאהרן השמייע הקצה קולו פני שלא יאמרו ישאל קולו של משה שהיה
 בקיע יעא קול הראשון והשמים והארץ לעשו והרעים והנבעות
 נתמוטטו והימים והנהרות ברחו וכל האילנות כרעו והמת' שבישראל
 היו ועמדו על דגליהם ונדתעו ישראל וחזרו לאתגריהם שעם עשר מיל
 ופרחה נשמתן: אותו הקוב שמעו בו אנכי ולא יהיה וכן הוא
 אומ' את דבר אהים בקדשו שתים זו שמעע באותך שעה אמרו למשה
 קרב אתה ושמע את כל אשר יאמר יי אהינ' ואת תדבר אלינו ושמע
 הקצה קולך וערב לפני ושמע למיכאל ולגבריאל ואחזר בשתי ידין של משה
 שלא ברצונו והגישוהו לעמל שנ' ומשה נגש אל הערפל גשמי כתוב
 כן לא נגש בעל כרחו והשמויע שאר הדבקות לישל ועלנו נא' בצנת
 שלג באם קציר צור נאמן לשולח ונפס אחינו ישוב: וידבר אהים
 את כל הדברים האלה לאמר: אמר להם דין אני נוהג בימכם ודין כל
 הדברים שאן לא קבלתם עליכם לא הייתי נפלע מיכם אינו דומה מקרב
 לשאינו מקרב: ויהודה הנשיא מושלו משל לה' לאחד שנשא
 משה אמרונו לה התלקחת לה פים עמדיה כך אמר ישראל נמשפתם
 לי נמשפתם לי כגו שתעשו לי רצונו: דא וידבר אהים מלמד
 שדברים שנאמ' כן הן שנאמ' להלן שניהם לענין אחד מה שאי אפשר
 לולמה לומר ואי אפשר לה לאונן לשמוע: כאן הוא אומ' וידבר אהים
 את כל הדברים האלה וכלהן הן אומ' את דבר אהים שתים זו שמעת
 ואם הלאבה ימי ששמועם ש: מה אנש דהנחלק לבמה ניצועות כך

יי שש
 ייסגל
 אה
 גויא
 שקט
 אומ'
 יישעלה
 לראות
 ז' מקי
 ונפס
 ס אל
 אבירא
 מקומות
 : בהם
 יוכל
 הדיע
 אתה
 דברא
 שאלות
 עיניך
 עתה
 סויא
 א:

סיל
 גפע
 צמרו

דיבור אחד יצא לכמה מקראות: ד' וידבר אהים אני שנפנע עלי יד:
 כך ואני משלם שכל עלי ידך וכך הוא אומ' פנים בפנים דבר יצ' עמכם
 אמ' ל' לוי בפנים הרבה נראה הקצה לישל' בסיני בפנים דעופות בפנים
 הדופות בפנים מיריקות בפנים שמיחות בפנים משחקות בפנים
 מסבירות: הא כיצד בשעה שהיה מראה להן מורענותן של דשעים
 היה נראה להן בפנים דועפות בפנים הדופות ובפנים מיריקות ובשעה
 שהיה מראה להן מתקן שכלן של צדיקים לעתיד לבא היה נראה להן בפנים
 משחקות בפנים שמחות בפנים מסבירות: ד' וידבר אהים מלמד
 שהיה אומ' להן על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון: ד' וידבר אהים
 את כל הדברים יצ' באהרונה אמרו לו קבלנו עלינו תל' אנכי יצ' אהיך
 אנכי היה בכלל ויצ' מועא מן הכלל ללמד על הכלל מה אנכי היה
 לו דבור בפני עצמו וקבלה בפני עצמו: מה תל' לאמד מלמד שהיה
 אומ' להן על כל דיבור ודיבור על לאו לאו ועלה קהיך: אנכי יצ'
 אהיך אני הוא זה נמי שיש לו רשות יבא וימחה: ל' שמעון אומ' לעט
 השחתת עולם נאמו מחית את כל היקום אע"פ ד' וי' שיש לו רשות
 יבא וימחה כיוצא בו אתה אומ' לא בסת' דברתי במקום ארץ חשך
 אני יצ' דובר צדק אני הוא זה נמי שיש לו רשות יבא וימחה: ד'
 אנכי יצ' אהיך אהיך אני על כל באי העולם יבול אף אתה כיוצא בהן
 תל' אהיך: יבול עליך בפני עצמך תל' אנכי יצ' אהיך על כל באי העולם
 הא כיצד אהיך אני על כל באי העולם ושמי יחול עליך: כיוצא בו אתה
 אומ' שלש פעמים בשנה יראה לך זכונך את פני האדון יצ' אדון אני
 על כל באי העולם יבול אף אתה כיוצא בהן תל' יצ' אהיך: יבול עליך
 בפני עצמך תל' את פני האדון יצ' אהיך: בא עיניך אדון אני על כל באי

אומ' יצ' אהיך
 יבול עליך

הש
 הנב
 תל'
 אהיך
 אנכי
 שמו
 וכת
 כך ל'
 וכן י'
 שמו
 ל' אה
 לפני
 להיך
 וי' י'
 העוק
 קצה כ'
 אנכי
 נמי י'
 וכת
 אדון
 תכפ
 תאמ

העולם וחלשמי עליך כיצא בו אתה אומ' כה אמר יי' עב' אהי ישראל
 הנני אהי כל בשר אהי אהי על כל באי העולם יכול אהי אתה כיוצא בהן
 תל' אהי ישראל יכול עליך בפני עצמך תל' אהי יי' אהי כל בשר הא כיצד
 אהי אהי על כל באי עולם וחלשמי עליך אנכי יי' אהיך למה פתח גלשון
 אנכי לא ללמדך שגאון מתק תורה לפני הקב"ה יתק במעשה בראשית
 שמעשה בראשית פתח בהק' בבית ופאן פתח באף ומכני מה פתח
 הנת במעשה בראשית בפי לומר לך מה בי לא קדמו לא את אחת
 כך לא קדם את העולם לא אותו האחד המובחר יהי שמו מבורך לעול
 ויוסי אומ' לפני האותיות יש דומה בו לכף דל לריש הי להיות ונ' לזאן
 וכן שאר כל האותיות אבל אף זה אין לו דומה לדומה לפיכך נקרא על
 שמו של הקב"ה שאין לו דומה לדומה לפי פתח אנכי ה' איעזר בשם
 ו' אחא כל אותך עשרים זשעה דוד היה אף קודמתו נ' לפני הקב"ה ואוס'
 לפיכך רבוק העול' אני ראשון של כל האותיות ולא בראת בי לא בבית אמר
 לה הקב"ה שכל העולם לא נברא לא בזכות תורה למה אנני נתת תורה לפני
 ודיני כותיה לא כך אנכי יי' אהיך אמל' שמעלמי בעער גדול היה
 העולם עד שלא נתנה התורה כוונת נעשה קוללה הא כיצד אסתיע
 קנה מאזנים זתתן ארבעים אונקיה מצאן ושש מיכאן מי מכריעלא
 ארבעים מכריעים על שש כן כל העולם כולו לא נברא לא לששה
 ימים וכתבי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ אבל תורה
 נתנה לארבעים יום שנויה שם עם יי' ארבעים יום לא כל שכך הוא
 ארבעים מכריעים על שש וכך הוא אומ' נמונים ארץ וכל ישניה אנכי
 תכתי עמודיה קלה אנכי נעשה בסיס לעולם ו' אהיך אנכי יי' אהיך
 תאמ' רבנך ל' שמעון בני אחאי אס' אין אתה עומד במימך ו'

ליידי
 מאכס
 ינים
 יים
 נים
 ופשעה
 להן בפני
 מלמד
 אהי
 אהיך
 יי' היה
 שהיה
 יי' יי'
 ה' לענין
 לונשם
 זשך
 א'
 בהק'
 העולם
 אתה
 אני
 יי' אהיך
 יי' אהיך

אבול
 מישתת
 התורה
 כעס
 פ' כ'
 אוקי'

פ' כ'
 ע' ע'
 עיזקך
 הטוב

לכ
אנ
הד
אות
לפני
בט
אהי
תוד
אנכ
עמ
לר
הלא
הוא
אין
קטי
וכל
מה
שמי
אמלך
שלי
קבוע
הוא
קבוע

אנכי ייז אהיך מהתל אהיך אמר הקבה אם עושין אתם רצוני הדי אנכי יי
שנבי יי יי אדחוס וחנק אהיך א: ואפ לאו אהיך אני נפמע משנאיכם שאין
תל אהיך לא לשון דיין: דא אנכי ל יודה וד נחמיה ל יודה אומאין לשון
אנכי לא לשון אהבה ולשון חכה משל לבן מלכים שהלך לו למדינתהם
ולמד לשון הים וכיון שבא ממדינת הים התחיל אפיו משח עמו כלשונו
כך לפי שידויו של למד ולמדו לשון מצרי כיון שיעאו ממד התחיל לקב
משח עימהם כלשון אנכי אנוך: ו נחמיה אומאין לשון אנכי לא
לשון אימה ולשון יראה כמה דאת אמר כי אנכי יי אהיך אלקא: דא
אנכי ל פתח בשם ל יהושע בן לוי למלך שהנח את אשתו עבדה והלך לו
למדינת הים וילדה בן וגידילה אותו לאחז זמן בא המלך ממדינת הים
והו עיאה אותו אמו לפנטה והיה רואה אותו דוכס ומביט בו אסטוד לק
ומביט בו ואומרה הוא נתבונן בו אפיו וידע שהוא בנו אמר לו מה לך נתבונן
באלו אין לך פחדים הנאה לא את בע ואע אפיך כך כשיכרד הקבה עלהר סיכ
ליתק תורה לישל ידיו עמו מיכל ודגלו גבולו ודגלו והיו עשדל מביטין
בהן ואומרה זה הוא אמר להם הקבה מה לך מביטין באלו אין לכם
הנאה מהם לא אתם בע ואע אפיכם כי היית לישל לאב ואפיכם בבדי
הוא: אתם עמי ואע אפיכם אנכי יי אהיך: דא אנכי יי אהיך ל יהושע
בן לוי בשם ל שמעון בן יוחאי פתח שלכות פתח הקבה לישראל בסיכ
בשעה שאמרו כל אשר דבר יי נעשה ונשמע עמין שאמרו לאתו מעשה
אך אהיך ישל בקש להשמידם דבת ויאמ להשמידם לולי משה בחירו
באותה שעה אמ משה לפע הקבה דבון כל העום שמא לכלישל אמרת
אנכי יי אהיכם הלח לו אמרת לצדי אנכי יי אהיך: ל יהושע דסכנין
בשם ל לוי אמר לו הקבה לימדתה סכנורה עלוץ היך לשעבר אמרת

לכם פעם אחת בלשון יהודי אנכי יי אהיך מיכאן ואילך אני אומר לכם
 אנכי יי אהיכם להזכיר את כולכם : וְאֵל אֲנֹכִי יי אהיך למה נאמרו עשות
 הדברות בלשון יהודי לומר שאפילו היהודים מבטלין אותן כאלו כולכם בטלתם
 אותם : אנכי ביטל מיכה : לא היה בטל ירבעם : לא תשא בטל מקלרל
 זכור בטל מקושש : כבד ביטל מבשלות : לא תרעח בטל יאב : לא תנאק
 בטל זמרי : לא תגע בטל עכן : לא תענה ביטל עיבא : לא תחמוד ביטל
 אחאב הרעהת וגם ירשת : וְאֵל אֲנֹכִי יי אהיך מלמד שהם זיד הקב"ה
 תורתו על כל אומות העולם ולא קיבלו הימנו חזק לוי אצל ישראל ואמר
 אנכי יי אהיך : אנדרינום שחוק עצמות שא את ל יהושע ביל הנביה
 אמר לו כבוד גדול חלק הקב"ה לאומות העולם אמר לו למה אמר
 לו שנתן חמש דיבנות לישרא וחמש דיבנות לאומות העולם : חמש
 הראשונות שנתן לישרא שמו מעורב ביניהם כלום שאט יחטאו ישרא
 הוא קורא אחריהן תיגד : וחמש דיבנות אחרונות שנתן לאומות העולם
 אין שמו מעורב בהן כלום אם חטאו אומות העולם אינו קורא אחריהן
 קטיגד : אמר לו עא והטינו עמי במדינה יעא וניטייל עמו במדינה
 וכל מקום שהיה מוליכו היה מראה לו איקונין שלו קבועה אמר לו זה
 מה היא אמר לו איקונין שלי : דאך כמה הבריות לכבדין אותי שחוקין
 שמי על כל פתח ופתח עד שמשכו והוליכו לארצות אחרות אמר לו אדע
 חסלך חואה אני שכל המדינה הזאת אתה שליט ובמקום הזה אין אתה
 שליט אמר לו למה אמר לו שדבר נקרא ומקום לאיתי איקונין שלך
 קבועה ובמקום הזה אינה קבועה אמר ליה אתה הוא סבא דיהודאי את
 הוא חפימיהו דיהודאי כך הוא שבהו של הקב"ה שתהא איקונין שלו
 קבועה במקום כדו : ובמקום מעונק ובמקום מלונלך אמר לו אדוני הסלך

אנכי יי
 אהיכם
 עשות
 למה
 נאמרו
 עשות
 הדברות
 בלשון
 יהודי
 לומר
 שאפילו
 היהודים
 מבטלין
 אותן
 כאלו
 כולכם
 בטלתם
 אותם :
 אנכי
 ביטל
 מיכה :
 לא היה
 בטל
 ירבעם :
 לא תשא
 בטל
 מקלרל
 זכור
 בטל
 מקושש :
 כבד
 ביטל
 מבשלות :
 לא תרעח
 בטל
 יאב :
 לא תנאק
 בטל
 זמרי :
 לא תגע
 בטל
 עכן :
 לא תענה
 ביטל
 עיבא :
 לא תחמוד
 ביטל
 אחאב
 הרעהת
 וגם
 ירשת :
 וְאֵל
 אֲנֹכִי
 יי
 אהיך
 מלמד
 שהם
 זיד
 הקב"ה
 תורתו
 על כל
 אומות
 העולם
 ולא
 קיבלו
 הימנו
 חזק
 לוי
 אצל
 ישראל
 ואמר
 אנכי
 יי
 אהיך :
 אנדרינום
 שחוק
 עצמות
 שא את
 ל יהושע
 ביל
 הנביה
 אמר
 לו
 כבוד
 גדול
 חלק
 הקב"ה
 לאומות
 העולם
 אמר
 לו
 למה
 אמר
 לו
 שנתן
 חמש
 דיבנות
 לישרא
 וחמש
 דיבנות
 לאומות
 העולם :
 חמש
 הראשונות
 שנתן
 לישרא
 שמו
 מעורב
 ביניהם
 כלום
 שאט
 יחטאו
 ישרא
 הוא
 קורא
 אחריהן
 תיגד :
 וחמש
 דיבנות
 אחרונות
 שנתן
 לאומות
 העולם
 אין
 שמו
 מעורב
 בהן
 כלום
 אם
 חטאו
 אומות
 העולם
 אינו
 קורא
 אחריהן
 קטיגד :
 אמר
 לו
 עא
 והטינו
 עמי
 במדינה
 יעא
 וניטייל
 עמו
 במדינה
 וכל
 מקום
 שהיה
 מוליכו
 היה
 מראה
 לו
 איקונין
 שלו
 קבועה
 אמר
 לו
 זה
 מה
 היא
 אמר
 לו
 איקונין
 שלי :
 דאך
 כמה
 הבריות
 לכבדין
 אותי
 שחוקין
 שמי
 על כל
 פתח
 ופתח
 עד
 שמשכו
 והוליכו
 לארצות
 אחרות
 אמר
 לו
 אדע
 חסלך
 חואה
 אני
 שכל
 המדינה
 הזאת
 אתה
 שליט
 ובמקום
 הזה
 אין
 אתה
 שליט
 אמר
 לו
 למה
 אמר
 לו
 שדבר
 נקרא
 ומקום
 לאיתי
 איקונין
 שלך
 קבועה
 ובמקום
 הזה
 אינה
 קבועה
 אמר
 ליה
 אתה
 הוא
 סבא
 דיהודאי
 את
 הוא
 חפימיהו
 דיהודאי
 כך
 הוא
 שבהו
 של
 הקב"ה
 שתהא
 איקונין
 שלו
 קבועה
 במקום
 כדו :
 ובמקום
 מעונק
 ובמקום
 מלונלך
 אמר
 לו
 אדוני
 הסלך

ברם
אעל
האג
לרחה
להתג
ורבני
לקב
אנכ
קצו
קצו
מאר
עצד
לא
משו
אהי
יעשו
גילוכ
אי
חדש
לאב
מלב
לא
ל

ישמעו אזנך מה שפיק מדברי וכך הוא שבחו שלהקבא שיהא שמו
מעורב עם הדיעחניס ועם המנאפיים ועם הגנבים וסילקו והלך לו
וכיון שיעא אמרו לו תלמידיו לזה דחית בקנה לנו מה אתה משיב אמר
להם בני כן עלת על דעתו שלמי שאמר והיה העולם ליתן תורה לישן
בתחלה הלך אעל בני עשו אמר להם מקבלין אתם עליכם את התורה
אמרו לו ומה כתבה אמר להם לא תרעה אמרו לו כל עצמן שלאותך
האנשים לא הבטיחן אביהן לא על ההרב דסת ועל הדבר תחה אין אנו
יכולין לקבל את התורה אחר כך הלך אעל בני עמון ומואב אמר להם מקבלין
אתם עליכם את התורה אמרו לו מה כתבה אמר להם לא תנאף אמרו לו כל
עצמן שלאותך האנשים אינן באין לא מטיפה שלזנות דכת ותהרין שו
בנות לזע מאביהן ואין אנו יכולין לקבל את התורה אחר כך הלך אעל
בני שמעאל אמר להם מקבלין אתם עליכם את התורה אמרו לו ומה
כתבה אמר להם לא תגנב אמרו כל עצמן שלאותך האנשים אין חיים
לא מן הגניבה ומקנהגזל דכת והוא יהיה פרא אדם ידו בכל ואין אנו
יכולין לקבל את התורה לא היתה אומה באומות שלא הלך הר יבור
ודפק על פתחה מהאם ירעו ויקבלו את התורה זכון הוא אומ יודוך ייבן
מלכי ארץ כי שמעו אמרו פוך יכוס שמעו וקיבלו תכל ועשית בארץ ובחמ
נקם את הגוים אשר לא שמעו ולא דייס שלא שמעו לא אפילו שבע
מצוות שקיבלו עליהם בני נח לא כילו לעמוד בהם עד שפירקום ונתנום
לוישן משל לאחד ששילה חמוזו וכיבו והלכו לגור ורטעינו לחמור
לתך ולכלב שאלש סאין והיה חמור מלך וכלב מלהית פירק מינו סאה
ונתנה על החמור וכן שיני ושלישי אף כמך ישאל קיבלו את התורה
בפירושיה ודיקדוקיה אף אותך שבע מצוות שן נטו בני נח לא יכלו לעו

בהם עד שפירקום ונתנום לישראל: כיון שלא קיבלו גלה אומות בא לר
 אעל ישראל אמרו לפנינו בבגד העולמים ברח דודי ובמה לך ביש אולעפר
 האילים עדוק מן ריחא בישא לריחא טבא עליהדי בשמים איתא לך ט
 לריחא טבא: עלי עשור עלינו לקבל עשר הדבחות: ועלי גבל ועלינו
 להתגבל בהן ביטב בשמך: עלי הצון בפנור לשמעון בג לקיט אומ בשמ
 ורבנן אמרין שלא באנגריא וכיון שראה הקבלה שנתנו של מתדעתן
 לקבל את התורה באהבה ובחבה פתח ואמר אנכי יצא אהיך: דא
 אנכי ולא אמר אני לא אנכי אנבע אותיות ללמדך שהקבלה מולך בארבע
 קצוות העולם ובנהוא אומ הלא ידעת אמלא שמעת אהי עולם יצא
 קצות הארץ: אשר הוצאתך מארץ מצר אין לי עליך לא שהוצאתך
 מארץ מצר כדאי: מבית עבדים אפילו אפלי עליך לא שפיתך מבית
 עבדים די: לא היה לך יבול לא יקיים לעצמו יקיים לאחדים תל
 לא יהיה מה תל לא היה לך מלמד שכל המקיים עק לעצמו עובד
 משום שנים משום לא היה ומשום לך: אהים יבול לך שנקרא
 אהים יבול יש בהן עודך לפני תל אהים: דא מה תל אהים אהים שלא
 יעשה אדם אזה שלכק ואזה שלזהב ויאמר לא שקוף אה לאה לא
 גילול לא לאה תל אהים אהים אעפ שאי אתה מחזיק בגלשם אה
 אי אתה רשאי לקיימו: דא אהים אהונים באהונתך ויש בהן הוא אומ
 חדשים מקרוב באול שעכום אבותיכם: לא הועילו לך ולא הועילו
 לאבותיך ולא הועילו כלום מימיהן: דא אהים שמאחדין את הטובה
 מלכוא לטוב: דא אהים שעושין את עובדיהן אהים: עלפט
 לא בדמותי ולא בדמות שמשוי: דא עלפט מלמד שמביאין אה לעולם
 לא תעשה לך מלמד שמביאין אה לעולם: לא תעשה לך מלמד

דא אהדים שאהדים
 הם לעובדיהם וכן הוא
 אומ אה יעעך אה ונא
 יענה על כל

צו
 אמר
 גושל
 צהתו
 תך
 יאנו
 קבלין
 ולוב
 רין שיה
 לך אה
 לו אה
 גהיים
 זנו ט
 יבור
 ייבול
 זקובחא
 שבע
 ונתנום
 להמוד
 וקאה
 צורדי
 כלולעו

שכל העושה ע"ז לעצמו עובד משום שתיים משום לא תעשה ומשום
 לך: פסל אין לו לא פסל כשהוא אומ' כלהמונה לדבות חמה ולבנה
 בוכבים ומזלות: אשר בשמים לדבות עימה: כומעל לדבות מלאכי
 שרת: ואשר בארץ לדבות ארזים וגבעות נחשים ועקרבים: מתחת
 לדבות את התהומות ואשר במים מתחת לדבות את דגת הים ואשר
 הדולפין: מתחת לדבות את השלשולים: לארץ לדבות ארץ עעמה
 כשהוא אומ' פל תמונה לא בדמות ולא בדמות כנואה שלהן ולא בדמות
 היות מעות ולא בדמות חיות של מעלה: אף קופיני לדבות כולן מה תל'
 פסל לא אם אתה עושה כן נמצאת פסל עולם ממנו והדע פוסל עולם
 ממך: לא תשתחוה להם ולא תעבדם לא תשתחוה דרך עבודה: לא
 תשתחוה להם השתחוויה בכלל היתה ולמה יעא תלה קיש איה ומה השתחוה
 מיוחדת מעשה יחידי וחייב עליה בנני עצמן בין שהוא עובדו בין שאין
 עובדו: כך כל עבודה המיוחדת לשם אם עשה לע"ז חייבין עליה בנני שהוא
 עובדו בין שאינו עובדו: ומה הן העבודות המיוחדות לשם זביחה וקטור
 השתחוויה ונסוך אם עבד בהן לע"ז אע"פ שאין דרך עבודתה בכך חייב
 ולא תעבדם שלא יעבוד ע"ז כדרך עבודתה כגון שיזנוק אבן ו
 למרקלים או יפעור עצמו לפעור או יקריב שעור לכמוש או יעביר
 בנז למנוף: ומה עשה וכו' הנה אומ' איכה יעבדו וקיים האלה את אקסם
 ואעשה כן גם אם הוא אינו חייב עד שיעבוד כדרך עבודתה: נמצאנו שיש
 כפירות בע"ז העבד אותה כדרך עבודתה: והעובד אותה באחת מארבע
 עבודות המיוחדות לשם אע"פ שאינו כדרך עבודתה: והמקבל עליו
 בשאר אע"פ שלא עבד: דא ולא תעבדם שלא ירחוץ ושלא יקוץ שלא
 ינעול שלא יכבדו שלא ירצו שלא ינשק שלא יגכף לאחת ממיני ע"ז:

פ"ד פ"ד
 עובד עולעים
 ארבע שצוקיקע
 ב"ס ה"ס
 4 0

מן
 וכי
 על
 אגד
 והע
 ולא
 אחת
 על
 המי
 פקד
 אחת
 לך
 ונת
 זכאי
 שלוח
 מנה
 אחת
 פסל
 שהיו
 ועל
 מנין
 נזמן

כי אנכי יזי אהיך אל קרא פוקד וק מלמוד שראו פנים עתידות ליפדע
 מן חדשעים לעתיד לבוא : לקרא ארץ אל קשה א מכנה דא אל קרא
 וכי שלטנו קטנה וכי נפלע על ידי קטנה הא אינפלע לא עלידי אצק וכלא
 על ידי חץ ולא על ידי חלקוק בו יכול ההולך אחד הלסתנינו : שאכל
 אקריפס קנא אתרבן בגליא אין מתקנא לא באחדים שנ וידעת היום
 והשיבות אל לבבך כי יזי הוא האלים אמר לו אין מתקנא לא בגדול ואמרו
 ולא בכיו עאבו לא בקטן ממנו וכן הוא אומי בשותכעות עשה עמי
 אחי עזבו מקור מיים חיים או עזבו אותי מקור מים חיים עלו צין היו
 על אחת כמה וכמה לחצוב להק בארות בארות נשברים אשר לא יבנו
 נמים : פקד אין פוקד לא מזער וכך הוא אומי ויזי פקד את שדה ואמר
 פקד פקדתי אתכם ל יהודה אומי בונס אני עונותיכם ליזו ותולה
 אותך עד ארבע דורות כי הוא פן געשי וכן הוא אומי בכ רבעי עשבו
 לך פלכסא ישראל והיה לו פן : כת אחד אומי טקד עון אבות עלנעם
 ונת אחד אומי אכלא שא בעק הבן ובן לא ישא בעק האב אסתי אבות
 זכאין תולה להן ואם לאו אין תולה להן : מנסלו משל למיהודי לאחד
 שלוח מן הסלך מאה מנה ובפדבו : זכא בן בנו ולוה מן המלך מאה
 מנה ובפדבו לרביעי אין מלוק מפני אבותיו שהיו כפדבן וכך הוא אומי
 אשתינו חטאו ואינם ואנחנו עונותיהם סבלנו : אלתה קורא עונותיהם
 סבלנו לא עונותינו סבלנו : ימי גדם לנו לסבות עונות נפשינו אבותינו
 שהיו כפדבן : פקד עון אבות עלבנים יבנו עלי יעמי ירך בלבד תכל
 ועל בשרים : יאמר זה שאו כן הייתי אומי האדאיק תולה אש לבן בלבד
 מניק לשלשה וארבעה דורות תכל על שלשים ועל רבעים לשנתי : לשנתי
 בזמן שתופסין מעשה אבותיהם : ועושה חסד לאלפים יכול ליעא יורק

פיל
 קלע

משום
 יצד
 מלאכי
 מתחת
 ארז
 עעמה
 לאבנות
 מה תל
 סל עולם
 ה : לא
 מה השתח
 בין שאין
 ה בן שמו
 יקטור
 ד מייב
 בן ט
 עביר
 אהם
 עמוש
 זת מארני
 יל עליו
 סוף של
 מיני עץ

למד אף לא אה שהכדוק מזהיר ואומ למד אף שלא תיכשל ותתיר
את האסור ותאסור את המותר שכל מי שאינו במשנה אינו במעשה
ואם ל' איעזר כל מי שאינו עוסק בתורה סוף בא ליד כשלוך שנ
כילא ושנו אס לא יכעו ונגדלה שנתם אס לא יכשילו: דא לא תשא
אמ' ל' זעירא אס בשבועת שקר הכת מדבר והלא נברנאמ ולא תשבעו
בשמי לשקר ומא תנא לא תשא את שם יי' אהיך לשוא אא שלא תהא
מקבל עלך שרנה ואיך אתה דאוי לשדדה: ל' מנחמה בשם ל' יעקבנות
אל תעא לדיב מהר לרב כות לעולם לא תהא אחר הרבנות: מפני מה
פנ מה תעשה באחריתך למחר הג' שולין שאילות מה אתה משיבו ל'
מנחמה בשם ל' תנחום כות נואף אשה חסר לב כל מי שהוא נוסל שדדה
בשכיל ליתנות הימנה אינו לא כנואף הימנה הזה שהוא נהנה מגופה
שלאשה ואחר כך לוקה: לא משחית כפשו: הוא יעשנה כמשה שאמ
ועתה אס תשא הטאתם ואס איך מחינינא: פיהו שנוע שאמר בי יי'
ולא בהון: בצוד שאמר יי' אהים תהי נא ידך בי ובבית אבי ובעמך ישל
לא למגפה: אמר לב אנהוא אמ' הק' בה' אע נקראת קדוש אתה נקראת
קדוש אס איך בק פנה מדות שיש בי לא תהא מקבל עלך שדדה:
דא לא תשא את שם יי' אהיך לשוא: אמ' ל' ביבא אס בשבועת שקר
הכת מדבר והלא כבר נאמ' לא תשבעו בשמי לשקר: ומה תנא לא תשא
את שם יי' אהיך לשוא לא שלא תהא עטוה טליתך וקושך תפילך
והולך ועובד עבירות אמ' ל' ינאי תפילך עדיכין גוף נקי מפני מה לא החזיקו
בהן מפני הרמאים: עוצמא הוה בחוד גבר דע' לחדא זוני בערבותא
באפתי למשא והוה גביה פדיטיג למקדא עלגבי כנשתא אשכח ח'
גבר קאים מעלי ותפלוי עליה ואת דאמריג גיור הוא אמר לית ל'

לג
ליו
הה
ליו
את
לך
חמי
אמ
ביני
שכ
לק
לא
שכ
תמ
אז
ליה
אז
מס
הדי
וא
אע
מל

למיתק פניטמי לא גביה דיין גברא דהוה נטו כל מצותא דברייה יהב
 ליה פקדוניה: באפוקי שבתא אזל בעא פקדוניה וכפר ביה: מא עבד
 ההוא גברא אזל וקס ליה קנמי אדונא מעלי אמר רבינא דעלמא לא
 ליה הימנית לא לשמך קדישא דחקיק עליושיה הימנית: נגלא ליה
 אהו זלי אמר ליה זיל אימי הדיק סימנא לאעתתיה מן שמייה והיא יהבא
 לך אזל אמר לה אמר בעלויך לויך סימן ביט וביטך דאיליך עמא חנני
 חמינא בלייליא דפיסקא ומנההוא מינא ביוס עומא דבא והיא יהבא לך
 אמר לה כן ויהבת ליה בדסליק בעלה מן שוקא אמרה לה הדי סימן דהוה
 ביט לבינך אזלת ופרסמיתיה אמר לה ומה עסקא תניית ליה עובדא
 שכי וחבט עליה: אמרנה ואיל ונתברגמנו נחזור לסודינו עמדו וחזרו
 לקודם: מכאן אמרו אלתאמן בגל עד עשרים וארבעה דורות: דא
 לאתשא אתשם יי: אהיך לשוא רבנן אמרי אין גתענן אתה שבועה למי
 שבוא רץ אחריה: לאתשא אתשם יי: אהיך לשוא: עובדא דבב
 תמליון מסייע לרבנן חד גבר אפיקוד גבי בר תמליון חד ביש דדיעדין
 אזל בעא פקדוניה וכפר ביה אמר ליה כלמא דיהבת לוי יהבית לך אמר
 ליה אגומי ואשתבע לוי אמר ליה אגומי ואני משתבע לך: מא עבד
 אזל לביתיה ונסיב חד קני וחקקיה ושקע איליך דינדיא בגויה והוה
 מסתמיק ביה עד דעל לבגשתא פיון דעל לבי כנשתא אמר ליה עוד
 הדין קנא בידך ואנא סלק משתבע לך עד הדין קניא בידיה וסליק
 ומשתבע ליה ואמר מדיה דהדין טובא כלמא דיהבת לוי יהבית לך
 ההוא גברא מן תקוף כוזדיה טרף ההוא קנא לאמעא ושאו אנן
 דינדיא מתבזקין שרי מלקיט בהון אמר ליה לקיט דמן דידך אדכ
 מלקיט: תגי כללאו שאינבו מעשה אין לחקין עליו הוץ מן המימי

תיר
 געשה
 י ש
 תשא
 תשבו
 תהא
 בקבול
 ע מה
 יבו ל
 שררה
 ופר
 : שאמ
 בי יי
 זך יט
 נקראת
 יה
 שקר
 לאתשא
 פילך
 יחזיקו
 ית
 יח
 לי

פ
 ע
 פ
 י
 ב
 ש
 י

והנשבע והמקלל הציירו בשם ומניין שכל הנשבע על שקר ילקה
ו אמי בשם ל יחנך כח כלא יקה יי בית דין שלמעלה איתמנן
בית דין שלמטה מלקין ומנקין: ו שמעון בן לקיש מית לה מהבא
דכח אס לא תשמך לעשות ליראה אתהשם הנכבד והנורא הזה:
אס לא תשמך והא לא שמך ליראה זהא לא ירא לכבד והאלא כיבד
והפלא יי אתמכותך מלמד שגמא במכות אמל סימוך מפע מה
משביעין אתהאדם בנודות נפוחות כלומר אתמול חין מלאות גדיס
ועצמות ועכשו הן ליקנות מכלום כך פלמי שהוא נשבע על שקר
סופו לעאת ליקס מג העולם: אמל לוי מלאכי חבלה איז להס קפיצין
ומה טעמיה משוט בארץ ומהתהלך בה: ברם הכא הועאתיה נאס יי
צבאות וצאה אלפית הגנב ואל בית הנשבע בשמי לשקר ולנה בתוך
ביתו וכלתו ואת עצו ואת אבניו הועאתיה מיך: וצאה אל בית הגנב
זה הגונב דעת הבדיות וטועק על הצירו שיש לו אעלו ואין לו: ואל בית
הנשבע בשמי לשקר כמשמעו: ולנה בתוך ביתו שהוא מתלוונת עליו
וכלתו ואת עצו ואת אבניו אמל אצאכר טנא דבדים שאין אש
ומים מבכה אותך שבועת שוא ושקר מפכה אותך: זכור ושמו
שניהם נאמרו לעטן אחך מה שאי אפשר לפרה לדבר ומה שאי אפשר
לאוזק לשמוע כן הוא אומ וידבר אהים אתכל הדברים האלה ואומ אחת
דבלאיהם שתיס זו שמעתי: שמאי הזקן אומ שמרה משתבוא זכור
עד שלא תבוא: אמרו עליו על שמאי הזקן שלא היה זכרון השבת דז
מתוך פיו לקח חפץ טוב אמר זה לשבת: כלו חדש אומ זה לשבת
ואמרו על שמאי הזקן פלימיו היה אופל בצבוד שבת מעא בהמה
נאה אומ זו לכבוד שבת למחר מעא אחרת נאה ממנה מניח אדם

קאן זכור
לחוקן שמור
לכלי שילא
לעקל וליש
לגבי עיני

הג
מע
אומ
זכ
זכו
מה
הע
טלי
זכור
ושי
תל
כבוד
כלי
לאכ
לקד
פע
ומנ
אתי
לומ
יודי
כמ
שו

השנייה ואכל את האשונה : אבל הלל הזקן מזה אחרת היתה בו שכל
 מעשיו לשם שמים דכתב ברוך יי יום יום : תניא עמי הכי בית שמאי
 אומ' אחד בשבך לשבתך ובית הלל אומ' ריך ברוך יי יום יום :
 זכור זכריהו על הכוס מיכאן שאין מקדשין לא על הכוס שליין : א
 זכור ושמוך זכרה עד שלא תבנס ושמרה משתכנס מיכאן שמוקיפין
 מחול על קדש בכניסתה וביציאתה : א אמר ל' יודך זכור עתקלאמת
 העולם שהן מונין את יום השבת ואין שומכין אותה ושמוך ביתך לישל
 אכל איבוא זכור עתק ליורדי הים שאינן יודעין אם באסורין מעל-
 טלין ואם בהתקן מטללין : ושמוך עתק ליושבי יבשה : א
 זכור ל' יהודה בן בתירה אומ' מנין שכשאתה מונה הו' מונה אחד בשבת
 ושיני בשבת ושלישי בשבת רביעי בשבת חמישי בשבת וערב שבת
 תל' זכור : אתום אין ל' לא יום מנין ללילה תל' לקדשו מה תל' יום
 כבוד יום קודם לכבוד לילה : לקדשו כלילה קדשו : מנין שאם לקדוש
 כלילה מקדש והולך כלום תל' זכור את יום השבת לקדשו : אם אין לו
 לא כוס אחד קדושת היום קודמת לכבוד יום ולכבוד לילה : א
 לקדשו כמה אתה מקדשו במאכל ובמשקה ובכסות נקיה שלא תהא
 קעודתך שלשבת כסעודת החול ולא עשימתך בשבת כעשימתך בחול :
 ומנין שאפילו עני לא יהיה מאכלו שלשבת כמאכל החול תל' זכור
 את יום השבת לקדשו : אמר ל' יהודה אמ' ל' עליה מענג אתה שבת גותנין
 לו משאלת לבו : שני והתענג עלייך ויתן לך משאלת לביך עונג זה איני
 יודיע מה הוא כשהוא אומ' וקראת לשבת עונג הו' אומ' זה העונג שבת
 כמה מענגה אמ' ל' יהודה צר שילת משמאדרב בדגים קטנים ודאשי
 שומים ותבשיל שלתנדין : ל' חייא צר אשי אפילו דכל מעט לכבוד

יקח
 נקח
 הבא
 יבוא
 ה
 ידים
 זקל
 יצין
 אס' י
 יתוך
 יגב
 יבית
 עתעליו
 אש
 לושמו
 עשר
 לאחת
 א זכור
 זבת דז
 שבת
 יהמה
 אדני

פיר פיר
 רגים קערה
 יקמה
 נחמן
 גבולין
 מאהד
 נקלא
 הדעה

שבת עשאו הוי עונג מאי הוא אמר רב פפא כקא דהלסנא בעא
 מניה ל מל ישמעאל בול יוסי עשירים שבארץ ישראל במה הן זוכין
 אמר לו בשביל שמעשפיק דבת עשר תעשר עשר בשביל שתעשו
 עשירים שבכלל במה הן זוכין בשביל שהן מצדיין את התורה
 דכתיב בשמאלה עושר וכבוד ושבתא ארצות במה הן זוכין
 בשביל שמצדיין את השבת אמר ליה אבא פעם אחת נתאחזת
 אצל בעל בית אחד בלויקיא והביאו לפתנו שלחן שלזהב מסוי ששה
 עשר צני אדם וששה עשר שלשלאות שלכסף קבועות בו וקיתונות
 וכוסות ועלוחיות קבועין בו ועליו בלמיט מאכל וכל מיני מעדנים
 וכשהן מתחיים אומרים ליה הארץ ומלוואה וכשהן מוסלקין אומרין
 השמים שמים ליה אמרת לו בני במה זכיונלכך אמר לי קצב היית
 וכל בהמה נאה שמצאת אמרת זו לכבוד שבת אמרת לו בני אשדך
 וכרוך המק שזינך לכך תאני תחליף אבנה דרב בני הוזאה ואמרי
 לה אחזה דרב בני הוזאה כל מזונות של אדם קעובין לו מראשהשני
 ועד ראש השנה הוץ מהוצאת שבתות הוצאת ימים טובים והוצאת
 בניו לתלמוד תורה שאם פחת פחתין לו אם מוסיק מוסיקין לו
 אמרו ליה אדע פפא לדידי רב פפא פיקדאנך ישבחלך אמר אובקרא כל
 יומא במא נשנייה אמר להו איך עלת לאקדומי אהירו ואיך עלת
 לאחורי אקדימו אמר חנינה מניין שעדיך אדם להחליף עטיפת
 שבת דבת ולחצת ושבת ושבת שמלותך עליך וכי פדומה היית לאן
 בגדי שבת בדד שנה ל שמלאי בצבורא בכין חבדיא אמחן בעטיפתונ
 בחולך עטיפתינו בשבת אמר להו אעפ כן עדיין אתם לשנות במה
 שלשילן עליתנו ששת ימים תעבד ל אומה הוי זוגזרה אדהדרת

פיר
 אלה
 אברהם

ש
 עד
 און
 שנ
 נה
 קל
 רבי
 מוב
 שב
 מב
 יום
 נות
 שי
 שני
 שב
 מכ
 בש
 עש
 עש
 מו
 את

שכשם שנעטון ישכא על מצות עשה של שבת כך נעטווה על המלאכה
ל איעזר בג עזריה אומ גדולה מלאכת שלא שרת שכינה בישראל
עד שעשו מלאכה שנעשו לי מקדש וששנת בתוכם: ל יוסי הגלילי
אומ גדולה מלאכה שלא קנס המקום מינה על אדם לא מתוך בעולה
שנ ויגוע וימת ויאסף אל עמין: ל עקיבת אומ גדולה מלאכה שהדי
נהנה שזה פדוטה מק הקדש מביא מעילה קדשה ומביא אשם בשנת
קלעים והפעלין שהיו עושיין בהקדש נועלין שבהן מתדומת הלשמה
ל שמעון אומ גדולה מלאכה שאפילו כהן גדול נכנס ביום
הכיפורים שלא בשעת עבודה חייב מיתה ובשעת עבודה טמאים ובעם
מומיג מותרין להכנס: ששנת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך זו היא
שבית שמאי אומיין אין שונין דהו וסממנין וכל שכן אבדי שיטוח ל
מבעוד יום: ואין פודשיין מצודת חיה ועופות לא כרדי שיצוהו מבעוד
יום: ואין פותרין מים לגבות לא כרדי שתתמלא מבעוד יום: ואין
נותנין בשר בעל וביעה על גבי האש ולא תכשיל למוך התער אבדי
שיצונו מבעוד יום: ובית הלל מתירין בכולל לא שבית שמאי אומריין
ששנת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך שתהא מלאכתך גמורה מערב
שבת ובית הלל אומריין ששנת ימים תעבד עושה את הכל ששה ושאר כל
מלאכתך היא נעשית מאליה בשבת: ועשית כל מלאכתך שתהא
בשבת כמי שאין לו מלאכה: וביום השביעי שבת אין לי לא מצות
עשה מצות לא תעשה מניין תל לא תעשה כל מלאכה: אף לי לא מצות
עשה מצות לא תעשה במיתה מעין תל לא תעשה מלאכה ביום שבת
מות יומת: עונש שמעע אדהנה לא שמעע תל ושמוח בני ישראל
את השבת: אין לי לא עונש ואזהרה למלאכת זם עונש ואזהרה למלאכה

גא
כין
צעשו
רה
ו
נאמנות
י ששה
תונות
ינים
ומדין
היית
אשרין
ואמרי
שהשני
ארת
א כל
ילת
פת
לאאן
ויפתנו
ימה
ידת

לילה מנאין תל מערב עד ערב אם אינו ענין ללילה סיפורים תנהו
 ענין ללילי שבת: איקל לא מצות עשה ומצות לא תעשה מיתה מנ
 תל מחלליה מצות קמת: שבת ליי אהיך ושמעון בן לקיש אומ' בנהו
 שבעולם מלך בשל זרם שהיה לו אפי לכטרפוס אומ' לעבדיו עשו עמכם
 יום אחד ועמי ששה ימים: אבל הקצה אינו כן לא אומ' לישל בני עשו
 עימכם ששה ימים ועמי יום אחד ויום השביעי שבת ליי אהיך: דא
 שבת ליי אהיך לא עזר בשם ל מאיר אומ' שבות כאהיך מה אהיך שבת
 ממאמר אף את שבות ממאמר: אמר ל חננה מדוחק התירו כבאנין
 שאילת שלום בשבת אמר ל אנא כל מהנא ל שמעון הוה חמא לאמרייה
 מישתעיא סגן בשבתא והוא אמר לה אמא שבתא והי שתקא: ל קרא
 הוה מהדרל אזוי זוי דרבנן אמרו להו במטותא מניכולא תחלוטה: דא
 שבת ליי אהיך אמר ל אבו שבות מן המחשבה אמר בדמיה מעשה
 בחקיך אחד שיעא לויטיל בצרמו בשבת לידע מהוא עריך ולאר
 שם פדעה אחת וחי נשע עליה לידע בשבת למוצאי שבת אמר חס
 ושלום הואיל וחושבת עליה להדיה בשבת שוב איני גודה עולמית
 מה פרע לך הקצה זימן לו מתוכה אילן אחת שלכצפה ועלת מאיליה
 וגדתה ממנה היה ניחון כלימין וממנה היה מתפדנס כלימין מפאן
 אמרו לא יטונו אדם בשדה בשבת לידע מה הוא עריכה ולא במרחץ
 לרחוץ בה משח שויכדו כל השבונות שיעריך להן בין שעבדו ובין שעבדו
 לבוא אין מחשבין אותן בשבת: לא תעשה כל מלאכה יכונ לא יקרב
 את הידך ולא ידיו את הכלים ולא יציע את המטות תל מלאכה יכאמנה
 כאן מלאכה וכאמרה במלאכה המשכן מלאכה מה מלאכה האמרה
 במשכן מלאכה שיש עימה מחשבה אף מלאכה האמרה בשבת מלאכה

פ"ב
 שבת
 אקפא

ל
 ה
 מ
 ל
 ט
 ל
 א
 ז
 י
 ש
 א
 ש
 ת
 ל
 ל
 א

שיש עימה מחשבה : וכול כי היא דתבא לעיל אתה ובניך ובתך
 יכולבנו ובתו הגדולים כשהוא אוח אתה הרי לנו ובתו הגדול אומרת
 בנך ובתך או בנו ובתו קטנים שלא יאמר לנו קטן תכנס לי בלי זהמך
 השוק הכנס לי כלפיה זו מן השוק קטנים הבאים לפניהם איך שומעין
 להן שאף הן נעטו על השביתה : יכול יהזור אחיהם שלא ישברו
 הרקים שלא ינתן עדות תל אתה מה אתה מדעת עצמך מלאכת עצמך
 אף הן מידעת עצמן מלאכת עצמן : ואמר בנמה תל בת מפכ שישבנן
 מה שאין צבת ויש צבת מה שאין צבת : בן אביו חייב בן מצוות למחלו
 לפחות וללמדו תורה : וללמדו אומנות : ולה שיאז אשה : מה שאין צבת
 בת אביו זכאי בצעיא אתה ומעשה ידיו והפך גדליה מה שאין צבת
 הא מפכ שישבנן שאין צבת ובבת שאין צבת ירך למח בצונצנך
 לומר צבת : ועבדך ואמתך יכול בעבד ואמה העבדים הכתובים כשהוא
 אוח למען ינוח עבדך ואמתך כמוך יש עבד ואמה ואינו פטור ואיזה
 זה עבד ואמה התושבים : ובהמתך למה אע צריך אם לימד שלא
 יעשה בה מלאכה הרי כבר נאמר לא תעשה כל מלאכה מהתל ובהמתך
 שלא ישכיל אדם בהמתו לגוי ולא ישאילנו ושלא תצא במשווי משנת
 ודרך אשר בשעריך אסבגל צדק הכתוב מדברי כבוד אמר הקהל חקה
 אחת לכם ולגד הגד האמא אע מקיים ודרך אשר בגד תושב הכתוב מדברי
 וגד תושב הוא מזהב על השבת והא תבא איזה הוא גד תושב כל
 שקצב עליו שבע מצוות כלבד הא אינו מצוה על השבת : אם כן מדי
 תל ודרך לא זה גד תושב שהוא שכיר ולקיטו שליש : ולא יפחטו לעמות
 לו מלאכה בשבת אבל לעצמו ומדעת עצמו עשה : ואין צד
 אשר בשעריך עקילס הגד שא אתל איעזר אמר לגדו הבינה מילה

ש
 מנ
 דג
 מנס
 עשו
 דא
 יטבת
 זמני
 זמיה
 זילא
 דא
 שר
 דה
 חס
 ימית
 יליה
 זכאן
 דחאן
 שעתו
 יקב
 זמיה
 ערה
 זאכה

לפי המקום מפני מה לא עתנה בעשר הדיברות אמר ליה קודם לעשות
 הדיברות ניתנה דבר ושמרתם את כליות קו כליות שבת וכליות מילה
 מטונה אחת שאלה את ליום בן הלפתא אמרה לו אם חציבה מילה לפי
 הקבה מפני מה לא עתנה בעשר הדיברות אמר לה כבר ניתנה דבר ונקד
 אשר בשעריך זה הקד שמלונבנס לבדית כישראל ומשמר את השבת
 כי ששת ימים עשה יי אלהים ואחר הארץ וכי לששה ימים
 נבראו והלא ככך נאמר בדברי יי שמים נעשו אם כן למה נאמר כי ששת
 ימים עשה יי את השמים לא להפדע מן השמים שהן מאבדין את
 העולם שנבראו לששה ימים יא כי ששת ימים עשה יי על שום
 שלשה דברים נתנה להן שבת לישראל על שם יציאת מצר דבר וזכות
 כי עבד היית בארץ מצר ועל שום כי ששת ימים עשה יי ועל שום וינח
 ביום השביעי את הים ואת כל אשר בם והלאים בכל מעשה בראשית
 היה לא מגיד שיש שבת בים כנגד מעשה בראשית כיוצא בו אתה
 אור לזיתק זה יצדק לשחק בו ולא לזיתק בכל מעשים שבים היה לא
 מגיד שיש שבת בלזיתק כנגד כל מעשים שבים וינח ביום השביעי
 מלמד שלא נבראת הנחה לא עד יום השביעי יא וינח ביום השביעי
 הניח לעולמו שפגל ששת ימי בראשית בכל יום היה מחדש דבר
 ולא נח דבר על טבעו וביום השביעי פסק החי והשוי ונח כל דבר על
 טבעו לכך נאמר וינח יי את הארץ וינח לפי שבכל ימי בראשית הוא אור
 ויאמר אהים יהי אור ויהי אור ויאמר אהים יהי אור ויאמר אהים
 יהי מאורות וכך בפולן הכל נאמר בהמאמר וביום השביעי נעלם
 העולם ופסק הדיבור לכך נאמר כי ביום השביעי נח מן המאמר
 ומניין שהשתקק מן הדיבור נקראת פחה דבר וידברו אל

וליתק שכל טוב
 לצדיקים שהן
 מקיימין את
 העולם שנברא
 לששה ימים
 אף

ב
ה
ו
ז
ח
ט
י
יא
יב
יג
יד
טו
טז
יז
יח
יט
כ
כא
כב
כג
כד
כה
כו
כז
כח
כט
ל
לא
לב
לג
לד
לה
לו
לז
לח
לט
מ
מא
מב
מג
מד
מה
מז
מח
מט
נ
נא
נב
נג
נד
נה
נו
נז
נח
נט
ס
סא
סב
סג
סד
סה
סז
סח
סט
ע
עא
עב
עג
עד
עה
עו
עז
עח
עט
פ
פא
פב
פג
פד
פה
פו
פז
פח
פט
צ
צא
צב
צג
צד
צה
צו
צז
צח
צט
ק
קא
קב
קג
קד
קה
קו
קז
קח
קט
ר
רא
רב
רג
רד
רה
רו
רז
רח
רט
ש
שא
שב
שג
שד
שה
שו
שז
שח
שט

בכל הדברים האלה בשם דוד ויעוהו מאד ויעוהו שתקנו יא ויעה בנס
השביעי וכי יוש לפענו עמל ויגע והלא ככל נאמר לא ייעק ולא ייגע
אם כן למה נאמ ויעה לא להפדע מקדשעים שהן מאבדין את העולם
שנבדאו בעמל ויגע יא ויעה והלא דברים קל וחומר נמה אס מי
שאמ והיה העולם כה שאין לפענו עמל ויגע הכתוב על עצמו ויעה
אדם שבו כי אדם לעמל יולד על אחת כמה וכמה יהא חייב להיות
נה כיום השביעי עלפן ברך יי אתיום השבת ויקדשהו כמה נמנו
וקידשו בירכו במן וקידשו במן בירכו במן בכל יום הוא אומ עמל
לגלגלת ובשבת שני העמר לאחד בכל יום הוא אומ וירם תולעים
ויבאש ובשבת הנא אומ ולא הבאוש וכמה לא היתה בו ל שמענו
בן יהודה אש כפר עיכוס אומ בירכו במאורות וקידשו במאורות
בירכו במאור פניו של אדם וקידשו במאור פניו של אדם ואעפ שנתקלקל
מאורות מערב שבת לא לקו עד מוצאי שבת ואעפ שנתקלקל
מאור פניו של אדם מערב שבת לא לקה עד מוצאי שבת כך הוא אומ
והיה אור הלצה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור
שבעת הימים אמ לו ל יאס מה אפ עריך והלא ככל נאמ מאדם ביקר
כל ילין לאסף ככבודו עמו לא בטל כבודו ונמשל כבהמות כדמו
אמ לו אין הגזרה היתה מפעם שבת ולא לך עד שנגזרה עליה גזרה
ולא לקה עד מוצאי שבת ל הוה עביא שתי לאנטלינוס מלכא
והוה מיתי ליה תבשייליך רחמיך כחולא ותבשייליך עונתיך בשבתא
אמר ליה אליך ענוניא חציבין עלי מאיליך דתנוחיא אמר ליה מדי
תיביס חדיג חסיריך אמר ליה ואקלידין דמלכא חסיריך אמר ליה
שבת הן חסיריך מציילי ליתג בהן ויבך ויקדש יא עלפן ברך יי את

ית
י
ד
ז
ש
את
את
שום
שבת
יעה
ושית
אתה
לא
זביע
השבע
בר
על
אומ
אהים
יבשלים
זאמר
ואלעל

פיל
עואפכ
תלגו
חכוחה
פיל
אויצור

זם השבת ויקדשהו אף אתה ברכו וקדשו תכיבשם ל נתן קדשו בצורה
 מיכאן אמר מקדשו ביום בכנסתו דא קדשו בעטיפה ל איעד
 בנו שלל יופי הגלילי אומ קדשו בנע ופי ידח המעשה שהדלקתי את
 הנפ בלילי שבתוהיה יתקן עז מוצאי שבת ובמוצאי שבת מעצתי
 מלא שמן דא קדשו ביעיאה אמר ל פינחס מעשה בטומא אהרן
 בדומי שהיה מכבדימים טובים ושבתות פעם אחת הלך ליקח לו דג
 ערב יום הכיפורים שהל להיות בשבת ולא הוה תמך לאחד נוק והוה
 טליתא אעצבא קאית תמך והוה דין מוסקי ודין מוסקי ערד עבד יהודאי
 לטרתא דנוא צדיק ונקביה אמר ליה אפיכא לעבדיה למא לא אתית
 לן נוק אמר ליה לה הוה תמך לאחד נוק ונוה חד יהודאי קאית תמך ונוה
 הוא מוסקי ואגא מוסקי ערד עבד יהודאי לטרתא בדיצ אסביה בעי
 את למיכא לטרתא דנוא בדער אמר ליה לא אמר ליה ואת הכיס ליה
 אמר ליה איך קיבל עוה ליה דסימא אית ליה והיא למליכא אזל עוה ליה
 אמר ליה מאת אמר ליה יהודאי אמר ליה ומהיא אמונותך אמר ליה
 חייט אנט אמר ליה וכמא את לעי ביומא אמר ליה בעסקא פורין אמר
 ליה ובנוש מילעי בעסקא פורין ביומא אפיכא לטרתא דנוא צדיק אמר
 ליה מרי הבלידשו דעשתעי קומך אמר ליה אשתעי אמר ליה מרי חדיוס
 אית לן בשתא והוא תביב עלך סימן להרא מבני יומי שתא נאן חייבין
 מוקדא יתיה אמר ליה ומה היה הבינותיה אמר ליה כל מא דאנן חיישן
 ביומי שתא הוא אגז ומפכר עלחובין אמר הואיל והביא דאיה לדבין
 יפטל בשלום מה פדע לו הקשה מן מחר קפליה אשכח ביה חדא
 מרגלית אטימיטון מומנה היה ניזון וממנה היה מתפרנס כל ימיו
 ו ברביה בשם ל חייא בר ווא לא עתנה השבת לא לתלמוד תורה ל

פיר
 שד
 ששטון

פיר
 בנח
 פיר
 תשתיל

פיר
 פלום
 אהות
 אצמד

נ
 ה
 ב
 כ
 ח
 מ
 א
 ב
 מ
 ו
 פ
 ד
 א
 פ
 נ
 ו
 מ
 ד
 מ
 א

חגאי בשם ל שמואל כהן לא ניתנה השבת לא לתענוג ולא פליגי
 מאן דאמר לתענוג אולימידי חכמה עתה עתה בנותי עתה השבת
 ובשם הן באין לבתיכם ובתענוגים וכן דאמר לתלמוד תורה לו
 המועלים שהן עסיקין במלאכתן כל ימות השבת ובשבתהן באין ומתעסקין
 בדבלי תורה כבד את אביך ואת אביך קדשה ידוך כי כל מלכי ארץ
 כי שמעו אמרי פיך אמר לי כחם שני דברים שמעו מלכי אומות העולם
 מפי הקצה ועמדו מכסאותם וקילסו אותי בשעה שאמר זאת אשע
 חטא מן הקדש ישלם ואת חמישיתו יוקף עליו אמרו בנימוס שלטת
 מאן דנסיב צבולא מן ביקי סרה ודציה קיכא דפדין זה מפליג ואמרי
 אשר חטא מן הקדש ישלם ואת חמישיתו יוקף עליו ולא עוד אלא שהתמיד
 בהדין יתל מגבוה שגבוהות כפי פית מעל העל והטאה בשוגג
 מקדש יי עשאו שוגג ובהדין כתיב כתיב כי חטא ומעלה מעלבים
 וניהש בעמיתו עשאו מיזיד ועמדו מכסאותם וקילסו אותי וכן
 כששמעו עשר הדברות אמרו אנכי יי אריך באמת היא איזה מגיד
 דועה שיהא אחד מבחישו אף הקצה אינו דועה שיהא אחד מבחישו
 וכן לא יהיה לך אמרו איזה הוא מלך שדועה שיהא שלטון
 אחר בעולם חוץ ממנו כך הקצה מזה ירלא יהיה לך אהים אחרים על
 פני וכן כששמעו לא תשא אמה איה מלך דועה שיהא אחד
 נשבע בשמו ומשקרו אף הקצה אינו דועה שיהא ישראל נשבע בשמו
 ומשקרו ובענה ששמעו קול את יוס השבת אמרו איזה מלך
 דועה שלא יהו מכבדין יוס גנסיא שלו כך הקצה דועה שיהיו ישראל
 מכבדין את השבת אבל שעה ששמעו כבד את אביך ואת אביך
 אמרו בני מוסות שלמו כל מה שהוא מכתוב עצמו טרדון למלך כופר

פיל
 יתד
 שלמ
 חלשה

ה
 ז
 ט
 י
 יא
 יב
 יג
 יד
 יו
 יז
 יח
 יט
 כ
 כא
 כב
 כג
 כד
 כה
 כו
 כז
 כח
 כט
 לו
 לז
 לח
 לט
 מ
 מא
 מב
 מג
 מד
 מה
 מו
 מז
 מח
 מט
 נ
 נא
 נב
 נג
 נד
 נה
 נו
 נז
 נח
 נט
 ס
 סא
 סב
 סג
 סד
 סה
 סו
 סז
 סח
 סט
 ע
 עא
 עב
 עג
 עד
 עה
 עו
 עז
 עח
 עט
 פ
 פא
 פב
 פג
 פד
 פה
 פו
 פז
 פח
 פט

באבותינו וזה אתה כבוד את אביך ואת אחיך: מייד עמדו מכסאיהם וקלטו
אותנו: וְאֵלֶּיךָ אָנֹכִי אֹרַח חַיִּים תֵּן דַּפְלִק נַעֲוּ מַעֲגָלוֹתֶיךָ לֹא תִדְעֵנִי אֵל
אֲבֹתֶיךָ כִּהְיִיתָ שָׁלֵם תְּהִי אֵינֶנּוּ וְנִשְׁקַל מִצִּוְתֶיךָ שְׁלֵתוֹרָה לִידֵעַ אֵיזוֹ מִצְוָה
שִׁכְרָה מְרֻבָּה דַּעֲוֵשָׁה אֹתָהּ אִם עֹשֶׂה אֶתֶּן נַעֲוּ מַעֲגָלוֹתֶיךָ לֹא תִדְעֵנִי
מִיִּטְלָטְלִין אֵינֶנּוּ שְׂצֻלִּים דְּאֹרִיתָא וְלִית אֲתִידַע: תֵּנִי לֵאלֹהִים לְמִלְכָּךְ
שֶׁהִיא לֹא פִדְרִים וְהַכְּנֵסֵנוּ פִּנְעִין וְלֹא גִילָה לְהֵן הַמֶּלֶךְ שֶׁכֵּן הַנְּטִיעוֹת
הַיִּזְדַּעֲעִין אֵיזוֹ נְטִיעָה שִׁכְרָה מְרֻבָּה וְעוֹשִׂין אֹתָהּ וְאֵיזוֹ נְטִיעָה שְׂאִין
שִׁכְרָה מְרֻבָּה וּמְנִיחִין אֹתָהּ וְנִמְצָאת מְלֹאכֶת הַפִּדְרִים מִקְצֵתָה בְּטִילָה
וּמִקְצֵתָה קִימַתִּי כִּי לֹא גִילָה הַקְּבָה שֶׁכֵּן הַמַּעוֹת לִישָׁדָא שְׂאִילוֹ גִילָה
לְהֵן שֶׁכֵּן מִצִּוְתֶיךָ שְׁלֵתוֹרָה הַיִּזְדַּעֲעִין אֵיזוֹ מִצְוָה שִׁכְרָה מְרֻבָּה וְעוֹשִׂין
אֹתָהּ וְנִמְצָאת הַתּוֹרָה מִקְצֵתָה בְּטִילָה וּמִקְצֵתָה קִימַתִּי: לֵאלֹהִים נַשְׁמָה
וְאֲבֹתֶיךָ כִּהְיִיתָ שָׁלֵם טִלְטָל הַקְּבָה שֶׁכֵּן הַמַּעוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה כִּי שִׁיְהוּא יִשְׁטָא
עוֹשֵׂן אֹתָךְ מוֹשְׁלִים וּכְנֵהוּ אֹהֵל מִתְּלַמְּשֵׁמֶךְ נִצּוֹךְ לִיבֶךְ כִּי מִמְנוֹתוֹצְאוֹת
חַיִּים אֵלֶּיךָ אֲחָא מִכָּל שְׂאִינֵי לֶךְ בְּתוֹרָה נִצּוֹךְ לִיבֶךְ שְׂאִין אֲתָהּ יוֹדַע
בְּאִיזָה מִצְוָה אֲתָהּ נִשְׁטַח חַיִּים: תֵּנִי לֵאלֹהִים אֲבֹתֶיךָ כִּהְיִיתָ שָׁלֵם לְשִׁמְעוֹן בֶּן
יֹחָאִי שֶׁכֵּן מִצְוֹת בְּתוֹרָה גִּילָה הַקְּבָה שֶׁכֵּן הַקְּלָה שְׂבִקְלוֹת וְהַחֲמוּדָה
שְׂבִחַמְוֹדֵתִי הַקְּלָה שְׂבִקְלוֹת זֶה הוּא דְבִתִּי כִּי יִקְרָא קִין עִמּוֹר שְׁלֵחַתֶּשֶׁת
אֲתִי אִם מֵאֵי שִׁכְרָה וְהַחֲמוּדָה שְׂבִחַמְוֹדֵתִי זֶה הוּא מִצְוָה
כִּיבּוֹד וְכִתְבָה לְמַעַן יִדְעִי כִּי יִמִּיךְ הֵינֵנּוּ דְתִנֵּן הוּי דְהִיר בְּמִצְוָה קְלָה בְּמִצְוָה
חֲמוּדָה שְׂאִין אֲתָהּ יוֹדַע שְׂכַנְגֵי שְׂלֵמִים: לֵאלֹהִים אֲבֹתֶיךָ כִּהְיִיתָ שָׁלֵם לְ
שִׁמְעוֹן בֶּן יֹחָאִי כִּשְׁם שְׂמִתְךָ שְׂכַנְגֵי מְרֻבָּה כִּי עֲנִשְׁךָ מְרֻבָּה הַיִּדִּי
עֵין תִּלְעַק לֵאב וְתִבּוֹז לְקַהֲתֵךְ אִם יִקְרוּה עוֹדֵבִי נָחַל וְיִאֲכַלָּה בַּעַן נִשְׂרָה
עֵין שֶׁהַלְעִיבָה בְּכִבוֹד אֲבֹתֶיךָ וְתִבּוֹז לְקַהֲתֵךְ אִם עֵין שְׂבִיזִית עַל לֵאֲתִיקָה

הא
לא
ויב
כנג
דג
צא
לנג
או
בע
או
לא
לא
מה
ומ
מנ
ומ
הד
למ
יני
לו
הוא
כפ
תי

פיר
אבא
אבא

האם על הצניעו יקרה עורפי נחל ומכלה צע צעדין גבך ודין אפילו
לא אמר הקצב יבא עורב שתוא אפגו גבך אע"פ ואל יתה מעב
ויבא נשר שהוא רחוק ויאכל אתה הינו דתגן והו' פמש בפיסד מצוה
כנגד שברה ושכל עפירה כנגד הפסיד והקנה הוא אונק בלם מעגל
דגליך וכל דרביך יבוננו: דא קשב מקלל אצט ואמו ידעך נרו י
צאשן חשך ל יודה בדנחמך ול לוי חך מינהון אמר לאחד שקנה
לנספין להתוך בה בשל נפלה על אצבעו והתכב אותה אמה לאקנת
אותה לא להועיל שמה להתוך איצבעות קנת כן אין אדם מוליד
בעם לא לכבודו ולן מקללך אותו לכך ידעך גכו באשון חשך
אחרת אמר לאחד שחלליך לו את העב להיות נאה לאצט משתמש
לאחרו שמה להשרף בו: כך אין אדם מוליד בעם לא להגדיל כבודו
לא למעט כבודו: כבוד את אביך ואת אמריך כבוד דת איט יודע
מה הוא כשהוא אומ' כבוד את יצי מהונך אמור מעתה מאטל ומשקה
ומלביש ומכסה ומוציא ומכניס משלמי: הוגא ביה אייח אמר
משלזקן ורבנן אה משלזן: והליתא משלזקן ואס איגלו כופין את הבן
ומפדנסו בכל עדכין: דא יול יונתן הוו מהלפי' תמידתן אהא גבר
הד סב ונפל על דגלוי ד' יונתן בני מזוטן גבי ביתה אמליל' יונתן
למחך קום בכנשתו קומי צבורא ואמא פסיק לך מזוטן אה ליה ג
ינאי אין כופין את הבן לזון את אביו: דדר ביה ל יונתן אמר ליוס בניך
לו מר כופין את הבן לפדנס את אביו: ל שמעון בני יוחאי חזק דדול
הוא מצוד אב ואס שהשוה הקצב כבודך לכבודו ומודאן למוראן כל
כבוד את יצי מהונך וכל כבוד את אביך ואת אמריך: כל את יצי אביך
תילא ופית איש אמו ואביו תילא: כל ונקב עסי י צט יוסת ופית ומקל

סו
ע
יע
י
ת
ואיך
ילה
לה
שק
כעס
ישט
תוצאות
יודע
עון בן
צורה
להתעשה
מצות
כמעט
שם ל
יהוד
שר
אתיקח

אב
הפ
בנ
תח
אח
מכ
הוד
קב
בא
מב
בא
אמ
כנ
הוד
הלן
לך
כעב
אב
הוד
מפ
פיע
שה
את

אבין ואמומות יומת אבל הכאה אי אפטר כלפי מעלן וכן הדין
מפע ששלשתן שותפין צואבין ואמו והקבה שאן התלמידים את
ל איעזר אמו לועד היטן כבוד אב ואם אמר להן ולו אתם שואין עמו
ודאו מה עשה גוי אחד באשקלן ושמו דימה ברענה ופטור בו לו
היה והיתה אמו מקטרתו לכאן ולכאן ולא היה אמר לה דיין אמר
מעשה ונעטרפו הפ לאצט אפוד הלכו אצלו אמר להן הן
פסקו עמו במיאה זהובים עלה להביא ומצא מפתח תחת מדאשונה
שלאבין ולאצט לעצמו אמר להם כואו לעתות ערב דמו שאינו נוצה
בכך הוקיפו לו ששים רבוא שכר ורב כהנא אמר שמונים רבוא שנו
אמר להם לעתות ערב לערב באו אצלו והביאו הממון כידם
אמר להם כמה באתם לפדוע ממני שכר כבוד אבא מאאנא מצעין
כבוד אבא בפרי עין חס לוי אינו נוטל לא מה שפקקתי עמכם בראשנה
למצע אחרת נתן לו את המקום שכרו ונולדה לו פרה אדומה
בעדו נכנסו חכמי ישראל אצלו אמר להם יודיע אעבכם שאם אני
מבקש מיכס כל ממון שבעולם הדי אתם נותנין לי לא אין אע מבקש
מיכס לא אותו ממון שהפקדתי בשביל אבא אמר הענה ומה בעי
שאינו מצוה ועושה כך מיצווה ועושה על אחת כמה וכמה
כי אתא רב דימא אמר פעם אחת היה לבוש קדיקין שלזהב ויושב
ויושב ביג גדול ודומי ובאת אמו וקרעת מימנו וטיפחה לו על ראשו
וירקה בפניו ולא הפלימה וזעוד שאלו את ל איעזר עד היכן כבוד
אב ואוס אמר להם פדי שיטול אורבקי ויטילנו לים בפני ואינו
מכלימו ל טרפון הויאליה הדיא אימא זקיא דכנ אימא דהות בעיא
למיסק לפוריא בחין לה וקלקא עליה אמא זקס משתבח בני מדנשא

פיל
פיל
על
האגדן

פיל
לבושין
בצעוהדין

פיל
פיקו

פיל
למשה

אמרו לו עדיין להצי הכבוד לא הגעת כלום דרקה אורעקך לים ולא
הפלתה מעשה באמו של טרפון שיעאת לטייל בתוך היורה
בשבת ונסק קדדוקין שלה והלך לטרפון והניח שתי כפות ידיו
תחת פרקותיה והיתה מהלכת עליהן עד שהגיעה למיטתה פעם
אחת הלה זנכנסו דבותינו לבקרו ואמרה להן עלון על טרפון כרי שהוא
מכבדי אמרון לה ומה הוה עבד בך ותניית להון עובדא אמרו אפלו
הוא עושה כן אף פעמים עדיין לא הגיע להצי הכבוד אמרה דל ישמעל
קבילת על וייגבי רצגן אמרה להון געונו בישמעל כרי שאינ מכבדיני
באותה שעה נתכבמו פניהם של דבותינו אמרון אפשר דל ישמעל
מבסל אימיה אמרון לה ומה הוה עבד בך אמרה לון כיון שהוה
בא מבית תלמודו אני מרחצת רגלו ומבקשת לשתות ואינו מתייב
אמרון והוה רצונה הוא פבודה אמיה דל טרפון אפלו הוא עושה לה
כן אף אפי פעמים עדיין להצי הכבוד לא הגיע ואמרה דל ישמעל
הוא יל והוה רצונה הוא כבודה ל דעירא הוא מיערסיגון ואמר
הלנוי היה לי אב ואם ואיקר יתהון וכד שמע אין טעמיה מודי אמר
לך רחמנא שאין לי אב ולא אם לא כלי שמעל הוינא מקביט עילוי
כעבד ולא כל טרפון הוינא יכול מעבד אמר ל אבון פטור אני מכבוד
אב ואם כד אתעברת ביה אמיה מית אבון וכד ילידת יתיה אמיה מיתת
היא ל חנניה הברהון ורצגן אמר ישמעל מאכיל אבון עגלים
מפוטמי ויורש גיהנם ויש שהוא כונדו ליה ויסוירש גן עידן
כייס מאכיל את אבון עגלוי מפוטמיים ויורש גיהנם מעשה באחד
שהיה מאכיל אבון עגלים מפוטמיים חד זמן אמר עליה לקבא לית
אתחמי מא דעבד ביגבר כלל לית אנה אדיל ומסבר ליה לית אנה אדיל

כלוב
מבנה
והיא
מבקר
פיר

י
את
ג
מ
ש
ו
א
ב
ג
ד
ה
ו
ז
ח
ט
י
כ
ל
מ
נ
ס
ע
פ
צ
ק
ר
ש
ת
י
כ
ל
מ
נ
ס
ע
פ
צ
ק
ר
ש
ת

פ"ב
מזל"ב

ומזמי ליה אהר ליה בדי לא תימר ליה כלום בד טבין הוא דנותך אמר
ליה שבאקבא איכונ ושתוק דכלבוא אכלין ושתקן נמצא מאכיל לאכיל
עגלים מפתמים דורש גהנס : פי' צד פונדו לדיחיס ויורש גן עידן חד
בד נש הוא קאים טחין ביפורין חד זמן אתת דומיא על טחונא אמר
טליא לקבא אבא עוב וטחון תחותי ואנא מאן תחתך אם את מלקי
אנא מלקי מוזמה אנא מלתמי מתבזי אנא מתבזי טב לי ולא לך
ונמצא פונדו לדיחיס ויורש גן עידן : דא כבד את אביך ואת אמין
תפא את אביך לדבות אשת אביך : ואת אמין לדבות בעל אמין :
ופשהוא אומ ואת אמין לדבות אחיך הגדול שהייב לנהוג בהן כבוד
ואינו חייב בכבוד אשת אביו לא לט זמק שאביו קיים : וכן אינו חייב
בכבוד בעל אמו לא כל זמן שאמו קיימת אבל לאחד מיתתן אינו
חייב בכבודן : למען יאדויכון ימין עלה אדמה ולא בגולה ולא
בתושבות : לא תרעה מכלל שנ מות יומת הדועיה למדענו עונש
אזהרה מניין תל לא תרעה : מניין אמר הדיע הדועה על מנת ליהרג
הרי זה מותרה תל לא תרעה : מניין ליוצא ליהרג ואמר הדיע דועה
הרי זה מותרה תל לא תרעה : דא לא תרעה לאתתיד דמו של דועיה
לא תרעה לא תעשה את הדם שיהיה צווח עליך : אמר איבן מעשה
באשה אחת שהיה לה שני בנים ועמד אחד מיהן והרג את חברו
מה עשת נעלה את דמו ונתנה אותו בתוך יצלוחית כל זמן שהיה הדם
תוסק היתה יודעת שהוא חי וכיון שנינוח הדם ידעה שהוא מת :
קשה הוא שפיכות דמים שאין לה כפרה לא דועיה שנ ולא דין לאינפ
לדם אשר שמך בה כי אם צדס שופכו : וכן את מוצא בשהרג שאובנוב
עיר הכהנים והשמיא את הגבעונים שהיו שם מה הוא אומ היה לעב

בי
שנ
ש
ועב
מע
שה
היה
להב
נעצ
וגש
ואיל
שאו
גר ק
הנאך
הדיע
בקע
ונואה
נצאף
נשמ
לעולכ
ולא ב
מזנה
תתול

בימי דוד שלש שנים ושאל דוד כיץ ולמה לא שא כיץ לא לאחר שלוש
שנים לא שבשנה ראשונה אמר להם יצאו זכאו שמא יש בכנס עובד עז
שהגשמים נעצרים בעון עז של השמרו לכם פק יפתה לבככם וסודתם
ועב וע לא אח נק והלא יצב וע את הע ולא יהיה מטר יצאו ובדקו ולא
מצאו: שנה שניה אמר להם יצאו זכאו שמא יש בכנס מגלי עדיות
שהגשמים נעצרים בעון גלוי עדיות שנ דמנעו רביצים ומלקוש לא
היה מצח אשה זונה מהלך יצאו ובדקו ולא מצאו: שנה שלישית אמר
להם יצאו זכאו שמא יש בכנס פוסק צדקה ברבים ואינו משלם שהגשמים
נעצרים בעון מי שפוסק צדקה ברבים ואינו משלם שנ נשואיסודו
וגשם איך איש מתהלל במדת שקר יצאו ובדקו ולא מצאו: מיכאן
ואילך אינו לא שמיכות דמים מיד של באורים ותומים ויאמיץ אל
שאוב ואל בית הדמים על אשר הבית אתהג בעוטים יאם כן להורג
גד קלוהומר להורג אחד מישראל לא תנאף מכלל שנ מות יומת
הנאף והנאפת למדנו עונש אזהרה מענין תל לא תנאף: מעיקר אמר
הדין נאף על מנת ליהרג הדי זה מותרת תל לא תנאף: מענין האוכל
בקערו ודואת את עצמו כאל אוכל בקערה שלחברו והיה שנתה בכוסו
ודואה את עצמו כאל הוא שותה בכוסו שלחברו הדי זה מתנה תל לא
תנאף: דא לא תנאף לא תהנה באף מיכאן אמרו חסוק להריר
בשמים שעל ענוה מק העדיות: דא לא תנאף אל תניח את האף שינו
לעולם: דא לא תנאף מדובע שלא ינאף: לא בידי ולא בדגלו ולא בעין
ולא בלב ומנין שהייד מזנה דבת ידיכם דמים מלאו: ומנין שהדגלים
מזנה דבת ואך בדגלים חוטא: ומנין שהעינים והלב מזנני דבת ולא
תתורו אחרי לבככם ואחרי עיניכם אשר אתם זונעים אחריהם:

ער
כיו
קיד
לך
זמין
כבוד
חייב
אינו
ולא
ונש
ליהרג
דוצח
דוצח
נעשה
בירו
ההם
לאיפש
אוננוב
לעב

פכ
ארכע
זותיות

ע
וב
ב
ה
וה
של
וה
יה
ש
ה
וע
מה
ו
במ
וכו
שה
אמ
לא
היו
בני
בת
לא
ב

אמר ל' יצחק טפה באשה עלוה: למא' אילימא להסתכל בה והא אמר
רב ששת למה מצה הכת תכשיטין שבחוץ עם תכשיטין שבפנים לומר
לך כל המשתכל באעבע קטנה שבאשה כאלו התכל במקום התורף: לא
צריכה לאשתו ובקדית שמע: אמ' רב ששת סער באשה עלוה שנ
שערך בעדל העזים: אמ' ל' יצחק שוק באשה עלוה דכתיב גלי שוק עבני
נהרות וכת תגל ערותך אמר' שמואל קונ באשה עלוה דכתיב כי קולך
עריב ומלאך נאווה: תנו רבנן המריצה מעות מיד: לידה כדי שיקתכל
בה אפרו ישרו זכות במשה רבינו אינו ניצל מדינה שלגיהנם שנ' י
ליד לא ינקה דע אינו נקה מדינה שלגיהנ' תניא ל' אמ' אלימנה אדם
אפטורפוס בתוך ביתו שמתוך כך באת אשתו לידו עבירה ומנא ל' יצחק
תנא ל' אומ' לעולם אלידבה אדם רעים בתוך ביתו שמתוך כך בא
לידי עניות דכתיב איש רעים להתרועע: אמ' ל' שמעון בן לקיש מעין
שהנזאף בשניו נקרא נזאף דכתיב ועין נזאף שמר הנשף הנזאף הזה
חשב ומשעבד כל היקף אימת יבא בנשף אימתו יבא שחף וכל בנשף
בערב יסוהוא אינו יודע שיהא יושב בקתנו שלעולם שהוא ער
כלקטיין שלו בדמותו כדי לפקדו הוא שאיוב אומ' הטוב לך כי געש
ש' תמאס ויצענפך צה' ומופתם ואת ע' כלקטיין שלו בדמות אחר
אל ועל ענת ישעים הופעת שהוא מפדסם את המזנין שלא יפדו
בעבירה: מטשליך אומ' משל לבט שגנב בינת היוצר ועמד היוצר
על געבתו עשאה כלי והעחה לפנו כדי לפדסמו: קשה היא הדעת
שלא ביטלו עשדים וארבעים תכשיטין לא על ידיה דכתיב ויאמ' י' יען
בי גבהו בנות ציון ותלכנה נטויות גדוק ומשקרות עינים: נטויות גדוק
שהיו מהלכין קצרה בין שתי ארובות וארובה שתי קצרות: ומקרות

עינים

כתיב
עובד

משלשה דברים שפירש בהן הכת גיהנם ואוהן הבא על אשת איש ובעל
לשון הרע ומלכות הרשעה: הבא על אשת איש שנתיחתה איש איש
בהיקו ובגדי לא תשרפנו בגן הבא על אשת רעהו לא ינקה כל הנגע בה
ובעל לשון הרע דכתיב מה יתקלך ומה יוסיף לך לשון רמייה חצי צבור
שנונים עם גחלי דתמים: ומלכות הרשעה דכתיב נלמית בדיב עעתיך
יעמדו נא ויושיעוך הוצרי שמים הנה היו בקש אש שרפתם: לא תקנע
מכלל שנוגונב איש ואסרו ונמצא בידו מות ומת שנש שמענו אזהרה
מענין תל לא תקנע הרי זה אזהרה לגונב נפש: אחד הגונב את האיש או
את האשה או את הקטן אפילו קטן פן יזמו הרי זה חייב: ולעטן מעביון
הוא אומ' לא תקנעו הרי זה אזהרה לגניבת ממון: לא תענה ברעך עד
שקר: אין שקר לא מבדה כמיזה צד הפקיד לו זהב לו יאמר לו זהב
מרגלית לא יאמר לו זהב: מכלל שנ' ועשיתם לה כאשר זמם לעשות
לא חיו: אם ממון ממון אם מבנות מכות אם עונשיך עונשיך: עונש שמעון
אזהרה מפני שנ' לא תענה ברעך עד שקר: אמר לא קאהכל ברא הקנה
בעולמו חוץ ממידת שקר שלא צאה לא בעי אדם מבדין אותה מלבן
וכן הוא חונ' ראה זה מצאתי אשר ברא להים את האדם ישר והמה
בקשו השבועות רבים: ואומ' כי לא יעא מעפל אוק ומאדמה לא יצמח
עמל ואומ' אמת מארץ תצמח ועדק משמים נשקף לא בני אדם הרבה עמל
וילוד אוק ובטנס תכין מרמה: לא תחמד וכה לן הוא אומ' לא תתאוה
להייב על תאוה צפע עצמה ועל חמדה צפע עצמה מעיין התאוה סופו
להמוד שנ' לא תתאוה ולא תחמוד: מעיין חמד אדם סופו בלגזל שנ'
וחמדו שדות ובגלו ברמים: תאוה בלב וכך הוא אומ' כי תאוה נפש
וחמוד במעשה ובגן הוא אומ' לא תחמוד כסף וקהב עליהם ולקחתם

יב
לך
אף
או
בב
כסף
מיו
עני
עב
תה
וחב
זכ
בא
לו
הד
תג
דבר
חמ
כא
כנג
את
כ

יכול לא יתאוה על ביתו ^{בית} לטעלה תל אשת בעיד מה אשתו עין שהיא אקורה
 לך אף כל דבר שאסור לך: אומה אשת בעיד שהיא אשתו מיתת בית דין
 אף אין לו לא דבר שחייבין עליו מיתת בית דין תל אשתו אומה
 או מיוהדין שנקען בכסף ובשטר ובהזקה אף אין לו אף שנקנה
 בכסף ובשטר ובהזקה תל עבדו וזמנו: אומה או מיוהדין דברים שהן
 נקדקע אף אין לו לא דבר שהוא נקדקע תל שורו וחמורו: אומה או
 מיוהדין ששמידתן עליך אף אין לו לא דבר ששמידתו עליך מניין לא
 תאוה זקלו ולא יתאוה מעללו ולא יתאוה אפוסתו תל וכל אשה לבער
 יכול לא יאמר לאוי עיני בעיני לאוי שענו כשענו תל שורו וחמורו
 נשדדו ואמרו: ביתו נשדדהו מה או מיוהדין דברים שאפשר להן לא
 תהתידין וחבידך השידך אף אין לו לא דבר שאפשר לו לפא תחת ירך
 וחבידך הסיף: דא לא תחמוד אשת בעך עבדו ואמתו ושורו וחמורו
 וכל אשה לבער ישלך מי שהוא חומד את הדברים האלו לא מתוך שהוא
 בא על אשת חבורו ויולדת בן זכר בעלה סבור שהוא בן זמא גרויט
 לו ביתו נשדדו ועבדו ואמתו שורו וחמורו וכל אשה לך אף אפשר
 הדברות אנכי ולא יהיה לא תשא וזכור כבוד ולא תרצה ולא תפאק ולא
 תקנב ולא תענה ולא תחמד חמשה על לוח אחר וחמשה על לוח זה
 דברי לחנניה בן גמליאל והפ אוב עשדה על לוח זה ועשדה על לוח זה
 חמשה כנגד חמשה: לא תביעה כנגד אב: מלמד שכל הדורות
 כאלו ממעט בדמות: לא תנאף כנגד לא יהיה מלמד שיעל שקולה
 כנגד ניאון: זכור הוא אוב והיה מקורל זנותה ותחנף אתה אכר ותצנף
 את האבן ואת העין: לא תקנב כנגד לא תשא שכל הגנב קומ לישבע
 לא תענה כנגד זמור מיכונל אמר הקצה אם העדת עלה בירך עדות שקר

שני הכתובים
 על שני לוחות

על
 ש
 בה
 בור
 יתק
 איתג
 אזהרה
 ש או
 גביון
 בקעד
 סתא
 בשות
 ש שמע
 זקנה
 מלכ
 המה
 צמח
 הרב עמל
 צמוד
 סופו
 כל ש
 פשוט
 על

מעלה אני עליך כאלו העדת שלא בראתי עולמי בששת ימיס' ולא נחת
בשביעי: לא תחמוד כנגד כנגד שכל החומד אשת הצירי עולה ממנה
בן מכבוד ונתעבאנו אביו ומקלל את אביו: יכול לא יהא היב עד שיעבור
על פולחן תל' לא תרעה לא תנאף לא תגנבל לא תענה לא תחמוד להייב
על כל אחד ואחד בפני עצמו: אם כן למה נאמר להלן לא תרעה ולא
תנאף ולא תגנבל ולא תענה ולא תחמוד מנין שכולל תפוסין זה בזה
כרץ אדם באחד מהן סופו למנוץ ככולן: מענין דעה אדם סופו לנאוף
דכתב בע אס' יפתוך חטאים אלתבוא אס' יאמדו לכה איתנו נארבה
לדס' נעמטה לנקי חנם גורלך תפיל בתופינו בים אחד יהיה לכולנו
ומענין נאף סופו לגנב דכתב אס' לא יתגנב ותלך עמו ועס' גנבא פיסד
חלקיך: מנין גנב סופו לבוא לידי שבועות שוא דכתב חולק עם גנב
שונא נפשו אלה ישמע ולא יגיד: ד יקי אומ' העובר על לא תחמוד
עובר על עשרת הדברות: לא תחמוד שגם דכתב העוזבת אלוף נעוריה
ואת ברית אהיה שכחה: לא תחמוד לא יהיה והיה מקור אבותה ותלך
את האבן ואת העץ: לא תחמוד לא תשא עליו הוא אומ' והשביעה הכהן
את האשה בשבועת האה: לא תחמוד זכור אמ' ל תנחומא הדי שזיעת
אשתו שלכהן וילדה בן וגדלה אותו ועמד והקריב על גבי המזבוח
ונמצא מחלל שבת שאין לו מקריב: לא תחמוד כנגד גייס מן ג'ר
ולוקים מן סוקיא היו או מגנצין נשותיהן שלא ואו מגנצין נשותיהן
שלא לאחד מן נפלה קטטה ביניהן עמד זה והרג את אביו קבור
שאינו אביו וזה הרג את אביו קבר שאינו אביו: לא תחמוד לא
תלצה וכך הוא אומ' מרוב קנוע לונה טובת חק בעלת כשפים סגם
שאשתו עושה לו כשפים והורגתו: לא תחמוד לא תנאף דהיא אומ'

פיר
גלוס
ממקום
פיר

ל
ב
א
ח
ב
ו
א
ה
ו
א
ס
ו
ו
ת
כ
כ
ל
ש
כ
ב
ו
ה
א

אֱלֹהִים יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם אָמַר הַקֹּלֶבֶת הוּא
מִבְדִּיל בֵּינוֹ לְבֵין עַל לֹא תֵשֶׂא כִנְגַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם אִם הַקֹּלֶבֶת
הַמַּיִם חֲלָקִי כְבוֹד וְאַתָּה אִתְּךָ חוֹלְקִין כְּבוֹד זְכוּר כִנְגַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשֵׁן
הָאָרֶץ אָמַר הַקֹּלֶבֶת הֲאֵל בְּרִית לְךָ בְּחֹלֶת מֵאֵל דְּתִכּוֹן בְּשִׁבְתָּהּ כְּבוֹד
כִנְגַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מַאֲוֹרוֹת בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם אָמַר הַקֹּלֶבֶת הֲאֵל בְּרִית לְךָ
תִּדְשֵׁן נְהוּדִיק טַבִּין אֲצוּךְ וְאִימֶךָ הוּא זְהִיד לְמִקְרָא יִתְהוּן לֹא תִרְעַח כִנְגַד
וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְעוּ הַמַּיִם אִם הַקֹּלֶבֶת אֵל תִּהְיוּ כְּדָגִים שֶׁהַגְּדוֹלִים כּוֹלְעִים אֶת
הַקְטָעִים לֹא תִנְאֹף כִנְגַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תוֹרַע הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ אָמַר
הַקֹּלֶבֶת הֲאֵל בְּרִית לְךָ מִינֶךָ כִלְחָד וְחָד יִדְבַק בְּמִינָהּ לֹא תִקְנֵב כִנְגַד וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים הֲנֵה נִתְּנִי לָכֶם אֶתְכֶם עֹשֶׂב לְרַעֲזָרַע תִּנִּי לְחַיָּה הַנֶּשֶׁמֶד בְּגֵנֶה אֶמְקוֹר
מִשׁוֹם גִּזְלֵי וְשֵׂאֵיבֹן עֲשֵׂמֶךָ בְּגֵנֶה מוֹתֶךָ מִשׁוֹם גִּזְלֵי לֹא תִעַנֶה כִנְגַד וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אֶדָם בְּעַלְמֵיבֹן כְּדִמְתֵינוּ אָמַר הַקֹּלֶבֶת הֲאֵל בְּרִיתֶךָ חֲבֵרִי
לֹא תִסְהִיד סְהִידוֹ דְשִׁקְלָהּ עַל חֲבֵרֶךָ לֹא תִחַמֵד כִנְגַד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לֹא
טוֹב הַיּוֹם הָאֵדָם לְבָדוֹ אָמַר הַקֹּלֶבֶת הֲאֵל בְּרִיתֶךָ לְזוּגְךָ כֹּל אִינֶשׁ וְאִינֶשׁ יִדְבַק
בְּזוּגִיהּ וְלֹא יִחַמֵד חֵד כִּינְשׁוֹן לְזוּגָהּ דְחֲבֵרִיהּ דֵּא נִאֲמְרוּ עֲשׂוֹת הָדָבָר
כִנְגַד עֲשׂוֹי מַבּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקֹּלֶבֶת עַל הַמְעָרִים כִּמְעָא אֲנִי כִנְגַד מִפְּתָרִים
כֹּת וַיְהִי לְדָם יִאֲרִיהֶם וְאֵלֹהֵי אֲמֹר כִּפְרָעָה שֶׁאֲמַר לִי יִאֲוִי וְאֵנִי עֲשֵׂי תִעַן
לֹא אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵי לֹא יְהִי כִנְגַד מִכֹּת עֲמֵד עֲשֵׂים שֶׁהֵשִׁיעַן הַקֹּלֶבֶת וְלֹא
עָלָה לֹא תֵשֶׂא כִנְגַד מִכֹּת כִּינֶשׁ אָמַר הַקֹּלֶבֶת הַכִּינֶשׁ חֲלָקוֹ לִי כְבוֹד וְאַתָּה
אִין חוֹלְקִין לִי כְבוֹד זְכוּר כִנְגַד מִכֹּת עֲרֵב אָמַר הַקֹּלֶבֶת לֹא תִעוֹב
חֹלֵא בְּשִׁבְתָּהּ עֲבָר כִנְגַד מִכֹּת דְּבַר דְּכֹת לְמַעַן יִאֲרִיבֹן
יִמִּיד לֹא תִרְעַח כִנְגַד מִכֹּת שֶׁחִין שֶׁלֹּא תִהְיֶה
רוֹעֵה וְדִמְיוֹ שֶׁלֹּא תִהְיֶה בְּרִדוֹ כֹּה

לא תנאף כנגד מכת ברך דבת ויהי ברך ואש מעלוקת בתוך הברך
וקל היהתה איש אש בחיקו ובגדיו לא תשרפנה אם יהלך איש על
הצחלים ודגליו לא תכוויעה פן הצא אלא שת דעהו. לא תגנב כנגד
מכת המכות דבת גטה ירך על ארץ מעל בארבת ויעל על ארץ מעל
וקל צבתים יעלו בעד החלוק יבואו כגנב. לא תענה כנגד מכת חשך
אמר בקרב אס איך עידותך מאידה לך פמראה הזאת אלת עידה
לא תחמד כנגד מכת בכורות על ידי שהיו מצרים שטומין בגדיה
ובכנות לפיכך נמצאו פולן בכורים. תני כמה קורין שתי הפשויות
שהן שמע וזהיה אם שמע בכליוס ל לוי אומי מפי שיש בהן מעין
עשרת הדורות. אנכי נקד שמע ישראל. לא יהי בנגד
י אחד. ואומי השמנו לבס ען יפתח לבבכם ופרתם ועבדתם אלהים
אחרים. לא תשא כנגד ואהבת אתי אהיך אמדיק מאן דלסיס
למלכא לא משתבע בשמיה ומשקד הקרב על אהיך זמח
זכור כנגד למען תקכרו ועשיתם אתכל מצותי. לא אומי זמחות
שבת ששקולה כנגד כל המצות. כבוד כנגד למען ירבו מיכס צמי
בעכס. לא תרעה כנגד ואבדתם מהרה. מן דקטי ליקפיה כמקטיל
לפך נברא אדם ידוי בעולם. לא תנאף כנגד ולא תתורו אחי לעכס
ואחרי עיניכם אשר אתם צונעם אחריהם. אגלי יעקל לבא וצנע תדי
קדסורי לבא דחטאה צנעו. לא תגנב כנגד ואספת דגנך ותיחושך
ויצהדיך ולא שלחביק. לא תענה כנגד יי אהיכב אשר הוצאתי
אתכם מארץ מצרים. אמר הקרב אפי הועדת עידות שוקד בחבידך
מענה אע עליך באו הועדת שלא בראתי שמים וארץ. לא תחמד נעך
וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך ולא ביתו של חבידך.

פיר
יקח
ומדנך

וי
זכר
שא
ד
זך
גד
את
אמ
ויאמ
אמור
ד ויאמ
גד
מ
ידען
הדב
קדם
שיתע
ולא
תם
תעונ
ויזון
א

וכל העם רואים מלמד שלא היו בהם סומים : מכלל שנ אתה הראית
לדעת מלמד שלא היה בהם טיפשים : מיכלל שנ מן השמים השמיים
את קולו מלמד שלא היו בהם חרשין : מיכלל שנ ויענוכל העם יחדיו
מלמד שלא היו בהם אלמים : מיכלל שנ אתם ניצבים מלמד שלא היו
בהם חגרים : ומנן שלא היה בהם אחר חמש נראשו וחשכשינו תל
ואין בשבטין פושל : את הקולות בנוהג שבעולם מה שאי אפשר
להאזין את הקול אבל כאן ראו את הקולות ואת הלפידים כשם שראו
את הלפידים כך ראו את הקולות : וירא העם מה ראו כבוד גדלו ראו
ל אעזרא וזנין שנאתה שמה בישל מה שלא ראו גדול שבנביאים
שנ וירא העם מה ראו כבוד גדלו וינועו אין לשון נעה לא טיחוף כן
הוא אומ' נועתנוע הארץ בשכור ואומ' ונתעלבו ולבב עמו כנוע עני
יער מפע דוח : ויעמדו מדחוק למה אפי צריך זה לא כבד נאמ' ויעמד
העם מדחק מלמד שהיו הולכין שנים עשר מיל וחזרו שנים עשר
מיל עלבול דיבד ודיבד : ויאמרו אלמשה דבר אתה עימנו ונשמעה
בזו לבו שיעמדו להם נביאים וכך הוא אומ' נביא מקרבך מאהיק
כמוני יתעם לך יי אהיק : אבל משהיו מלעיבים במלואי אלהים כמקרה
מהם דוח הקדש כן הוא אומ' והיו מלעיבים במלואי אלהים :
אבל יאלי דבר עימנו אהים פקמות : אם תוסק להם דבר אחד מתים היו
וכי מה ראו לומר למשה אחד דברת זה לא כבד נאמרו לא מלמד שהיו
סבדין שדיבד אחר עתיד לשם : ד יחושע פן לוי אומ' שתי דיברות
בלבד שמעו ישראל מפי הגבורה אנכי ולא יהיה ופרחה נשמעת ולא יכלו
לעמוד ואמרו למשה דבר אתה עימנו ונשמעה ואכיד צד עימנו אהים
פן נמות : אם פן למה נאמ' לא לאחר עשר הדיברות לא שאי אהים

ל יוחנן נשבע הקב"ה שהוא מחזיקו להגן לעתיד דבת ה' אענאם יי' כי כלם
בעדי תלכשי ותקשרים ככלה: ואוב' ומדוי' יי' ישובון ובאו ציון צדנה
ושמחת עולם על האשם: ויעמד העם מרחק מה אע' צדיך והלא כנז
נאמ' ויעמדו מרחוק: אאמלמד שהיו ישרא' הולכין שנעסעש מיל'
על פלג דבר ודבר: ומשה נקש אל העדפל: יכול לעדפל הפטמי אן
לעדפל ההיעון תל' אשר שם האהים: אמוד מעתה שתי חומות שלעדפל
היו והיה משה מהלך ביניהן עד שמגיע לעדפל הפעמית וכג' שלמה
אוב' יי' אמר לשפון בעדפל: מיכאן אמרו כלהנבואים בולם: לא
נתנבאו אאמאחורי ספוק ללוות שאינן מאידות ומשה כל מאחורי
ספק ללווא אחת המאידה: אשריך משה אשריך בג' עמדם מה נתן לך
ויאמר יי' אל משה כה תאמר אל בני ישראל כה בלשון הקדש
כה כענן הקה כה כקדר הזה כה כסקיקות הללו כה כפרשיות הללו כה
ככל אשר צוה יי' לא לסחות ולא להוקיף: אתם לאיתם לא מפי שמים
ולא מפי כתב: כימן השמים דברתי עימכם: הדי שני כתובים
מכריעים זה את זה כת אחד אוב' ויירד יי' על להר סיני וכת אחד אוב'
אתם לאתם כימן השמים דברתי עימכם: ואי אפשר לומר מן השמים שכבר
נאמ' כימן השמים דברתי עימכם: ואי אפשר לומר מן השמים שכבר
נאמ' ויירד הכריע מן השמים השמיעך את קולו ליוסף ועלה ארץ
הראך את אשו הגדולה מלמד שהרפיג הקב"ה שמי השמים העליונים
על ראש ההר ודבר עימכם מן השמים על ראש ההר: וכג' הוא אוב'
ויט שמים ויירד ועדפל תחת דגליו: לא תעשון אתי שלא יעשה
אדם מזבח כנגד מזבח ועלה וכתבנית שלחן ומנורה: כתבנית מטרה
דבלי למאור: תני כנגד לא יעשה אדם בית תבנית היכל אכסדרה תבנית

דל יהושע מפי דלקיה דאצאיי שמיטא לילא תעשוק איתי לאתעשוק אות
תני דבשבעת שהותמה בולט אסור להניחה ומותר להתוס בה -
הותמה שוקע מותר להניחה ואסור להתוס בה דא לאתעשוק אתי
אחי כסף ואהי דהבאהי כסף זאהי זהב דלא ליעביד הוא דעץ ואבן שני
אא אמר לבאשי בדיין שנתמנה בשביל כסף וזהב הלת מדבר שכן
אמרו כל דיין שנתקממן צדי להתמנות אסור לעמוד לפניו ויעו
הז להקלבו ואמרו הז תהא מטפחת שלו כמון מדדעת שלהמור ל
אמי הוה מייקר ללן דמתמניין בכסף תאמר יאשיהו טלית שעליו
כמדדעת שלהמור תני לב אשיין זקן שהוא מתמנה בכסף אצקוריין
אותו דבזאין עומדיין מלפניו אצארץ יהא מוטל וטלית שעליו נמדדעת
שלהמור דבי נשיאה אוקימו דיניא דלא הוה גמיר אמרו ליה
ליהודה בר נחמנ מתרגמניה דדיש לקיש קס עליה צאמורי קס גתק
ולא אמר ליה ולא מדי פתח ואמ הוי אומ לעץ הקיצה עורי לאבן דאמס
הוא יורה הנה הוא תפס זהב וכסף וכליזה אין בקרבו ועתיד הקבץ
להיפירע ממעמידין ויש בה יכל קדשו הס מפכו בלהארץ ל זעירא וחד
מן רבין הוון יתבין לעייבא אוריתא קדם בית מדרשא עבר חד מאן ד
דמתמניין בכסף עמד ליה דחד מן רבין ולא עמד ל זעירא אמר ליה
עתמני לעייין באוריתא ולא נקום מן קומניי אמר ל זעירא אמר בניה
לית אמר קאים מן קומניי תרגס יעקב איש נבוכוא בכנשתא
מדדתא דקקריין וקלקודי דבני הוי אומ לעץ הקיצה עורי לאבן דאמס
הוא יורה הנה הוא תפס זהב וכסף וכליזה אין בקרבו הוי אומ לעץ
הקיצה זה זקן שהוא מתמנה בכסף עורי לאבן דאמס הוא יורה יודע
הוא להורות הנה הוא תפס כסף וזהב ולא בכסף אתמניי וכליזה

א
ת
כ
ל
תי
ב
מי
בה
ש
מי
ל
א
א
ת
ש
ד
ב
ש
ה
כ
ד

אין בקדונו לא ידע כלום איך אתן דענין מילא דאורייתא הא לי יצחק בן
אעזר בכנשתא מדרתא דקרקין ויני בהיכל קדשו: ~~מזבח אדמה~~
תעשה לי יכונ אדמה ודאי תל אבנים שלמות תבנה את מזבחך ארץ
כשהכנס לארץ עשה לי מזבח המזבח באדמה: דבר נל יהודה
ל מאיר אומ תחת עזרות היה הלול והמזבח היה מחובר באדמה
תעשה לי ולא שניתנו לו ולא שנתקצו בעבודת אבנים מכאן נגדו
בע השמנתי את אבני המזבח ששיקעום מלכיון: ~~תעשה לי כל~~
מקום שנ לי הרי הוא קיום לעולם גדולה עבודה שהני לא מתנהגת לא
בה מזבח אדמה תעשה לי ונבחת עלי ופן את מויעא מאהל מעער
שלא פתח לו לא בעבודה תהלה שנ ויקרא אל משה ויאמר אליו
מאוהל מויעא לא: אדם שי יקריב מ ק ליני: ~~וכן את מויעא שפניקין~~
לארץ שלא פתחו לא בעבודה תהלה שנ אז יבנה יהושע מזבח ויבן
את מויעא בעליהן מק הגולה שלא פתח לא בעבודה תהלה שניכינו
את המזבח של מכוונתיו: אף לעתיד לבוא איך פתח לא בעבודה
תהלה שנ מצוא ביתך בעולות: וזבחת עליו יכל שיהא זבחה נמשו
של מזבח תל ועשית עלתך דבשר והדם על המזבח את השכר
ודם על מזבח יך אהך ואיך זבחה על המזבח: אהך אהך זבחה
נאמי עליו בסמוך לו כענין שכתב עליו משה מנשה: את עלתך ואת
שלמיך אין לי לא עולה ושלמים דענין לזבוח בבמות דמעשרות
הטאות ואשמות תל את ואת: מניין לקומץ וללבונה ומסת פוחנים
ומנחת כהן משיח ומנחת נסכים תל את ואת: מניין לא מודו הטאות
ואי מודו אשם ואי מודו קדשים ואי מודו קדשים קלים תל את ואת
ג: נאמקום אשר אזכור את שמי מכלבשן לשום את שמו שט ואבי

ושמו את שמי על צע ישראל יכול לא תהא ברצת כוהנים נוהגת לא
 במקדש בגבולין מניין תל כל המקום אשר אצטר את שמי אויב
 מצטר את השם בגבולין תל אבוא אליך וברצתך סרס את המקדש
 הזה והפכיהו בכל המקום אשר אבוא אליך שם תצטר את שמי ברצתך
 מבאן אמרו במקדש מצטר כפתבו וצמדינה כפינויו יא בכל
 המקום אשר אצטר את שמי וך ל חנינה בר תרדיון אומ מניין
 לשלטה שיושבין ועוסקין בתורה שנינה ביניהן שנ אהים נצב
 בעדת א בקרב אהים ישפט ל חלפתא איש כפר חנניה
 אומ משמו שניס מניין שנ אז כדברו יואייך איש אל רעהו
 ויקשב יך וישמע אחר מנין שנ בכל המקום אשר אצטר את
 שמי אבוא אליך וברצתך ואם מצבה אצטע תעשה לי חובה
 אתה אומ חובה או אינו חובה לא דשות תל אצטע שלמות תדנה את
 מצבה יך אהיך חובה ולא דשות משום ל אעזר אמרו כל אס ואם
 שבתורה דשות חוץ משלושה ואם מצבה אצטע ואם תקריב
 מצבת בכורים אם כסף תלוה את עמי את העני תעשה לי שתוא
 העיבתך דצאתך וצפיתך לשמי לא תבנה אתהן גזית שלם יהוא
 מגוללות במגיד ולא עשויות במסל ומי איבן מי איבן אותן מבתולת
 הקרקע חוסרך עד שמגיעין למקום הנכר שאינו מקום עבודה וצין
 ומוציאין ממנו הצטעם או מצואין אותן מן היס הגדול מכלל שני חונן
 הנפת עליה ונחלליה יכול לא יהו פסולות לא אם כן נתקצנו בחרב תל
 לא תצטר עליהם ברזל הרי ברזל כחרב אס סופנו לעשות ברזל כחרב
 מה תל כיהרבר הנפת עליה זו היא שוכן וחנן ככאי אומ מה
 יאה ברזל ליס כל מיכל מיע מתכות כולן מפני שחרב נעשה

אומ
 חן
 אצטע
 אומ

כ
 פ
 ש
 ב
 ת
 מ
 נו
 יה
 מ
 צ
 ע
 ב
 ת
 ו
 א
 כ
 ל
 ו
 ו
 א
 ג
 ו
 ה

א

כמו חרב סימן פורענות ומזבח סימן כפרה מעבירין דבר שהוא סימן
פורענות מפני דבר שהוא סימן כפרה. והלא דברים קל וחומר ומה אנו
שאינן לא דואות ולא שומעות ולא מדבקות על שמעילות כפרה
בין ישראל לאבותם שבשמים אמר הקב"ה לא תען עליהם כדל' בע
תורה שהן כפרה לעולם על אמת כמה ובמה שלא יגע בהם אחד מכל
מזיקין שבעולם. לא תבנה אתהן גזית אתהן אמן אתה בונה גזית
בונה אתה גזית היכל ועזרות. יכל אם נקמה אמן אתה מלמעלה
יהא מזבח כולו מחולל תל ותחלילה היא מחוללת ואין המזבח מחולל
מכאן אמרו כל אמן שבקעה מצד או שבקעה עז שתהגור בה הצמור
בקבין שלש חטיבה סקולת לזכרה ולכבוש. דא ותחלילה מניח לפר
עבודות שעמד המזבח סקול שיהיו סקולות תל ותחלילה. ולא תעלה
במעלות עליהם. יכול לא יעלה אבל היא מותר לירד תל אשר לא
תגלה עדותך עליה. יאמר זה שאין פן היית אומ' יכול יהא מזבח קטן
ויעמד בארץ. ויקטיב תל והעלה הכהן את העולה ואת המטה המזב'
אם פן למה נאמ' ולא תעלה במעלות שלא יעשה לומעלות אלא
כבש כמותל כודומו של מזבח מתמעט והולך מראש המזבח גדר
לארץ. והעולה במעלות עלה מזבח לוקה ואפילו במעלה אחת דכת
ולא תעלה במעלות פתחם. אשר לא תגלה עדותך עליו מהאפי עדן
והלא כבד נאמר ועשה להם מזבסי בד לפסות בשד יציה מה תל
אשר לא תגלה עדותך עליו. שבישעולה למזבח לא יהא פוסע פסיעה
גסה לא מהלך עיקר בצד גודל אין לו לא למזבח לעינות מעיך תל
ולא תעלה במעלות על מזבחי ונאמ' עליו אין עליו לא צמור לו וכי
הנא אומ' בבית אהים נהלך בדגש יכול לא יעלה במעלות לאיכלול עזרות

תל ולא תעלה במעלות על מזבחי למזבחה אי אתה עושה מעלות
 להיכל ולעזרות אתה עושה יא ולא תעלה במעלה על מזבחי
 כשהוא אומר וזבח שלמים ונא וזבח עליו את עלתיך יכול יתכוון
 אדם לחטא כדי שיקריב קרבן תל ולא תעלה במעלה אלתקרא במעלה
 לא במעילות שלא יאמר אדם איזו מעלה שקדנבה חמור שאלף ואעשה
 ואעלה עולה גדולה וכנהנא אומר כי אני יי אהב משפט שונא גדול
 בעולה יא ולא תעלה במעלות וסמיך ליה ואלה המשפטים דן
 אזהרה לדיינים שלא יפסעו בדין והינו דתנך היו מתנים בדין
 וכך איוב אומר וריב לא ידעתי מהקריהו ובלבד שלא יענה את הדין
 הרחוק יעלינו מעיני הדין ומעוות הדין ומה טיית הדין ויזכינו לקיים
 דן דיין עב ואביון זה טוב הלא היא הדעת אותי נאם יי כן יאה בעל
 הרחמים

ואלה המשפטים

מרשות גזל עמו ומושיעם קדשם וזירזם והבדילם מפלעם
 סיגלם ובהרם נמכל משפחות ידעם משנים בחבלי אהבה וטובו ושבועם
 שתלם והפדיחם וכניחן נטעם הנחילם תורה ומצות וכמקמרות קבעם
 לתמוך אשורם לעד לבלכרם יועם יתבדך שמו עונה להם בעת שועם
 כן יתמיד חקדו עליהם ועלגזעם וידים קדננו ויגדלינו קהל עם
 ככת עלי יי נביאו ונודע בגזים זרעם

ירצינו השם ויאזיק שועינו שומיע עקרה יראה עק קורה וגולה ולישעו דבקה
 ישיב שבותה אל ואם היתה דיקה יקיר ממנה בקרוב כפי ואנקרה
 ישבור עול אויבינו ויהיו למוקה מבוקה ומבולקה ונפסם שוקקה
 תאכלם ודב תרבה החרדה וגם מרוקה נקמתה יכליך עשה פם והבת העשוקה

אכ
 להנ
 הוצ
 והנ
 המו
 במו
 מכו
 אהי
 וכן
 אוע
 שני
 בלב
 אות
 הקט
 אהר
 דלה
 דכל
 גרוב
 חופי
 את
 במנ
 במנ

לא נשתבח אב המשפט דבת וימלך שלמה על כל ישראל והי עשה משפט
ועדקה יהושפט לא נשתבח אב המשפט דבת וימלך לשופטים ועו מעה
אתם עושים כי לא לאדנתשפטו כי ליה גיולהוא המשפט שנחת
הקצה מתנה לדוד דבת לשלמה איה משפטך למלך תג גיולהוא המשפט
שהוא מקרב את הגאות דבת שמלו משפט ועשו עדקה ביקרובדה
ישועת לטא ועדקת להגלות גיולהוא המשפט שבו נמחלו עונותיו
שלישראל דבת אם דחץ כי את צאת בנות ציון כרוח משפט ופרוזה בעל
גיולהוא המשפט שבו ירושלים מרשבת דבת ואשיבה שפתיך
כבראשונה גיולהוא המשפט שבו מלכות המלך ומשיח צומדת
דבת מלך שמת באמת דלים פלאו לעד יבוק גיולהוא המשפט
שבו נשתבח המלך והיה דבת ושפט בעדק דלים והופיח במינה
לעז אלוק והגיהו בידאדק ולא למי יתה ולא למי יתנו יופיח
דא זה הוא שאמר הכי ידע ידע פני יתה למי יתנה יתנה
שמאל בר יתק אמר הקלפה יתנה ידי הפיוסוק הזה מוזכר במלך
ובאיש ואשגו ובכילמד נמקונתו ובעה יתה ובדייק שנימונה עכ
ישאל הכת מודע במלך כיצא אמ לו ויקנה למלך לו מלכ
שונעתו לא דאך שאר מבע אדם אתה ואפיהוא מלך מלכי המלכים
שליט במעלה ובמטה ולי הפל ונתן שוה ענין לפע דודי המבו
הסגדמו להיות מלכות בארץ שמי קולת הוה היה נגלים בתו ובכל
עמלו וליה היתה אימת מלך ולא אינת יקודק לא שלמה קשרה
אא אובלים ושותים וישב צטה כולל ומתן שלוח ואותה מודדה
וצו לוי המס וגלשנ כמלואה הארץ המס
בביתם ובארץ לוי גלוי עליהם

גיולהוא המשפט
שבו בית המקדש
נבנה דבת ציון
במשפט תורה
גדול

זה עז
יואש
מלמד
וחקד
ומכה
ולא הם
שניהם
אביו וא
יבין
עלמכת
נפת אב
שאין נוח
שיהוא
בדמה א
מיתה יב
אדם מח
לא יהא
טיפת דם
אלמכה ב
להייב דת
לפטרו בל
מות זמת
בזכר לוי

זה עזיה: כל בשעת מות המלך עזיהו: מחזיק בעלך זה יואש דכנזאת
 יואש עשו שפטים: ונפול בחרב זה זשירו דכח ויונו המודים למלך ושמו
 מלמד שעשאו ככדה: תע ל ישמעל שלש מאות הציים דו במשחית
 וחכד להם זה יהויציק דכח ואזוחתו אדוחת תמיד נתגדלו מאת המלך
 ומכה אביו ולא אהי אביו: אמנו ולא אס אמו: אביו ולא הספק: אכנה
 ולא הספק: מכה אביו ואמו מות יומת: יכול לא האחיב עד שפס
 שניהם באחד תל ומכה אדם יומת ואפילו אחד מהם מה תל מכה
 אביו ואמו יבול הגזרת שהיתה הודתה שלא בקדושה וליתתה בקדושה:
 יבול יהא חייב על מופת אמנו: תל ומכה אביו ואמו מות יבול שחייב
 על מכה אביו חייב על מפת אמו את שאינו חייב על מכה אביו חייב על
 מפת אמו יכול אם הפך לאורך ביתה יהא חייב ודין הוא ומה קלה שיהא
 שאין נהגת בכל חייב עליה לאחר מיתה מכה שהוא נהגת בכל אינו
 שיהא חייב עליה לאחר מיתה תל מכה בהמה ומכה אדם מה מכה
 בהמה אינו עדין לאחר מיתה אף מכה אביו ואמו לא יהא חייב לאחר
 מיתה: יכול אם הפך לא עשה בהן חבירה יהא חייב תל מכה בהמה ומכה
 אדם מה מכה בהמה אינו חייב עד שיע זכר חבורה אף מכה אביו ואמו
 לא יהא חייב עד שיעשה בהן חבורה אלא אמרו אינו חייב עד שיוציא
 טיפת דם או עד שיעצור הדם: יכול אם הטה אותך שונג יהא חייב בתשלומין
 תל מכה בהמה ומכה אדם מה מכה בהמה לא חלק בהן שונג למדיד
 לא יבול בתשלומין אף מכה אביו ואמו לא חלק בהם בהן שונג למדיד
 לפטרו בלא כלום: והוא הדין לכל עבודה שוש בה מיתה שאין בה תשלומין
 מות יומת אינו יודיין במה תהא מיתתו שלמה תל ואגבת ליעך כמון
 בזכר לו מיתה יפה ואיזה זה זה נהפך ל אום לא מפיני שיהא יפה לאממע

HEBREW UNION COLLEGE-JEWISH INSTITUTE OF RELIGION
 Cincinnati, Ohio
 MUSIC 1 2 3 4 5 6 7

שהיא מיתה סתם וכל מיתה האמורה בתורה קתם היא חק: מניין לא יכולת
להמיתו בחק המיתו באחת מכל מיתות ציג קלות בין המודות תל מות
ימות מכל מקום: וצב איש אינ לו אלה העב את האיש הגונב את האשה
ואת הקטן מניין תל צי ימנע איש גנב נפש ציג איש ציג אשה ציג קטן
אינ לו אלא האשה הגונב אשה הגונבת מניין תל גונב ציג איש ציג אשה אם
כך למה צב איש שיעול אפילו גנב את הנפלים וכן שמוע עשה אהייב
תל איש מזה איש מיוחד שהוא צי קיימה יצאו נפלים וכן שמונה שאינ
צי קיימה: מניין שאינו הייב עד שיגנב בעדים תל צי ימנע איש גנב
ומנין שאינו הייב עד שימכור בעדים תל ומכרו ומנין בידו ומנין
מכר למי שמתעט בידו יצא האב שגנב את בנו ומכר תניקוהו שגנב
אחד מן התפקות ואפטורמס של תומים שגנב אחד מן התומים
שחן מניין בידן תמיד יכול מכר: לאחד מקרוביו יהא הייב תל גנב
נפש מאחיו עד שיפרישנו מאחיו או יכול לפי שמינינו בעבד כנעני שני
שנתנו דמים קנה יטול ארזה צי תל ומכרו וצניעא בידו מקיף שאינו נ
הייב עד שיפרישנו לרשותו ל יהודה אומי משיכננו לרשותו וישתמש
צו שני והעמק בו ומכרו: ותל צניעא צדל יהודה: מות ומת בקרוב
מיתה האמורה בתורה בחק זה שיש קניין מתים לפי מקום מעיג
שכין שעל אדם עבינה הדין הוא מת לפי מקום אל מות ומת מכל מקום
ומקלל אביו ולא אביו אביו ולא אביו ולא אביו אביו ולא אביו אביו
אמו ולא אביו: מקלל אביו ואמו מות ומת: יכול לא יהא הייב עד
שיקללם שניהם כאחת תל אשר יקלל את אביו ואת אמו אחד מהם
מה תל ומקלל אביו ואמו יכול המודת שהיתה הודתה שלא בקדושה
ולידתה בקדושה יהא הייב על קללת אמו תל מקלל אביו ואמו את שניהם

הייב